

SORIN CERIN

ANTICHRIST, FIINȚĂ
ȘI
IUBIRE

EDITURA PACO
București, 2007

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CERIN, SORIN

Antichrist, ființă și iubire/ Sorin Cerin,-
București ;
PACO, 2007

ISBN 978-973-8314-77-1

CAPITOLUL I

FUNCȚIILE ATRIBUTIVE

Oare de ce Sinele meu a ales Destinul atât de Străin de mine?

Cine sunt și de ce mă aflu aici?

Ce anume a determinat ca eu să nu aleg un alt Destin?

Oare am ales Destinul?

Chiar dacă l-am ales prin Sinele meu au mai trecut ,mulți prin acest Destin?

De ce mulți?

Fiindcă Cuvintele-Matrici sunt un Sine fiecare în parte și conform Analogiei Totului se regăsesc în toate celelalte Cuvinte,și astfel la acest nivel al Destinului meu au mai trecut o infinitate de Cuvinte-Matrici cum au trecut și la toate celelalte Destine din această lume.

Astfel fiecare își alege propriul Destin?

De ce tocmai eu sunt acesta?

Ce anume poate fi Iubirea decât o religie?

Religia Iubirii?

Îmi e frică fiindcă religia a fost atât de des dogmă.Iubirea nu e dogmă și cu toate acestea este o religie fiindcă ne închinăm ei mai mult decât oricărui alt Dumnezeu.De ce?

Fiindcă suntem prin naștere credincioșii Religiei Iubirii.

Suntem acei credincioși care credem într-o religie a unui Papă ce a fost ucis tocmai în momentul când făcea dragoste cu amanta sa de către soțul acesteia.Credem o mare parte din oameni în creștinism,în catolicism.De ce?

Doar fiindcă suntem născuți pentru a Crede sau pentru a iubi?

A greșit acel Papă făcând sex cu nevasta altuia sau nu?
Credea acel Papă în Iubire sau în Profanul acesteia, în sex?

La ființa umană deseori Iubirea este asociată cu sexul, poate fiindcă sexul în calitate de necesitate supremă a Vieții devine sinonim cu Iubirea, această necesitate supremă a Sinelui nostru mai presus de Viață?

De ce Iubirea?

Referitor la acest lucru am mai scris în cărțile mele și am fost cât se poate de categoric: Omul în această lume a Cunoașterii, nu știe decât să cunoască Iubirea. Nimic altceva, chiar dacă prin Iluzia Vieții are impresia că ar Cunoaște Cunoașterea și Voința.

Nici una dintre acestea nu-i sunt date Omului spre a le Cunoaște.

Mai mult decât atât, toate acțiunile Omului, respectiv succesiunea evenimentială care i se desfășoară pe parcursul Vieții dar care de fapt este un Destin dat, - întrucât Creația nu poate fi decât la nivelul Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător, iar de acolo înainte aceasta este înlocuită cu Destinul și Iluzia Vieții, - astfel succesiunea evenimentială care întrește prin excelență Fenomenul Vieții Omului s-a DESFĂȘURAT înainte de a fi!

Astfel Tot ceea ce noi avem Iluzia Vieții că știm sau că va urma a fost cu mult înainte de aceasta, sau niciodată după aceasta, fiind terminată Creația ÎNAINTE de a fi reflectată de către Cunoaștere și Iluzia sa a Vieții. Acest lucru stă la baza Amprentei Karmice, care s-a constituit cu mult înainte de a fi formată de către fiecare ființă în parte, indiferent dacă aceasta

este Om,animal,plantă sau oricare lucru sau obiect.**Toate acestea au fost,înainte de a fi!**

Tot ce este considerat Rău de către noi devine urât,disprețuit și imediat vrem să luptăm împotriva Răului prin toate mijloacele noastre fără să înțelegem cât de străini suntem față de noi înșine,fără să înțelegem ce anume este Răul pentru ca mai apoi să-l judecăm atât de aspru.Viața noastră ar fi imposibilă fără Rău,fiindcă dacă nu ar fi Răul nu ar fi nici Binele,care se raportează la Rău.

Oare cum ar fi lumea în care ne aflăm fără Răul de care fugim disperați?

Ar fi o lume mai bună?

Nu cred.Atunci când înaintea noastră ni s-ar desfășura numai Binele,când tot ceea ce am dori s-ar înfăptui,iar noi nu am cunoaște Răul,când ne-am afla într-un etern Paradis,oare ar fi mai bine?

Dar dacă tot ceea ce ne-am dori nu ar putea fi și Răul decât Binele,numai și numai Binele,nu s-ar transforma Binele în Infern dacă nu am primi și Răul care să determine Binele?

Oare am dori acel Paradis?

Cu toții tânjim după el dar știm oare după ce anume tânjim?

Cum arată un astfel de Paradis unde totul este un Bine Continuu fără Rău?

Oare acest Bine Continuu nu devine cumplit de Rău în cazul când nu mai are nici o altă alternativă de comparație?

Dacă Binele din lumea noastră ar fi mult mai Rău iar dacă Răul și mai Rău,cum s-a mai întâmplat în istorie,am mai ști care este adevăratul Bine?

Oare sclavii de acum patru mii de ani știau că informatica este un Bine sau un Rău pentru omenire?

Oare noi știm ce vrem?

Omul este o ființă sacerdotală prin excelență și de aceea am mai subliniat nu odată acest lucru în *Moarte, Neant, Aneant, Viață și Bilderberg Group*. Acest fapt i-a adus și calitatea de a deveni religios într-o măsură mai mare sau mai mică în funcție de individ.

De ce este omul religios?

Fiindcă este clădit pentru a fi sacerdotal dar el nu știe asta pentru că este înstrăinat de el însuși.

De aceea omul înlocuiește calitatea sa sacerdotală cu dogma religioasă, care este atât de străină de el însuși.

Dogma nu face decât să-l îndepărteze și mai mult pe om de el, dând o și mai mare amploare străinului din om, care ajunge să-l înlocuiască pe acesta.

Astfel dacă omul este un străin de el însuși și societatea este străină de om.

În această înstrăinare a câștigat Dogma, care reprezintă inversul părții sacerdotale a omului, sau partea lui sacerdotală întoarsă de Străinul din el pe dos.

Religia nu numai că l-a îndepărtat pe om de propriul său sine dar l-a alienat într-o așa măsură încât acesta a devenit o ființă angoasată și plină de tot ceea ce nu îl repărezintă, respectiv o ființă rapace, rea, răuvoitoare, meschină, plină de invidii și frustrări dintre cele mai diverse.

Cine este cel mai Rău din cadrul Dogmei?

Diavolul.

El este meschin, plin de tot ce poate însemna Răul în această lume și nu Omul.

Dacă nu ar fi Diavolul, Omul ar fi într-un Paradis etern. Prin urmare Diavolul e Rău și Dumnezeu e Bun. Diavolul este mereu într-o dispută ideologică cu Dumnezeu.

Ce anume este Dumnezeu am explicat în *Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică* și nu are rost să revin din nou aici,dar ce anume este Diavolul încă nu am explicat în nici una dintre lucrările mele.

Din ceea ce am văzut până acum Diavolul se află în om, pentru că omul este cel care l-a determinat ca fiind Răul atât de disprețuit. Oare dacă nu ar fi Răul, cum de altfel am mai spus-o de atâtea ori la cine s-ar mai raporta Binele? Nu poate fi Rău fără Bine dar nici Bine fără Rău fiindcă altfel nu am mai putea gândi pe baza Coeficientului Logic 2 ci pe bazele unui alt Coeficient Logic.

Am să-l numesc pe Diavol: Antichrist, după religia în care m-am născut fiind botezat la câteva luni fără să fiu întrebat de cineva dacă accept sau nu religia respectivă. Dacă nu ar fi Antichristul ar mai fi Christul?

Care ar mai fi însemnătatea lui Christos fără Antichrist?

Dacă nu ar fi omorât demonii din porci, dacă nu ar fi luptat împotriva celui Rău, a Antichristului, ce s-ar fi făcut Christul?

De când ne naștem suntem împovărați cu idei de genul Dumnezeu cel Bun se luptă cu Fiara cea Rea.

Dar dacă te împotrivești bunătății Lui Dumnezeu dată cu de-a sila vei fi bătut aspru de către acesta.

De ce bate Dumnezeu?

El nu este Fiară, nu este Antichrist?

Nu este Dumnezeuul Omului în acest caz un prestidigitator la fel ca și Omul?

Un individ dictatorial plin de ură și de ranchiună în momentul în care nu-l mai slujești?

Te-a determinat ca să te naști pentru a-i fi slugă?

Atunci cine este Antichristul?

Cel care dorește slugi și indivizi smeriți sau cel care nu dorește toate acestea?

Nu mai vreau să revin cu fărădeligile istorice ale bisericilor Christului, care sunt ascunse voit în sufletele pline de teamă ale omului Christic, tocmai pentru că i s-a inspirat teama față de Antichrist, ceea ce reprezintă tot ceea ce-i este străin omului Christic, care, trebuie să recunosc este tocmai adevăratul Străin din Om.

Omul nu trebuie să fie o ființă plină de teama Antichristului, pentru a împovăra buzunarele popilor sau ale unor politicieni meschini, care stau cu crucea la piept și cu mâna pe stiloul cu care semnează acte pline de corupție.

Omul trebuie să înțeleagă atât Binele cât și Răul, atât Christul cât și Antichristul, pe care-i denumesc astfel conform religiei creștine, dar care în realitate în filosofia mea înseamnă Binele și Răul, și nicidecum Dumnezeu, fiindcă Dumnezeu este Starea de Concepțiune, iar Răul există numai în funcție de Bine și Binele în funcție de Rău.

Nu există Diavoli sau alte și alte plăsmuiri ale imaginației umane decât Răul prin care Omul se raportează la Bine.

Dumnezeu în calitate de Stare de Concepțiune este UNUL singur, Infinit, iar și Binele la fel ca și Răul fac parte din Dumnezeu și nu trebuie luat Răul ca și cum ar fi străin de Dumnezeu, dacă este străin de Om. Starea de Concepțiune, este determinată de la nivelul „Continuumului Infinit” al, Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, de la nivelul infinității de Cuvinte-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal până la Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, în desfășurarea căruia prin Instinct se determină Adevărul Absolut, și odată cu acesta „EUL” Factorului Primordial, în care se regăsesc reflectate infinitatea de Cuvinte-Matrici a Limbajului Pur

Universal,reflectate,fiindcă caracteristica principală a Cunoașterii este Oglinda,respectiv Oglinda Semantică a Infinitului.Odată reflectate în această Oglindă fiecare astfel de Cuvânt-Matrice devine un Factor Creator și Unic Întâmplător,unul diintre ei fiind și Factorul Creator al lumii noastre.

Odată cu Factorii Creatori se naște Numerologia.Această diversitatea de Factori Creatori și Unic Întâmplători odată reflectați,determină alături de Adevărul Absolut al Factorului Primordial,Cunoașterea Absolută a acestuia.Cunoașterea Absolută și Adevărul Absolut determină Gândul Originar al Factorului Primordial.Factorul Creator al lumii noastre,-care este unul din infiniteatea de Cuvinte-Matrice care se oglindesc în Oglinda Semantică a Infinitului,și fiecare astfel de imagine oglindită este un Factor Creator și Unic Întâmplător,-va determina propriul său Adevăr Absolut și Cunoaștere Absolută,care vor determina Gândul Pur al Factorului Creator.Gândul Pur va determina Persoana,care este o **imagine** a Expresiei Conștiinței Pure Universale a Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, reflectată prin intermediul Oglinzii Semantice a Infinitului,preluată de Gândul Pur al Factorului Creator ce definește astfel prima Conștiință a acestuia în calitatea Persoanei.

Persoana va primi prin intermediul **Oglinzii** Gândului Pur al Factorului Creator toate celelalte **imagini** ca urmare a reflectării Cuvintelor-Matrici în „EUL”Factorului Primordial.Aceste imagini reflectate de Oglinda „Eului”Factorului Primordial și mai apoi de Oglinda Gândului Pur,-care la fel ca „EUL” Factorului Primordial este „EUL”Factorului Creator,iar fiecare astfel de „EU” devine Oglindă în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii,-sunt Personalizările.

Personalizările determină la rândul lor Noțiunea care devine astfel Noțiunea Persoanei, aceea de a fi „EU” al Factorului Creator și Unic Întâmplător al nostru.

Noțiunea este cea care va da la rândul ei o Noțiune anume fiecărei Personalizări în parte. O astfel de Noțiune este Existența, în care se află și lumea noastră.

Existența va dezvolta în cadrul său Factorul Vieții și Ființa.

Între Factorul Vieții și Ființă se realizează diferite raportări în cadrul Existenței, una dintre acestea fiind ființa umană cu lumea care-i este dată ca vis, pentru a-și trăi Omul propria sa iluzie a Vieții axată pe Coeficientul Logic 2. Abia în acest vis apare Antichristul sau Răul pe care Omul îl determină în raport cu Binele. Poate Antichristul lupta împotriva lui Dumnezeu care este tot ceea am explicat, începând de la „Continuumul Infinit” și până la nivelul Factorului Nostru Primordial care Creează doar o singură dată, pe urmă totul devine Destin? Răspunsul este că Antichristul nu poate lupta împotriva lui Dumnezeu fiindcă atât Antichristul cât și Christul, respectiv atât Răul cât și Binele aparțin Lui Dumnezeu.

Cum ar putea Antichristul să aducă Răul care era adus alături de Bine încă de dinainte de a fi noi, care suntem niște simpli trecători prin propriul Destin al acestui vis cu timpi și spații?

Dacă am accepta că ne „pândește” dorindu-ne Răul, înseamnă că la fel i-a pândit pe toți cei care au trecut înainte prin Destinul nostru și tot așa au pățit și ei, aceeași nenorocire la aceeași oră ca și Sinele nostru?

Atunci înseamnă că un astfel de Destin care posedă un anumit Destin ne este dat și prin urmare NU este opera Antichristului ci a Destinului și astfel Antichristul se definește

ca fiind Destinul,iar Christul,ce reprezintă Binele,nu face parte din Destinul nostru?

La fel ca și Răul și Binele face parte din Destinul nostru,care apare ca Întregul Destin abia după ce Factorul Creator și Unic Întâmplător și-a desăvârșit Creația,o dată și numai o singură dată,astfel fiind Unic Creator și Întâmplător,numai și numai prin Creația sa,la fel cum întreaga infinitate de Factori Creatori sunt Unic Creatori și Întâmplători prinj unicitatea Creațiilor pe care le săvârșesc fiecare în parte.Dacă și Antichristul la fel ca și Christul sunt Destin fiind Răul și Binele,de ce mai trebuie denumiți și altfel decât Destin?

Acest lucru ține de Iluzia Vieții pe care o visează ființa umană,în care aceasta are impresia că trăiește plenar viața,la care participă în mod nemijlocit,că poate să intervină asupra mersului ei,că datorită faptelor pe care le face totul devine nou și pentru că acest vis se axează pe Necunoscutul,care a devenit Cunoscut odată cu săvârșirea Creației de către Factorii Creatori.Cum am mai spus Creația s-a săvârșit odată și numai odată ca Întâmplare Întâmplătoare,devenind imediat după aceea Întâmplare Neîntâmplătoare: Destinul.Astfel Destinul pare că este Întâmplător dar Unicul Întâmplător este doar Factorul Creator.

Dacă m-ar întreba cineva dacă cred în Christ și în Antichrist,i-aș spune că datorită faptului că cred în Binele și Răul din visul Omului,ca aparținând acestui vis,Creat dinaintea Omului de Factorul Nostru Creator,tot așa cred și în Christ și Antichrist,ca fiind o luptă dintre Străinul din Om actual pe care-l vedem pe fiecare stradă,în politică și în societate și Omul în sinea lui,debusolat,răzvrătit pentru că nu poate ieși la iveală,pentru că nu poate da la o parte acest Străin de care vorbeam.

Cine este Străinul din Om,Christul sau Antichristul?

Cine este Christul?

Cel care și-a dat viața pentru Om,cum de altfel miliardele de oameni se jertfesc în propria lor Înstrăinare de Sine neînțelegând că adevăratul Străin din ei e tocmai Binele spre care merg orbi uitând cealaltă parte pe care nu vor să o înțeleagă,și anume Răul, considerat de ei: Străin de Om.

Dacă ar merge numai către Rău atunci acesta ar fi Străinul Omului.

De ce Omul merge către Bine și nu către Rău sau către ambele cum de altfel ar fi cel mai bun lucru pentru acesta întrucât astfel s-ar realiza un Echilibru,și astfel Ființa Omului care este Sinele acestuia,reflectat prin Ființa Existenței,ar deveni ceea ce este, duală, adică atât Bine cât și Rău?

Toate acestea sunt determinate cu adevărat de Păcatul Originar al Omului,prin care Omul este sortit în timpul vieții lui trecătoare necesităților materiale și spirituale cum ar fi hrana,nevoia de diversitate,nevoia de plăcere,de unde au prosperat necesitățile de ordin spiritual,etc.

Necesitățile îi sunt date Omului prin dimenisunile lumii sale:Spațiul și Timpul.

De aici derivă lăcomia care este baza Păcatului Originar al Omului.Dacă i-ai da Omului cât spațiu dorește el,cu siguranță că chiar dacă întreaga planetă ar fi un oraș tot nu i-ar ajunge,ar mai dori alte și alte planete,încât ar ocupa întregul Univers ca în cele din urmă să dorească cel puțin câte un Univers pentru fiecare.Dacă i-ai da Omului cât timp dorește el,vei vedea că nu i-ar ajunge nici zece vieți în cazul în care și-ar satisface plăcerile spațiale,dar fiindcă timpul nu poate fi dobândit decât prin propria sa viață și nu poate fi furat,șantajat,escroc,spoliat,exploatat sau parvenit,ar ajunge repede la concluzia că nu are nevoie de timp,decât de spațiu întrucât acesta „face bani”.

Dacă i-ai lua Omului posibilitatea de a deține spațiu decât în măsura asigurării propriilor sale necesități,vei vedea că Omul nu și-ar dori mai mult timp decât cel mult o viață dar și aceea doar dacă poate fi obligat prin teamă să o trăiască,prin teama de moarte!

Toate acestea ne arată cât de Străin este Omul față de el însuși,și că Binele Omului primește sens prin dimensiunea spațială pe care el poate să o depoziteze pentru a-și crea o avere proprie,asigurându-și astfel Nu propria lui necesitate decât în cazuri extreme când nu are încotro,ci necesitatea lăcomiei sale care poate duce la extrem.Câți indivizi nu dețin averi prin care ar putea subzista milioane de vieți?

Dar câți nu-și doresc dacă ar putea avea întreaga planetă sau întregul Univers?

Binele Omului stă în acea parte a Sinelui său care-i asigură această necesitate bolnavă a lăcomiei,iar pentru aceasta Omul a fost cel care și-a creat un Dumnezeu care DĂ!,în cazul că i te supui,și mai mult decât atât,acesta DĂ și iertarea păcatelor atât de necesare parvenirii Omului.

Nu acesta este adevăratul Dumnezeu al Omului ci Sinele lui,compus nu numai din acest Bine atât de Străin de Om pe care Omul îl vede sensul existenței sale,ci constă și în Răul fără de care Binele nu ar exista.Sunt convins că dacă Omul ar mai avea și alte dimensiuni în această lume,și acestea ar putea fi stocate la fel ca și spațiul,atunci și acelea ar deveni subiecte de dispute și lupte pentru a fi stocate în averi,pentru a se asigura necesitățile propriilor vicii ale Omului,printre care cel mai important fiind lăcomia.

De aceea lumea Omului este paranoică și lipsită de un sens real,fiindcă Omul este o ființă paranoică și lipsită de un sens real.

De unde știe Omul că acesta este Binele lui și nu Răul lui de care fuge?

Doar pentru că acest Bine îi DĂ posibilitatea de a-și asigura într-o măsură sau alta necesitățile proprii sale lăcomii către care tinde?

Pentru acest Dumnezeu s-a sacrificat Christul,născând o religie mondială,iar acest Dumnezeu se luptă cu Antichristul,pentru supremație,urmând ca în cele din urmă să-l învingă.

Oare învingând acel Antichrist Omul nu ar învinge pentru totdeauna uitarea de Sine?

Uitarea prin care Omul nu este perfect sau numai Bine și atât și nici nu va putea fi vreodată.Omul este atât Bine cât și Rău,fiindcă în Sinele Omului născu un Bine nu ar putea fi fără Rău.

Oare devenind extremist,ajunând să cunoască numai Binele,aceia care să-i asigure lui necesitățile nu ar deveni și mai Străin de el?

Oare nu ar fi infinit mai Bine decât să lupte împotriva Răului,care constă în tot ceea ce lui nu-i poate satisface necesitățile, chiar dacă aceste sunt reprezentate alături de averi și de întâmplări,cum ar fi acelea de a nu face un accident sau de a primi o boală,etc.,să înțeleagă Răul,să înțeleagă de ce nu poate avea averea respectivă și la ce îi folosește sau să înțeleagă că accidentul sau boala nu se produc datorită Răului din el ci al Destinului care oricum s-ar fi produs,fiind creat dinaintea Omului și al lumii acesteia?

Oare nu ar fi mai Bine ca Omul să-și cunoască Răul din el,cauzele care-l produc precum și ceea ce consideră Omul ca fiind Bine prin dorința sa de parvenire?

Oare religia Omului nu este o religie a Binelui către care se îndreaptă Omul adică către

bani,fericire,plăcere,distracții,sau tot ceea ce-i poate da ceva pozitiv,fără să înțeleagă că toți acești Factori pozitivi sunt poate mult mai negativi decât Răul,fără să înțeleagă că nu este Bine să lupți împotriva Răului fiindcă astfel nu faci altceva decât să-l escamotezi determinând un Rău și mai mare ci să-l înțelegi,fiindcă doar prin Rău vei pute înțelege Binele iar Răul va putea fi înțeles numai prin Bine?

Dacă Binele este considerat ca aparținând lui Dumnezeu de către Om,atunci Omul trebuie să se îndrepte către Dumnezeu și să-l întrebe ce anume este Răul,iar dacă îl va înfiera atunci acel Dumnezeu este Străin Omului,fiindcă și Răul face parte din Om și nu trebuie înfierat Omul ci înțeles.

Dacă acel Dumnezeu îi va spune cum să înțeleagă Răul și cum să-l apropie de Bine pentru a fi un Echilibru cât mai strâns între cele două părți,atunci acel Dumnezeu este parte din Dumnezeul Omului,fiindcă va face un Rău mult mai Bun decât cel mai mare Bine cunoscut de către Om.

În schimb pentru a înțelege Binele Omul va trebui să întrebe astfel Dumnezeul Răului și să vadă dacă acesta este de acord să înțeleagă Binele su să lupte împotriva sa.Dacă va spune că dorește să lupte împotriva Binelui,atunci acela nu este un Dumnezeu al Omului ci al Străinului din Om,iar dacă va spune că dorește să înțeleagă Omul,acela este un Dumnezeu al Omului.Astfel Dumnezeul Omului este atât Binele cât și Răul.

Cine este Antichristul?

Cel care devine un etern răzvrătit împotriva Ordinii pe care o face tocmai Străinul din Om al Binelui.

Este cel care nu acceptă Ordinea unui Dumnezeu brutal și profund inuman de aceea îi răspunde acestuia prin haos și dezordine.

Astfel Străinul din Om este cel în care se refugiază Omul uitând că Sinele lui este dual, atât Bine cât și Rău,iar

dacă se va refugia numai într-una din aceste părți aceea va deveni negreșit Străinul din el,dar datorită Iluziei Vieții tocmai Străinul din Om va fi considerată de către Om ca fiind Omul iar cealaltă parte ca Fiind Străinul din Om.

Omul va pierde Străinul din el doar dacă va ști să „locuiască” în ambele părți ale Sinelui său,atât în Bine cât și în Rău.

Este Christul Om?

Da!

Pentru că se comportă inuman dându-și viața pentru Străinul din Om,supus unei Ordini,al unui Dumnezeu care te naște mai întâi pentru ca apoi să te bată și să devii supus Păcatului Originar.

Umanul are nevoie de inuman pentru a se putea evidenția și invers.

Umanul ar dispărea întru totul dacă nu ar fi și inumanul Christului,prin jertfa supremă a acestuia,înțelegând Răul.

Astfel Christul înțelege Răul la reverberația sa maximă,devenind un imbold prin jertfa Sa,de a-l apropia pe acesta Binelui,de a termina lupta aprigă care depărta Binele de Rău la extreme ce ajungeau la apogeu înstrăinând Omul.

Christul este cel care a făcut prin bunătate și înțelegere primul pas prin care Omul să nu mai fie Străin de el însuși,să înțeleagă Răul prin bunătate și nu prin luptă.Toate aceste valorase învățături Cristice au fost îndepărtate de interesele politice ale anumitor biserici,fiind denaturate în fanatisme sau extremism ce neagă înțelegerea Răului și propovăduiesc doar lupta împotriva acestuia.

Omul are nevoie de Străinul din el,(Bine)dar nu pentru a deveni doar Străinul din el,uitând Omul(Răul) cu desăvârșire.

Christul se jertfește, pentru a spăla Omul de Păcatul Originar, dar odată cu spălarea de acest păcat, nu înseamnă că Omul va trăi cu adevărat supus doar Străinului din El, (Binelui) dispărând Răul, ci tocmai faptul că prin jertfa lui Iisus Christos Omul va trebui să înțeleagă Răul și să-l apropie Binelui. Multe biserici care nu înțeleg acest lucru greșesc.

Cine va lua locul Răului?

Numai Binele?

Numai Bine peste tot?

Cumplit!

Fiindcă Binele fără Rău nu mai este Bine, neavând la ce să se raporteze.

De aceea a trebuit să moară Christul Străinului din Om?

De aceea în istorie au murit atâtea sute de mii de oameni în numele acestui Christ pentru care dorea să înțeleagă Răul?

Au murit pentru un Christ ce prevedea o lume numai a Binelui?

Cât de Bine ar fi fost acel Bine fără Rău?

Cu cât alunga mai mult Răul din Om, fără să-l înțeleagă pe acesta cu atât îl făcea și mai Rău față de Binele excentric, fanatic și extremist.

Sinele Omului este un Echilibru, între Bine și Rău.

Cu cât vei ascede numai către una dintre aceste părți încercând să o exacerbezi, să o amplifici prin tot felul de acte care să combată cealaltă parte a Sinelui, nu vei face altceva decât să amplifici cealaltă parte a Sinelui. Astfel, cu cât vei amplifica importanța Binelui, combătând Răul cu atât mai mult vei amplifica Răul în pofida Binelui și invers.

Omul are nevoie atât de Rău cât și de Bine, atât de Antichrist cât și de Christ. Un Christ supus unui Dumnezeu inuman care bate, este un Christ al Binelui extrem, dacă

Dumnezeul respectiv este considerat ca fiind un Dumnezeu al Binelui,sau invers.Cu toate acestea Christul a făcut un fapt mare,și anume a înțeles că este mai Bine să acționezi cu Bine față de Rău,cu bunătațe și înțelegere.De aici latura umană a Christului,care se suprapune cu latura umană a Omului respectiv cu Sinele său.Repet,oare ar mai fi Christul astfel fără Antichrist?

Oare trebuie să se lupte cu acesta sau să-l înțeleagă pe acesta?

Oare Dumnezeul acestui Om,nu ar fi mai bun dacă ar fi mai uman și ar înțelege Răul,încercând să-l schimbe către Bine,iar Binele să urce pe culmi din ce în ce mai înalte?

Oare nu este infinit mai Bine dacă am avea un Rău mai bun decât cel mai Bine actual posibil și un Bine mai bun decât acel Rău?

Cu siguranță că da.Cu toate acestea chiar dacă Binele actual este Străin Omului,fiind mult prea extremist față de Răul care vrând-nevrând îl caracterizează pe acesta,este la fel de necesar ca și Răul.

Prin urmare Omul are nevoie atât de el cât și de Străinul din el.

Omul nu are voie să facă greșeala de a se refugia nici într-o parte și nici în alta,deci,nici în Străinul din el și nici în el fiindcă atunci când s-ar refugia numai în el acesta ar deveni Străinul din el și invers.

Atunci Străinul din Om în care s-a refugiat în prezent este el?

Este o parte a „Eu”-lui său.

Care este Binele și care este Răul din acest „Eu”?Străinul din Om sau cealaltă parte a „Eu”-lui său?

Când Omul se află într-o parte și o neagă complet pe cealaltă cu siguranță acea parte din „Eu” Omului va fi

considerată ca aparținând Binelui și cealaltă Răului,fără să vrea a înțelege că ambele părți fac parte din „EUL” Omului,și fiecare față de cealaltă poate să fie atât Bine cât și Rău!

De unde știe Omul prin Iluzia Vieții sale că Binele este tocmai acest Străin în care se adăpostește și că acesta nu este Răul?

Doar pentru că Omul îl denumește ca fiind Bine?

Dacă acesta este Bine(Străinul) și celălalt este Răul,atunci acest Bine poate fi idenitficat prin intermediul Răului ca fiind Rău și Răul identificat prin intermediul Răului ca fiind Bine.Această alternanță depinde de către cine face identificarea unei părți sau a alteia.

Cu toate acestea importanța Christului e covârșitoare,fiind primul care a înțeles că este necesar să înțelegem Răul,prin :”Cel care se crede neprihănit să arunce cu piatra în femeie”

Este Antichristul Om?

Da!

Nu acceptă Ordinea Străinului din Om și de aceea devine înfierat de către aceasta.

Cu cât Omul este mai Străin de el însuși cu atât va zugrăvi un Antichrist mai brutal față de el însuși.

Cu cât Omul se va apropia de el,lăsând la o parte Calea greșită a Competitivității și alegând Calea Restrictivității față de el,Antichristul va deveni din ce în ce mai uman,identificându-se cu adevăratul Sine al Omului,ascuns de atâtea generații,și anume partea Sacerdotală a Omului care-l reprezintă pe acesta ca ființă.

Omul nu trebuie să lupte și iar să lupte împotriva Răului din el,-preamărind astfel un Dumnezeu care nu numai că nu îl înțelege dar îi mai și dă un Păcat Originar,care de fapt este Păcatul prin care Omul își recunoaște Calea greșită pe care se

află,preamărind Dumnezeuul Străinului din El!-ci Omul trebuie mai înainte de toate să ÎNȚELEAGĂ RĂUL din el,în care se află adevăratul său sine părăsit și înjosit prin cele mai abjecte expresii de către Străinul care i-a luat locul.

Aceasta este Calea!

Întreaga diferență dintre Antichrist și Christ constă în cui îi este atribuită Iubirea de către Iluzia Vieții Omului fără ca Omul să înțeleagă că este atât Antichrist cât și Christ,este atât Rău cât și Bine,iar ambele sunt Iubire și atât.Omul este Iubire.El nu are nici Voință și nici Cunoaștere reală.Conștiința Omului este formată din Volitiv,Cognitiv și Afectiv,respectiv din Voință,Cunoaștere și Afecțiune,unde se află Iubirea.Datorită Iluziei Vieții Omul nu poate Cunoaște neștiind Adevărul Absolut al Cunoașterii și prin urmare nu poate să posede nici Voința adiacentă Cunoașterii,fiindcă pentru a vrea ceva mai înainte de toate trebuie să știi ce vrei.Asfel tot ce-i rămâne Omului este Iubirea.

Dumnezeul Omului este Elementul-Comun al său care e și Sinele său și acesta este Cuvântul-Matrice Iubire care la Om e format din Bine și Rău din Christ și Antichrist.

Iubirea este Unicul său sens care-i dă sens Ființei acestuia ce

constă în Sinele Omului, în Dumnezeuul său ,care este Iubire!

Am scris în Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică despre Elementul-Comun prin care un Cuvânt-Matrice sau Element(Cuvânt) al Limbajului Pur Universal, poate să devină Tipologic(să întrunească anumite complementarități sau similitudini) față de un alt Cuvânt-Matrice care în cazul de față este Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, în lumile căruia se desfășoară Iluzia Vieții ființei umane.

Elementul-Comun Om, este de fapt Dumnezeuul Omului ,cum de altfel pot fi o infinitate de alte Elemente Comune, ca de exemplu al plantelor sau animalelor, etc.

Elementul Comun Om, este un Cuvânt-Matrice ca și oricare alt Cuvânt-Matrice care poate să aibă calitatea de a fi Element-Comun, prin intermediul căruia o multitudine de Cuvinte-Matrici se pot regăsi într-un alt Cuvânt-Matrice fiindcă Elementul -Comun le dă calitatea de a fi Tipologice față de Cuvântul-Matrice în care se regăsesc, altfel dacă nu ar fi Elementul-Comun prin intermediul căruia să se regăsească în celălalt Cuvânt-Matrice, acestea ar fi Atipologice de celălalt Cuvânt-Matrice.

Elementul-Comun Om este cel care-i dă Omului anumite caracteristici pe care le are și El, dar abia acum în această carte am definit Sinele Omului care este Cuvântul-Matrice Iubire, ca fiind Elementul-Comun Om.

Astfel Elementul-Comun Om este Cuvântul-Matrice Iubire și Sinele Omului.

Acesta este Sinele Omului sau Elementul-Comun Om care este de fapt Cuvântul-Matrice Iubire, și prin care transced toate Cuvintele-Matrici care se regăsesc în lumea

defăsurată de Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, în calitate de Om.

Pentru fiecare om ,Sinele său va fi Iubire și Dumnezeuul Său.

Astfel Omul este Iubire și atât,este Antichrist și Christ fiindcă nu poate simți iubirea decât prin Bine și Rău,Frumos și Urât,etc. !Dacă Omul ar gândi cu un alt Coeficient logic mai mare decât 2,alături de Bine și Rău,Antichrist și Christ ar mai fi și alte poluri ale propriei sale divinități,în funcție de Coeficientul logic pe baza căruia ar raționa.

Antichristul la fel ca și Christul este Iubire,dar în debusolarea în care trăim adevărata Iubire este blasfemiată în cel mai brutal și batjocoritor mod de Străinul Christic din Om,care a creiat o societate bolnavă a banului,dar care se dorește a fi cufundată în teama faptului că Dumnezeuul acestui Străin este un Dumnezeu care bate și se răzbună crunt dacă nu îi devii supus.Unul dintre instrumentele de tortură ale acestei lumi create de Dumnezeuul Străinului Christic este Banul.

*Acest fapt **NU** înseamnă că sunt de acord cu practicile **sataniste**,întrucât acestea în loc să **înțeleagă Răul și să-l apropie de Bine** pentru a creea Echilibrul ființei umane îl exacerbează,la fel cum exacerbează Binele,Dogma religioasă, atribuindu-i Christului anumiți Factori despre care acesta nici nu a pomenit,sau determinând noi practici religioase în totală neconcordanță cu învățăturile Christului.*

Orice am spune,Christos este la fel ca și alți Mari Profeți,Budha,Mahomed,Moise,etc,o piatră de temelie în istoria spirituală a umanității,fiindcă prin învățăturile sale încearcă să înțeleagă Răul și nu să-l învingă prin luptă sângeroasă,escamotând astfel violența.

Christos este un deschizător de drumuri în spiritualitatea acestei lumi,care deschide calea concilierii,a

înțelegerii Răului ,a iertării și a luptei prin Bunătate și Dragoste.Fără Christos, viața ar fi fost mult mai chinuoasă dar și mai săracă.

Omul va trebui să înțeleagă atât Răul dar în aceeași măsură și Binele,fiindcă unul se completează pe celălalt,Binele pe Rău și Răul pe Bine.

Exact ca și în politică,extremele dogmatice se unesc.Care este diferența dintre Inchiziție și Satanism?

Satanismul este o extremă a Răului încercând astfel să lupte împotriva Dogmei religioase,care și ea are extremele și fanatismele ei.

Paradoxal,Satanismul în loc să-l apropie pe Om de Rău,să-l determine a-l înțelege pe acesta Satanismul îl desparte de Rău,îl determină să înțeleagă că Răul este crud și sângeros,că este total opus Binelui și nu o completare a acestuia cum trebuie să devină înțeles,fiindcă fără Rău nu ar mai fi Bine.

Atât Răul cât și Binele fac parte din Sinele Omului,care este Elementul său Comun,deci Dumnezeuul său.

Înțelegând Răul îl vei apropia de Bine,iar înțelegând Binele îl vei apropia de Rău,dar apropiindu-le pe fiecare față de cealaltă vei avea un Rău mai puțin Rău și un Bine mai puțin Bine?NU!

Vei avea doar un Rău mai puțin Rău și un Bine la fel de Bine sau mult mai Bine,fiindcă sensul existenței Omului este de la Rău spre Bine,Omul își caută mereu Binele și încearcă să fugă de Rău,neînțelegând că dacă va înțelege Răul îi va fi mult mai ușor să posede Binele.Chiar și Binele are partea lui de Rău,precum Răul de Bine.Astfel că fugind de Rău fugim și de un Bine al acestuia către un Bine care are și Rău în el.

Doar înțelegând Răul de care fugim vom putea ajunge la Binele către care fugim.De aceea trebuie să vedem relațiile

de apropiere dintre acestea, complementaritățile și similitudinile existente pentru a ști încotro fugim, către ce fel de Bine.

Este cu atât mai periculos cu cât deviem spre extreme, negând Binele (practici sataniste) sau Răul (practici dogmatice fanatice).

Orice deviere spre extremele unuia sau altuia duce la înstrăinarea de sine a Omului.

Prin dogma fanatică extremă, Christul în loc să fie un supus al Înțelegerii Răului și Binelui din Om este un supus al Dumnezeului Străinului din Om care-l supune pe acesta la teama de a nu fi bătut de forța sa supranaturală, iar în cazul supușeniei totale, Omului i se iartă păcatele create tot de Dumnezeu care i-a dat naștere, în calitatea sa de Om păcătos.

De ce nu a lăsat Dumnezeu Oameni fără păcat care să nu mai fie nevoiți să-i cerșească mila?

Fiindcă Omul a urmat calea Diavolului. Dacă Dumnezeu nu a fost capabil să știe dinainte că Omul va urma calea Diavolului mâncând din mărul care-i va da Cunoașterea, act prin care a păcătuțit, înseamnă că NU e un Dumnezeu care a Creat Totul ci un jalnic prestidigitator. Putea fi altfel Dumnezeul creat de Străinul din Om, Dumnezeul Străinului din Om? Nu!

Oare a Cunoaște este un atât de mare Rău? Chiar dacă în realitate Omul nu Cunoaște și prin urmare nu are nici Voință datorită Iluziei Vieții care-i dă acest vis care este propria sa viață. Unicul lucru real din viața Omului, respectiv din Conștiința individuală a acestuia nu este nici Cognitivul (Cunoașterea) și nici Volitivul (Voința) ci Afectivul determinat de Iubire.

La fel cum am mai spus în Moarte, Neant, Aneant, Viață și Bilderberg Group, tot ceea ce face parte din conștiința Omului este Iubire și atât.

Omul nu numai că nu Cunoaște dar nu posedă în realitate nici Voință, întrucât întreaga lui existență este axată pe Iluzia Vieții, iar aceasta îi dă visul care este propria lui viață, vis care determină Cunoașterea dar și Voința ca fiind Iluzorii în cadrul existenței Omului.

Unicul lucru real din conștiința Omului este Iubirea, prin care Omul simte lumea care-l înconjoară. Acestei simțiri îi este adresată în mod iluzoriu atât Cunoașterea cât și Voința.

Astfel Omul prin Simțire îi atribuie Cunoașterii sale ca fiind o multitudine de semne care stabilesc anumite relații, ajungând la Semiotică, respectiv, Pragmatică (raportul semn-Om), Semantică (raportul semn-semnificant) și Sintactică (raportul semn-semn), acestea nu sunt reale decât în Iluzia Vieții Omului, în cadrul acestui vis, tocmai fiindcă Omul NU Cunoaște semnul, ci acesta îi survine prin Simțirea dată de Iubire, unicul lucru real din viața Omului, ce nu este Cunoaștere și nici nu poate fi semn al acesteia. Omul se află în lumea Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, dar alături de Cuvântul-Matrice Comun Om, acesta este format și din Cuvântul-Matrice al Iubirii.

Fiindcă Omul nu Cunoaște și nici nu are Voință ci doar Simte unicul fapt adevărat din viața lui care este Iubirea, astfel nici cele trei ramuri ale Semioticii nu sunt reale, fiind determinate de către Om prin intermediul Cunoașterii (false) a acestuia, și de aceea Semiotica în cadrul Coaxiologiei va deveni Asemiotică și va cuprinde șase ramuri de bază care sunt și ramurile de bază ale Simțirii date de Iubire prin care aceasta poate Cunoaște.

Astfel Asemiotica are la bază Iubirea și nu Cunoașterea, fiind o expresie prin care Iubirea prin Simțăminte poate Cunoaște, dar mult mai apropiat de Adevăr decât Iluzia Cunoașterii de la nivelul Semioticii. Acest fapt înseamnă că ceea ce consideră Omul a fi semn este simțire la fel ca tot ceea ce include semnul, de la forță la absolut tot ceea ce ne deslușește lumea în care ne aflăm, prin intermediul falsei Cunoașteri dar al adevăratei Iubiri. Astfel Omul este Iubire fiindcă Cuvântul-Matrice Comun Om alături de cel al Cunoașterii au înveșmântat unul din infinitatea de Cuvinte ale Limbajului Pur Universal pentru a defini Omul ca un Întreg, iar acesta a fost tocmai Iubirea, unicul fapt adevărat al Omului.

O viață întreagă unii dintre noi suntem obsedați într-un fel sau altul de Dumnezeu.

Referitor la acest subiect am scris mai mult în *Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică*, definind Domeniul Deistic și cum anume îl văd eu pe Dumnezeu. În nici un caz în postura jalnică de prestidigitator pe care l-a adus-o dogma. De ce prestidigitator?

Fiindcă acest Dumnezeu al Dogmei este un Dumnezeu care reflectă Dogma în toată splendoarea ei bazată pe trucuri ieftine dar periculoase pentru ființa umană.

Dogma îl consideră pe Dumnezeu mereu într-o dispută cu Diavolul, precum Binele este în aceeași dispută cu Răul în timpul visului acestei vieți.

Din start Dumnezeu Nu este un luptător și nici o persoană gata de dispute cu tot felul de diavoli, care de fapt se află în Om iar acesta îi atribuie Lui Dumnezeu, care devine salvatorul Omului gata oricând să umple buzunarele popilor, care dau spectacole în catedralele pline de lume, ce se vrea salvată.

Dumnezeu nu este un luptător fiindcă Nu are cu cine să se lupte decât cu El însuși la fel ca și Omul,fiindcă Dumnezeu,nu are rival,El este stăpânul absolut al Totului și al Totului din spatele Totului,respectiv al Totului-Nesfârșit,prin „Continuumul Infinit” și cele patru caracteristici de bază ale sale:Funcția Asimptotică,Reperul Negației,Structuralizarea și Nedefinirea.

Aceste patru caracteristici,în concordanță cu Întregul lor reprezentat prin „Continuumul Infinit” sunt cele care prin raportarea la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale determină etern și continuu Cuvintele-Matrice ale Limbajului Pur Universal,prin noi și noi atribute funcționale pentru ca acestea să poată primi anumite caraceristici.Atunci primul Cuvânt-Matrice a fost Dumnezeu?NU!

Dumnezeu **nu este** un Cuvânt-Matrice al acestui Limbaj Pur Universal,dar nici nu putem vorbi despre un prim Cuvânt-Matrice,întrucât nu există un Început și un Sfârșit decât tot în calitate de Cuvânt-Matrice,dar cine a precedat totuși aceste caracteristici funcționale atributive ale Cuvintelor-Matrice de a se determina la infinit unele pe altele?

Răspunsul constă în raportarea „Continuumului Infinit” la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.Caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit” sau raportat la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale,determinând prin Funcția Asimptotică la început prima funcție și anume funcția conjunctivă aceea ca Totul să se afle în Tot conform Analogiei Totului,despre care am mai scris.

Acest fapt va determina Cuvântul-Matrice al Infinitului,fiindcă Totul va deveni mereu datorită Funcției Asimptotice a „Continuumului Infinit” un Tot depășit de Nesfârșit,care se reflectă prin Infinit.

A afirma că Cuvântul-Matrice Infinit,este primul Cuvânt-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal este eronat,întrucât Infinitul prin accepțiunea lui structurală dar și conjunctiv funcțională,reprezintă întocmai Nesfârșitul iar ai acorda Nesfârșitului statutul de „prim” este exact ca și cum i-ai spune că nu este Nesfârșit,fiindcă Nesfârșitul,Eternul(din perspectivă temporară spre exemplificare)nu poate fi niciodată un „prim” fiindcă dacă ar avea un Început nu ar mai fi Nesfârșit ci sfârșit la un capăt chiar dacă la celălalt ar fi Nesfârșit.

Începutul,este și el un Cuvânt-Matrice la fel ca și Infinitul și atunci nu am putea vorbi de primul Cuvânt-Matrice ci de primele Cuvinte-Matrici.Atunci dacă nu putem determina „primul”Cuvânt-Matrice,înseamnă că ele nici nu există,fiindcă se află într-o succesiune a determinărilor funcționale,prin faptul că unele se determină pe altele prin raportarea la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.Cine este responsabil de apariția acestor Cuvinte și în ce mod?

Dar cine este responsabil de apariția Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale și în ce mod?

Funcția Asimptotică a „Continuumului Infinit” îl determină pe acesta ca fiind **„Continuu”**,determinând **„Continuitatea Reper” este Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale definită ca fiind Reperul Negatiei prin raportarea la „Continuumul Infinit”**.

Rog a nu se face greșeala de a asocia „Continuumul Infinit” cu Cuvântul-Matrice Infinit,chiar dacă simbolic reprezintă același lucru ele nu sunt același lucru,întrucât „Continuumul Infinit” nu este un Cuvânt-Matrice precum este Infinitul.

Odată ce Funcția Asimptotică determină **„Continuitatea Reper”** ,care devine astfel **Reper,(Reperul Negatiei)** , **„Continuitatea Reper”** al Funcției Asimptotice a

„Continuumului Infinit” îl **neagă** pe **acesta** tocmai prin faptul **că-i devine Reper,deci un Sfârșit** în cadrul **„Continuității”** sale.

Această **„Continuitate-Reper”** a Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale va desemna Totul-Nesfârșit,de fapt „cadrul” în care Cuvintele-Matrice se definesc.

Această **„Continuitate-Reper”** va consta **prin** și **pentru** Funcția Asimptotică care se raportează la Expresia Pură a Conștiinței Pure Universale(**Reperul Negatiei**),pe care o definește ca Reper,în schimb Funcția Asimptotică se definește ca fiind Cuvântul-Matrice în Matricea căruia se află,deci se regăsesc Cuvintele-Matrice,deci ca fiind **Totul**,ce determină în **structura(Structuralizarea)** sa **diversitatea**.Astfel Cuvântul-Matrice Infinit,reperezintă întocmai diversitatea tuturor Cuvintelor-Matrice care sunt definite astfel de către el.

Prin urmare NU poate fi niciodată „primul” Cuvânt-Matrice!

Cum am spus adineaori,Continuitatea determinată de Funcția Asimptotică ca fiind Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu este altceva decât un **Reper**,care se neagă mereu,respectiv **Reperul Negatiei**,ce devine astfel din caracteristică a „Continuumului Infinit”,și caracteristica de bază care definește Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Întrucât aceea „Continuitate” care devine un Reper al „Continuumului Infinit” datorită Funcției Asimptotice,este un Reper care va **nega** tocmai „ Infinitul” pentru a determina „Continuitatea” Sa,devenind astfel **Reperul Negatiei**.

Astfel raportat la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale,„Continuumul Infinit” este identificat ca fiind doar „Infinit” și nu „Continuu”,tocmai pentru ca astfel să se poată

determina continuitatea sa,de către Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale care este și **Reper al Negației** în acest caz.

Cum anume poate fi determinat ca „Infiniit” fără a fi „Continuu” de către Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale,și astfel să rămână și **Reper** dar să fie și **Negat** în același timp,față de Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale?

Odată ce aceasta devine Reper al „Continuumului Infiniit”,tocmai pentru ca **acesta(Continuumul Infiniit”)** să rămână **etern „Continuu”** va trebui mai înainte de toate să-l considere la rândul **ei**, care avea până acum calitatea de **Reper** față de „Continuumul Infiniit”,drept **Reper Infiniit al Expresiei Unice al Conștiinței Pure Universale**,cu titlu de **Reper Infiniit Întreg al Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale**.Acest **Reper Infiniit Întreg** de fapt definește o **Infinitate-Finită**,prin **Infiniit(Infinitate)** și prin **Întreg(Finitate)**.Partea **Finității** din cadrul „Continuumului Infiniit” va fi un nou Cuvânt-Matrice,care se va Structuraliza în cadrul acestuia devenind prin **Nedefinire** din **Întreg** ,o diversitate în diversitate,care va fi preluată de Funcția Asimptotică pentru a se putea relua ciclul respectiv.

Astfel Reperul care este Expresia Unică a Conștiinței Unice Universale față de „Continuumul Infiniit”,va deveni un Reper al Negației atât pentru „Continuumul Infiniit” care recunoaște Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale dar o Neagă etern,prin caracteristicile sale,redevenind”Continuu” din Întreg,precum și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale consideră „Continuumul Infiniit” ca fiind un Reper care se neagă mereu pe aceleași considerente fiindcă devine etern „Continuu” din Întreg.

În consecință,ce-a de-a doua caracteristică a „Continuumului Infiniit” care este Reperul Negației este

responsabilă de „localizarea și determinarea în calitate de Reper” al Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, care odată determinat Infinitul ca fiind un Reper Întreg, deci Finit, va Structuraliza Finitul ca fiind un Tot, prin ce-a de-a treia caracteristică a „Continuumului Infinit”, de care Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu este străină și i se datorează Tot, ce va deveni Diversitate prin ce-a de-a patra caracteristică, respectiv: Nedefinirea. Astfel între „Continuumul Infinit” și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale există o puternică interdependență, la fel cum există pentru fiecare Cuvânt-Matrice în parte și propria sa Expresie care de fapt este propria sa Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale.

Astfel Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este Expresia Unică a „Continuumului Infinit”, cum fiecare Cuvânt-Matrice are propria sa Expresie Unică, doar că la nivel de diversitate, de infinitate de astfel de Cuvinte-Matrici acea Expresie nu mai este Unică, ci parte din Infinitate, față de „Continuumul Infinit” care va avea mereu și Etern doar o singură Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale. Astfel atât Expresiile Cuvintelor-Matrici cât și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, definesc Conștiința Pură Universală? DA!

Doar că și Conștiința Pură Universală, este structurată având la bază Expresia Unică a ei la care se raportează toate Expresiile Cuvintelor-Matrici, iar când spun raportare o fac în adevăratul sens al cuvântului, întrucât niciodată Expresia Unică nu va fi echivalentă cu Expresia vre-unui Cuvânt-Matrice și nici nu se va amalgama sau amesteca cu acesta.

Prin urmare Conștiința Pură Universală este „împărțită” în două părți și anume: Expresia Unică, o parte și ce-a de-a doua parte, Expresiile Cuvintelor-Matrici care se raportează etern la Expresia Unică pentru a se putea defini.

La fel și în cazul „Continuumului Infinit” acesta este structuralizat din Cuvintele-Matrici, care-i conferă calitatea de Tot și din „Continuitatea sa” care-i conferă calitatea de Infinit. Astfel „Continuumul Infinit” devine un TOT-NESFĂRȘIT iar Conștiința Pură Universală devine Unică prin Expresia Unică a sa și Infinită prin infinitatea Expresiilor Cuvintelor-Matrici.

Astfel observăm cum acest raport se inversează între „Continuumul Infinit” și Conștiința Pură Universală, întrucât Totul este format în cadrul „Continuumului Infinit” din Cuvintele-Matrici iar în cadrul Conștiinței Pure Universale Expresiile Cuvintelor Matrici formează tocmai Infinitul.

În concluzie, Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este Expresia Unică a „Continuumului Infinit”.

Fiecare Cuvânt are un Simbol și un Înțeles al său.

Fiecare Element Primordial este un Cuvânt.

Totalitatea Cuvintelor formează Limbajul Pur Universal a cărui Expresie determină Conștiința Pură Universală.

În cadrul Cunoașterii, Cuvintele Limbajului Pur Universal sunt reflectate în „EUL” Factorului Primordial în care se regăsesc toate aceste Cuvinte.

Fiecare Cuvânt sau Element Primordial are o anumită Matrice a sa care-i determină dezvoltarea în funcție de celelalte Cuvinte alături de care, datorită Expresiei Limbajului Pur Universal care este Conștiința Pură Universală, se află într-o relație de interdependență continuă.

Pentru Cuvântul Cunoaștere, sursa Limbajului Pur Universal este Matricea Noastră, întrucât doar prin intermediul ei se pot Cunoaște aceste Elemente Primordiale care sunt Cuvintele prin „EUL” Factorului Primordial, care devine prima reflectare pentru aceste Cuvinte în Cuvântul Cunoaștere, unde se află și lumea noastră.

În schimb Sursa privită distinct de Cuvântul Cunoaștere, nu mai este Matricea Noastră care a determinat „EUL, Factorului Primordial și nici alte aspecte dezvoltate de către aceasta cum ar fi Adevărul Absolut și Instinctul, ci caracteristicile „Continuumului Infinit” care sunt: Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea.

Din punct de vedere al Limbajului Pur Universal Matriceal al Cunoașterii, respectiv a Formelor de Expresie Matriceale și a Limbajului Pur Universal, Infinitul primește conotații diferite de la caz la caz.

Astfel în cadrul Limbajului Pur Universal Matriceal al Cunoașterii, Infinitul este echivalent cu Nesfârșitul, de aici și Funcția Asimptotică care planează în calitate de caracteristică de bază asupra lui.

Din punct de vedere a Formelor de Expresie Matriceală, aici Infinitul poate primi o înfinitate de conotații întrucât fiecare Matrice în parte dezvoltă propriul său Limbaj Pur Universal Matriceal și de aici acest Limbaj devine o Formă de Expresie Matriceală la rândul său alături de înfinitatea de alte Forme de Expresie Matriceale și astfel putem defini ca fiind Forme de Expresie Matriceale totalitatea Limbajelor Pure Universale printre care și acela al Cunoașterii, unde fiecare Matrice își dezvoltă Limbajul Pur Universal Matriceal respectiv.

Astfel avem trei tipuri de Limbaje: *Limbajul Pur Universal Matriceal*, care este Limbajul Pur Universal al unei Matrici, Limbaj care se dezvoltă doar prin intermediul Matricii respective, în cazul nostru fiind Limbajul Pur Universal al Cunoașterii, pe urmă sunt *Formele de Expresie Matriceală*, unde putem vorbi despre o multitudine infinită de Limbaje Pure Universale Matriceale și bineînțeles de *Limbajul Pur Universal*, luat ca un Tot, cel care definește în Totalitatea Sa EXPRESIA

ce are rol de Conștiință Pură Universală și implicit de Stare de Concepțiune.

Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoașterii, este definit de Matricea Noastră, care este o Matrice-Scop ce determină Instinctul și Adevărul Absolut pentru a putea determina odată cu acesta „EUL” Factorului Primordial, unde se reflectă Cuvintele Limbajului Pur Universal, primind alte Simboluri și Înțeleșuri în urma reflectării, propice Cunoașterii, determinând astfel Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoașterii.

Odată determinat acest Limbaj, apare Cunoașterea Absolută, alături de Adevărul Absolut și Instinct.

Cunoașterea Absolută alături de Adevărul Absolut determină Gândul Originar al Factorului Primordial.

Acesta este responsabil de determinarea fiecărui Factor Creator și Unic Întâmplător, unde fiecare în parte nu este nimic altceva decât un Cuvânt al Limbajului Pur Universal Matriceal al Cunoașterii, sau Cuvintele Limbajului Pur Universal, reflectate în „EUL” Factorului Primordial și distorsionate ca Simbol și Înțeles Pur al acestora de către „EUL” Factorului Primordial.

Toate acestea, pentru a crea Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoașterii care este o Formă de Expresie Matriceală din infinitatea de Forme de expresie Matriceale.

Acest fapt înseamnă că fiecare Cuvânt al Limbajului Pur Universal are un anumit Înțeles și Simbol al său în calitate de Cuvânt al Limbajului Pur Universal, Simbol și Înțeles nefiltrat de nici un alt Cuvânt-Matrice.

Fiecare Cuvânt al Limbajului Pur Universal este un Cuvânt-Matrice.

Acest lucru este o regulă generală.

Cuvântul Matricei Cunoașterii poate fi denumit ca Matrice-Scop.

Scopul este acela care determină de fapt Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoașterii. Acesta este Simbolul și Înțelesul Cuvântului Cunoaștere în starea lui Pură, de Cuvânt al Limbajului Pur Universal.

Fiecare Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal este definit ca având un Simbol care are un Înțeles al său, deci și un Înțeles, chiar dacă Simbolul prin excelență poate să fie el însuși un Înțeles, o formă sau orice altceva care să-l determine.

De ce trebuie neapărat adăugată particula „și” care demonstrează faptul că Simbolul este un simbol lipsit în sinea lui de un anumit Înțeles fiind probabil doar un Simbol al Formei și nicidecum al Înțelesului?

Dacă ar fi un simbol al Formei și nu al Înțelesului ar însemna că nu are un anumit Înțeles ceea ce din punctul de vedere al Cunoașterii este total greșit întrucât orice Formă este un Înțeles în sine.

Atunci ce se întâmplă de fapt și ce fel de Simbol este fiecare Cuvânt în parte al Limbajului Pur Universal.

Noi, ființele umane, nu putem înțelege un anumit Simbol decât dacă acesta are un anumit Înțeles, cum identificăm ca fiind sub aceeași structură atât Simbolul cât și Înțelesul.

Fiindcă trăim în lumile Cunoașterii fiecare Simbol pentru noi va avea un Înțeles.

Dacă am trăi în lumile altui Cuvânt-Matrice, cu siguranță că fiecare Simbol ar avea rezonanța dată de Cuvântul respectiv, în Cunoaștere, în cazul altui Limbaj Pur Universal Matriceal în care se află și Cunoașterea.

În cazul Formelor de Expresie Matriceale în care nu se află Cunoașterea Cuvântul-Matrice nu mai are nici măcar un

Simbol din punct de vedere al Cunoașterii diferit de Înțeleș, și înlocuit cu rezonanța dată de Cuvântul-Matrice respectiv.

Acest fapt se datorează lipsei în totalitate a Cunoașterii.

Astfel Cuvintele-Matrice ale Limbajului Pur Universal, au Simboluri ce posedă un anumit Înțeleș.

Doar în cadrul Cunoașterii, sunt doar Simboluri unde Înțeleșul este înlocuit de Cuvântul-Matrice respectiv doar acolo unde în „vocabulary” intervine și Cunoașterea iar în cazul Formelor de Expresie Matriceale unde nici măcar nu se află Cunoașterea, deci nu interacționează sub nici un fel conform Primei Analogii a Totului cu Cuvintele-Matrice respective se pierde în totalitate Simbolul acestor Cuvinte-Matrice.

Simbolul fiind înlocuit cu Cuvântul-Matrice respectiv, pe care noi, ființele umane, care gândim numai și numai cu ajutorul Cunoașterii, îl vom percepe tot ca pe un anumit Simbol chiar dacă acesta nu este așa ceva.

Scriam într-o altă carte, despre Cunoaștere că este Motivul Creației.

Este perfect, dar aceasta doar pentru Limbajul Pur Universal Matriceal al Cunoașterii.

Pentru Formele de Expresie Matriceale sau pentru Limbajul Pur Universal al altor Cuvinte-Matrice unde se află inserată Cunoașterea ca un simplu Cuvânt al Limbajului și nu în calitate de Cuvânt-Matrice iarăși Motivul Creației nu va consta în Cunoaștere, ci în Cuvântul-Matrice respectiv.

Referitor la Creație se mai face iarăși o distorsiune întrucât Creația este Creată în lumile Cunoașterii doar de către Unicii Întâmplători care sunt Factorii Creatori împreună cu Factorul Primordial, prin reflectarea Limbajului Pur Universal în „EUL” acestuia.

Astfel Creația în cadrul Cunoașterii survine ca fiind o oglindire a Limbajului Pur Universal iar imaginea oglindită în

„EUL” Factorului Primordial a acestor Cuvinte ale Limbajului Pur Universal nu este altceva decât Factorii Creatori și Unic Întâmplători.

Astfel Creația este de fapt oglindirea în „EUL” Factorului Primordial al acestui Limbaj Pur Universal, pe când în cadrul altor Cuvinte-Matrice ale Limbajului Pur Universal, Creația nu mai este apanajul oglinirii în „EUL” Factorului Primordial ci primește cu totul și cu totul alte valențe în funcție de cuvântul-Matrice, respectiv, fiind chiar și Cuvântul-Matrice Creație, care este la fel ca și Cuvântul-Matrice Cunoaștere, în sensul de a avea propriile sale dezvoltări matriceale, cu lumile și Universele sale. Astfel Cuvântul-Matrice Creație este total diferit și independent de Cuvântul-Matrice Cunoaștere în cadrul Limbajului Pur Universal, între ele existând doar anumite relații de interdependență cum ar fi acelea cauzate funcției atributive și bineînțeles celei conjunctive despre care urmează să aprofundez mai mult subiectul în paginile următoare. În concluzie, una este Creația văzută prin prisma „EULUI” Factorului Primordial, prin intermediul funcției disjunctive a Întâmplării și alta este Cuvântul-Matrice Creație independent de acest „EU” al Factorului Primordial, în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal.

Prin urmare Creația este în Cunoaștere, acea oglindire care se produce o singură dată în „EUL” Factorului Primordial, oglindire în care se regăsesc toți Factorii Creatori și Unic Întâmplători, atunci, doar o singură dată când Întreaga Creație se desăvârșește și nu și de alte și alte dați.

De aceea Factorii Creatori sunt Unic Întâmplători.

Dacă Creația ar fi o oglindire continuă a Limbajului Pur Universal, factorii Creatori nu ar mai fi și Unic Întâmplători ci ar fi doar simple oglinde prin intermediul cărora se reflectă Limbajul Pur Universal.

De ce se reflectă doar o singură dată acest proces care este în sinea lui un Eveniment-Fenomen?

Am spus Eveniment-Fenomen cu toate că pentru a fi un Fenomen este necesară o succesiune evenimentială dar în acest caz Creația este Evenimentul care devine Fenomen doar printr-un singur Eveniment, acela al unei singure oglindiri a Limbajului Pur Universal, și odată cu aceasta Fenomenul Creației desăvârșindu-se definitiv și irevocabil.

Orice desăvârșire a unui Eveniment care prin forța sa majoră nu mai poate determina o succesiune evenimentială se reduce la Fenomen prin singura sa intervenție evenimentială, respectiv prin singura oglindire a Limbajului Pur Universal când s-a desăvârșit Creația.

Odată Creația desăvârșită tot ceea ce urmează în lumile Cunoașterii aparține numai și numai Destinului, care este de fapt un aliat al Iluziei Vieții dar mai ales al Iluziei arhetipale din acest vast imperiu al Cunoașterii.

De ce este un astfel de aliat Destinul?

Pentru simplul fapt că tot ceea ce pare a avea un Destin Necunoscut, este de fapt Cunoscut, odată cu Creația ce are un singur Eveniment prin oglindirea Limbajului Pur Universal în Cunoaștere, respectiv în „EUL” Factorului Primordial.

Atât Omul cât oricare altă ființă sau lucru, fiecare are propriul său Destin Cunoscut din momentul Creației care s-a desăvârșit și mai mult decât atât s-a săvârșit, terminându-se odată cu unicul Eveniment-Fenomen din lumile Matricei Noastre care este Cuvântul Cunoaștere al Limbajului Pur Universal.

Creația este Unicul Eveniment, care devine în sinea ei un Fenomen fără a mai fi necesare alte și alte succesiuni evenimentiale ca și în cazul altor Fenomene, aspect ce ne indică faptul că Creația este Cuvântul-Matrice cu care

Cuvântul-Matrice Cunoașterea a interacționat pentru prima dată.

Chiar și „expresia a interacționat” mi se pare nepotrivită, întrucât nu poate fi vorba de o interacțiune în adevăratul sens al cuvântului cunoscut de ființele umane, întrucât prin interacțiune înțelegem un anumit Fenomen care este datorat unei întregi succesiuni evenimențiale, ceea ce nu este cazul în acest loc.

Astfel cred că este mai potrivită expresia: Creația este Cuvântul-Matrice al Limbajului Pur Universal care a fost inclus pentru prima dată, fiind și primul Eveniment Fenomen în Cuvântul-Matrice al Cunoașterii.

În lucrările mele de până acum am vorbit destul de des despre Evenimentul Primordial datorat Oglinzii Semantice a Infinitului.

Oare acest Eveniment Primordial să fie tocmai Creația?
Răspunsul meu este DA!

Abia acum în această carte s-a ajuns la o dezvoltare prin care Creația să poată fi definită ca atare și pusă acolo unde îi este locul.

Și cu toate acestea „EUL” Factorului Primordial s-a „format” să-i spunem impropriu „mult mai târziu” la fel de impropriu, decât Oglinnda Semantică a Infinitului, Asemanticul, Periodicul și Lipsa acestuia.

Evenimentul Primordial apare odată cu reflectarea în Oglinnda Infinită a Semanticului și a Asemanticului determinând Periodicul care se va reflecta în Asemantic și pe urmă în Semantic realizând acea Periodicitate Infinită, în cazul de față imagine Infinită ca atunci când pui două oglinzi față în față iar imaginea creată de către oglinzile paralele se produce în interiorul acestora la Infinit.

Exact la fel stau lucrurile și în cazul descrierii mele, doar că ce-a de-a doua oglindă este Asemanticul și imaginea infinită

care se crează între cele două oglinzi, respectiv, Oglinda Infinită a Semanticului și Asemanticul, este Periodicul.

Acesta se reproduce la infinit desăvârșind Creația, în cadrul Matricei Cuvântului Cunoaștere al Limbajului Pur Universal.

Primul Eveniment sau Evenimentul Primordial s-a desăvârșit odată cu prima reflectare la Infinit a Periodicului în Oglinda Semantică a Infinitului datorat Asemanticului, parte din această Oglindă.

Toate acestea au fost de dinainte de a fi determinată Matricea Noastră, respectiv, Cuvântul-Matrice al Cunoașterii din Limbajul Pur Universal, după cum am scris în Coaxialismul.

Cum anume puteau să se producă toate acestea Înainte de a fi determinată Matricea Noastră?

Înainte de a fi determinat Cuvântul-Matrice al Cunoașterii nu înseamnă, dinainte de a fi, în cadrul Limbajului Pur Universal.

Primul Eveniment s-a produs atunci când Cuvântul - Matrice al Cunoașterii urma să-și dezvolte propriile sale desfășurări.

Pentru aceasta Cuvântul-Matrice al Cunoașterii avea nevoie de a primi un „impuls” din partea altui Cuvânt-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal, iar acest „impuls” constă în atribuirea Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, propriile sale caracteristici de bază dar pentru ca Cuvântul-Matrice Cunoașterea să poată a-și dezvolta propriile sale caracteristici de bază era necesar ca să-și dezvolte mai înainte de toate prima sa caracteristică și aceasta constă în Oglindire, fiindcă Cunoașterea este o Oglindă.

Astfel primul lucru care i-a fost **recunoscut** de către Cuvântul Matrice al Creației Cunoașterii a fost calitatea sa de a fi Oglină.

În această **recunoaștere** constă apariția Oglinzii Semantice a Infinitului și odată cu aceasta a Asemanticii, Periodicului și a primului Eveniment-Fenomen din cadrul acestui proces.

Cu toate acestea, atât Semanticul, cât și Asemanticul, dar și Periodicul sunt **atribuite** Cuvântului-Matrice al Cunoașterii de către Cuvântul-Matrice al Creației dar **nu sunt în cadrul** Cuvântului -Matrice al Cunoașterii, decât ca **atribut** al acesteia.

Se pot atribui în cadru lărgit ca aparținând Cuvântului-Matrice al Cunoașterii dar numai și numai în calitate de attribute ale acestui Cuvânt -Matrice care este Cunoașterea.

Aceste attribute, Semanticul, Asemanticul, Periodicul, unde fiecare în parte reprezintă Lipsa din celălalt odată cu Evenimentul-Fenomen Primordial, au fost cele care au determinat SCOPUL Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, care s-a rezumat la Instinct, Adevărul Absolut, "EUL" Factorului Primordial, Factorii Creatori și Unic Întâmplători, iar în cadrul Factorului Nostru Creator și Unic Întâmplător au determinat Persoana, Personalizările acesteia, Noțiunea determinată de totalitatea acestor Personalizări care au primit fiecare în parte propria lor Noțiune, iar Personalizarea Noastră a primit Noțiunea de Existență devenind Existența, ce a determinat Ființa și Factorul Vieții, pe urmă dezvoltarea Universelor și lumilor paralele în funcție de Coeficientele Logice ale Iluziei Vieții,etc.

Tot acest tablou din cadrul Cuvântului-Matrice Cunoaștere s-a datorat atributelor acesteia: Semantic, Asemantic și Periodic datorate de Cuvântul-Matrice al Creației.

Acest fapt înseamnă că **NU** Cunoașterea este aceea care are „inclusă” în cadrul său Creația ci exact invers:

Creația este Cuvântul Matrice al Limbajului Pur Universal care determină Cuvântul Matrice al Cunoașterii prin atributele sale, iar Creația din Cuvântul-Matrice Cunoaștere sau Creația Cunoașterii este total diferită de Creația în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal.

Astfel Creația este dinaintea Cunoașterii și Nu Cunoașterea dinaintea Creației.

Odată ce Creația este Cuvântul-Matrice care devine atributul Cuvântului Matrice al Cunoașterii, înseamnă că Creația este părintele Cunoașterii, întrucât aceasta îi determină Cunoașterii caracteristicile sale de bază cum am desemnat adineaori.

Acest fapt ne arată că fiecare Cuvânt-Matrice are un Atribut al său, practic un părinte al său, ceea ce ne determină un alt lucru tulburător și anume ORIGINEA.

Originea este prin urmare un atribut suprem al Întregului Limbaj Universal.

Pentru aceasta Originea ar trebui să fie Cuvântul-Matrice care să înlocuiască Funcția Asimptotică despre care vorbeam într-o altă carte, întrucât și Originea este în cele din urmă un Cuvânt al acestui Limbaj Universal.

Tot ce pot să afirm în acest moment este că Originea devine atribut al Creației, respectiv al Cuvântului-Matrice Creație, la fel cum acesta este atributul Cunoașterii.

Calitatea de atribut al unui Cuvânt -Matrice al Limbajului Pur Universal, definește Cuvântul-Matrice care determină la rândul său un alt Cuvânt-Matrice, sau îl precede prin propriile sale caracteristici care primesc calitatea de atribut al celui alt Cuvânt-Matrice.

Calitatea de atribut poate fi atribuită numai unui singur Cuvânt-Matrice care prin caracteristicile sale poate determina celălalt Cuvânt-Matrice.

Caracteristice atributive ale Cuvântului-Matrice Creație pentru Cuvântul-Matrice Cunoaștere sunt: Semanticul, Asemanticul și Periodicul, definite prin Lipsa care le determină și în cele din urmă determină la rândul ei, prima caracteristică de bază a Cuvântului-Matrice a Cunoașterii și anume Scopul acesteia.

Astfel se Formează” Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, care de fapt are drept atribut, Cuvântul-Matrice al Creației, iar Cuvântul-Matrice al Creației are ca atribut la rândul său Originea.

După cum am mai spus Originea nu este sub nici o formă Originea întregului Limbaj Pur Universal, ci un simplu Cuvânt-Matrice al acestui Limbaj Pur Universal care este atributul Creației.

Poate fi atributul Originii, Funcția Asimptotică?

În nici un caz, fiindcă Funcția Asimptotică nu este atributul vre-unui Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal ci este prima caracteristică a „Continuumului Infinit” urmate de Reperul Negației, Structuralizare și Nedefinire care sunt celelalte trei caracteristici.

Aceste caracteristici nu sunt Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal ci au rol de a determina „Continuumul Infinit”.

Astfel stând lucrurile, înseamnă că Originea în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal nu este nici pe departe Originea întregului Limbaj Pur Universal ci un simplu Cuvânt al său, adevărata sa Origine constând în cele patru caracteristici de bază: Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea.

În acest caz, care ar putea fi atributul Originii în calitatea sa de Cuvânt-Matrice al limbajului Pur Universal?

Prin accepciunea sa Originea reprezintă din punct de vedere al Cunoașterii tocmai attributele date Cunoașterii de către Creație și anume: Semanticul, Asemanticul și Periodicul prin Lipsa acestora.

Astfel Originea ar putea avea drept atribut unul dintre aceste Cuvinte în calitatea lor de Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal?

Prin Semantic înțelegem o infinitate de posibilități semantice deci de sensuri, de semne sau de caracteristici care pot fi disjuncte într-o infinitate de alte și alte caracteristici care în cele din urmă să definească un sens.

Să fie Semanticul atributul Originii?

Semanticul este un atribut al Cuvântului-Matrice Creație care determină Cunoașterea tocmai prin aceste *funcții atributive* ale sale.

Din punct de vedere al Cunoașterii ar fi foarte simplu de identificat drept atribut al Originii Semanticul în calitate de Cuvânt-Matrice, doar că Originea însăși este Cuvântul-Matrice ale cărei *funcții atributive* determină Creația cea care la rândul său prin funcțiile sale atributive determină Cunoașterea și astfel lucrurile se complică, fiindcă Semanticul ne apare ca o funcție atributivă a Creației pentru determinarea Cunoașterii și nicidecum a altui Cuvânt-Matrice care să determine la rândul său Originea.

Astfel Semanticul este o determinantă a funcțiilor atributive ale Creației care este un Cuvânt-Matrice determinat tocmai de funcțiile atributive ale Originii și în acest caz nu putem vorbi de o determinare a Originii tocmai de determinantul său datorat funcțiilor sale atributive.

Ce se află dincolo de Cuvântul-Matrice Origine și care sunt funcțiile atributive ce poate defini acest Cuvânt-Matrice.

Pentru aceasta va trebui să ne reîntoarcem la Limbajul Pur Universal care prin excelență am mai afirmat că nu poate fi Creat întrucât Creația este un simplu Cuvânt -Matrice din cadrul acestui Limbaj Pur Universal și astfel ceea ce NU poate fi Creat nu poate avea nici o Origine de unde să pornească Creația sau să se declanșeze.

Funcțiile atributive nu sunt funcții care prin natura lor determină un anumit Cuvânt-Matrice sau altul Creîndu-l, ci determinându-l din punct de vedere al Cunoașterii ca aparținând Limbajului Pur Universal, de altfel acel Cuvânt-Matrice este o Formă de Expresie Matriceală.

Eu în acest moment încerc pe cât posibil să mă depărtez de Cuvântul-Matrice Cunoaștere și să schițez chiar axat pe funcțiile atributive un tablou al Formelor de Expresie Matriceale unde fiecare astfel de Formă a Expresiei este un Cuvânt-Matrice ce aparține Limbajului Pur Universal, doar că nu mai este văzut prin intermediul Cunoașterii.

Funcțiile atributive aparțin Cunoașterii doar în măsura în care Originea este interdependentă de Creație și astfel ne apare o Origine pentru Întregul Limbaj Pur Universal ceea ce din punct de vedere a Formelor de Expresie nu poate fi cătuși de puțin adevărat.

Care să fie în cele din urmă funcțiile atributive ale Originii dacă nu Semanticul, care poate fi o astfel de funcție atributivă, repet, doar din punct de vedere al Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, întrucât acesta este una din caracteristicile Creației devenite *funcții atributive* pentru Cunoaștere, deci o Origine a acesteia, dar nicidecum și Originea Creației care constă tocmai în funcțiile atributive ale Originii.

Acestea pot fi caracteristicile de determinare și nedeterminare precum și caracteristicile atributive ale Totului care se divide pentru a determina Creația, doar că această diviziune a Totului este una Infinită și de aici rezultă, diferențierea Tot-Infinit, văzut prin prisma Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, a cărui caracteristici devin *funcții atributive* pentru Cuvântul-Matrice Creație.

Din acest loc totul se încheie fiind imposibil de determinat și funcțiile atributive ale Originii?

Pentru aceasta revin iarăși la cele patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit” pe care le putem determina ca fiind *funcții atributive* pentru Cuvântul-Matrice Origine.

Dacă acestea sunt *funcții atributive* pentru Cuvântul-Matrice Origine, atunci care sunt funcțiile atributive pentru infinitatea de alte și alte Cuvinte al Limbajului Pur Universal dacă vedem că Totul are un Început în aceste caracteristici ale „Continuumului Infinit”?

Bineînțeles că Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structutralizarea și Nedefinirea pot fi *funcții atributive* ale Originii doar dacă acestea nu ar fi caracteristicile „Continuumului Infinit” și prin urmare funcțiile atributive ale Întregului Limbaj Pur Universal deci printre infinitatea de Cuvinte-Matrici și ale Originii.

Astfel Originea trebuie să aibe alte *funcții atributive*.

Ce anume ar putea determina Originea decât Începutul?

De ce?

Fiindcă Originea este un Început chiar dacă acest Început ar fi unul continuu, el poate fi privit din punct de vedere al Originii ca un determinant.

Acest determinant poate fi nedeterminat sau determinat precum poate fi autodeterminat sau raportat.

Astfel funcțiile atributive ale Originii pot consta în caracteristicile Cuvântului-Matrice Început.

Odată determinat astfel acest Cuvânt, el este determinat la rândul lui de alte *funcții atributive* care sunt caracteristicile de bază ale Cuvântului Matrice care îl determină iar acest Cuvânt din urmă este Cuvântul-Matrice Sfârșit.

Am spus „din urmă” nu pentru că „înaintea” lui nu ar mai urma o întreagă infinitate de Cuvinte-Matrice, ci pentru că noi nu putem gândi pe baza Coeficientului Logic 2 al Cunoașterii decât prin intermediul unui început și al unui sfârșit, al unui bine și al unui rău, al unui frumos și al unui urât, etc.

De aceea odată ajunși la nivelul Cuvântului-Matrice Început era ușor de a determina funcțiile atributive care-l pot determina pe acesta din punct de vedere al Cunoașterii, respectiv al Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Acest „generator” nefiind altul decât Cuvântul-Matrice Sfârșit, care prin esența caracteristicilor sale poate determina funcțiile atributive ale Începutului și anume: *Orice sfârșit va începe precum orice sfârșit se termină cu un început*, întrucât nu putem spune că acolo totul s-a sfârșit, întrucât acel sfârșit este de fapt inițiatorul noului început chiar și în calitatea sa de sfârșit.

Cum anume? Un simplu exemplu: Parada militară a luat sfârșit. Faptul că parada respectivă a fost, s-a ținut și acum s-a sfârșit înseamnă un nou început fiindcă de acum înainte acea paradă a fost, deci este un nou început al celui „fost” precum odată cu decesul cuiva este un nou început fără acea persoană, dar un început diferit de începutul care era cândva înainte de nașterea persoanei fiindcă prin dimensiunea sa istorică, persoana respectivă se înscrie cu o viață trăită, care lasă loc unui nou început. Exemplele în aceste cazuri ar putea continua la nesfârșit.

Astfel că, noi ființele umane, prin gândirea noastră atribuită Coeficientului Logic 2, putem cunoaște doar funcțiile atributive ale următoarelor Cuvinte-matrice din cadrul Limbajului Pur Universal și numai în această ordine descrescătoare și anume:

Cuvântul-Matrice al Cunoașterii determinat de funcțiile atributive ale **Cuvântului-Matrice al Creației**, determinat la rândul său de funcțiile atributive ale **Cuvântului-Matrice al Originii**, determinat de funcțiile atributive al **Cuvântului-Matrice al Începutului** și acesta din urmă determinat de funcțiile atributive al **Cuvântului-Matrice al Sfârșitului**.

Acestea sunt Cuvintele-Matrice cărora ființa umană le poate determina caracteristicile lor elementare ce devin pentru determinantul lor *funcții atributive*.

Toate aceste funcții atributive sunt la rândul lor determinate de un alt Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal pentru ființa umană care percepe pe baza Coeficientului Logic2.

De ce? Fiindcă fiecare astfel de funcție trebuie la rândul său să aibe un anumit determinant tocmai datorită intervenției în această ecuație frazeologică a Cuvântului-Matrice al Originii, care se situează ca fiind un determinant al celorlalte două Cuvinte-Matrice și anume Începutul și Sfârșitul.

Chiar și acestea trebuie să fie determinate la rândul lor, odată ce sunt avataarii Originii, și prin esența lor definesc cu funcțiile lor atributive: Originea.

Ce anume poate determina Originea dacă nu Creația?

Am mai spus că Creația se află ca un determinant atributiv al Cunoașterii iar Originea este determinantul atributiv al Creației și nu invers. Fapt ce înseamnă că Originea nu a fost niciodată Creată dar că Creația are o Origine.

Acest enunț determină în cele din urmă o rezolvare la nivelul funcțiilor atributive luate de data aceasta în ansamblul lor și nu disparat cum le-am identificat până acum pe baza Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal.

Ce anume putea determina toate aceste funcții atributive ale celor cinci Cuvinte-Matrici?

A reveni la caracteristica „Continuumului Infinit” și a susține că se datorează Funcției Asimptotice sau Reperului Negației, etc, nu este posibil fiindcă funcțiile atributive nu pot fi determinantul direct al „Continuumului Infinit” întrucât nici unele dintre ele nu au incluse în totalitatea lor „Continuumul Infinit” deoarece primul Cuvânt-Matrice ce determină prima funcție atributivă este tocmai Sfârșitul, ceea ce este un opus total al Infinitului, iar sfârșitul nu poate fi sub nici o formă „Continuum Infinit” tocmai prin faptul că se sfârșește.

Acest aspect ne indică faptul că Cuvântul-Matrice Sfârșit se află inserat atât în celelalte Cuvinte-Matrice cum sunt Începutul, Originea, Creația și bineînțeles Cunoașterea.

Toate celelalte Cuvinte-Matrice inserate adineaori au inserat în sinele lor Sfârșitul și pe urmă Începutul, care ambele sunt tot un opus al Infinitului, fapt ce ne determină să ascedem că și Semanticul, respectiv, Oglinda Semantică a Infinitului are incluși în cadrul său opușii Infinitului, respectiv Începutul și Sfârșitul, opuși care prin funcțiile lor atributive asupra Originii vor determina prin Creație funcțiile acesteia atributive, prin care se va Oglindi pentru determinarea Cunoașterii, tocmai Infinitul.

Astfel Oglinda Semantică a Infinitului, oglindește Infinitul dar nu este Infinitul în sine, care după câte se vede are cu totul alte caracteristici, fiind catalogat de mine drept „Continuumul Infinit” cu cele patru caracteristici de bază și

anume: Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea.

Este adevărat că una dintre aceste caracteristici se va repercuta și asupra funcțiilor atributive ale Începutului și Sfârșitului, doar că aceasta se va produce mai târziu și prin intermediul altor „pasaje de trecere”, care prin natura lor vor întregi tabloul respectiv, pe care-l putem denumi: Tabloul Funcțional al Limbajului Pur Universal.

Acest tablou va include atât Limbajul Pur Universal cât și Expresia acestuia, și anume Conștiința Pură Universală care este și Starea de Concepțiune căreia i-am închinat o carte întreagă, dar care nu este același lucru cu Conștiința Pură Universală decât din punctul de vedere al Conștiinței Pure Universale implicit al Expresiei acesteia și nu din punctul de vedere al Stării de concepțiune care se definește ca fiind nu numai Totul și Totul din spatele Totului, dar și Totul structural care definește „Continuumul Infinit” dar care nu se regăsește în Expresia ce definește Conștiința Pură Universală.

În Starea de Concepțiune alături de Expresia Conștiinței Pure Universale vom întâlni inclusiv fiecare Cuvânt-Matrice cât și fiecare element dezvoltat de Cuvântul-Matrice respectiv nu numai ca o inserțiune ideatică în cadrul unei frazeologii ce devine inclusă în Expresia Conștiinței Pure Universale, ci mai ales în sa de structură care determină prin funcțiile sale un nou determinant sau nedeterminant, având o arie infinit de largă în ceea ce privește stabilirea și deliberarea legităților și enunțurilor care sunt astfel determinante.

Revenind la problematica de unde am purces adineaori, Începutul și Sfârșitul sunt două Cuvinte-Matrice responsabile de celelalte trei Cuvinte-Matrice și anume: Origine, Creație și Cunoaștere.

Toate acestea vor avea incluse în cadrul lor acest Început și Sfârșit, transmis pe baza funcțiilor atributive care le-au determinat.

Astfel aceste trei Cuvinte-Matrice vor avea Începutul și Sfârșitul în ele iar acesta le va determina următorul enunț: Tot ce are or Origine, devine Creat și astfel Cunoscut datorită Începutului și Sfârșitului din acestea.

Altfel spus nu vom putea vorbi niciodată despre Origine, Creație și Cunoaștere fără să amintim de Început și de Sfârșit, ceea ce determină ca viziunea din punctul de vedere al Cunoașterii asupra Originii să fie una Creațională ce are un Început care se va Sfârși.

Faptul că se va Sfârși Începutul Originii ne duce cu gândul la perenitatea însăși a Limbajului Pur Universal, perenitate care din perspectiva Cunoașterii se va Sfârși odată cu Începutul și va Începe odată cu un nou și nou Sfârșit.

Astfel din punct de vedere al Cunoașterii Limbajul Pur Universal este reliefat ca fiind unul de sorginte Periodică și iarăși revenim la Periodicul Creațional ca funcție atributivă a Creației ce a determinat Cunoașterea și anume că prin el s-a structuralizat în cadrul Cunoașterii, Prima Funcție Atributivă și anume Sfârșitul.

Odată ce Totul din punct de vedere al Cunoașterii Începe cu Sfârșitul înseamnă că înainte de acel Sfârșit a mai fost un Început care urma să se Sfârșească sau poate că „Continuumul Infinit” este doar finit la un capăt și infinit la celălalt?

Nu, în nici un caz!

Nu putem vorbi de o astfel de supoziție întrucât „Continuumul Infinit” este responsabil de Totul-Nesfârșit, care de fapt este un Tot etern care stă mereu ascuns în spatele altui Tot etern ce devine Nesfârșirea și astfel Totul-Nesfârșit se definește ca fiind „Continuumul Infinit”.

Pe de altă parte nu putem accepta sub nici o formă faptul că Limbajul Pur Universal ar fi format doar din cele cinci Cuvinte-Matrici, care ar fi Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația și Cunoașterea, întrucât chiar și în cadrul Cunoașterii ființei umane sunt mult mai multe Cuvinte care chiar dacă se reflectă eronat prin intermediul Iluziei Vieții datorată în principal calității de Oglindire a Cunoașterii, și mai ales faptului că imaginea dată de Oglindă nu este câtuși de puțin imaginea reală.

Una este când ne privim în Oglindă, chiar dacă suntem noi acea imagine pe care o vedem, ea nu este persoana noastră ci o imagine virtuală, pe care ne-o dă Oglinda respectivă despre noi.

Poate că noi nici măcar nu arătăm cum ne reflectă Oglinda respectivă, poate că suntem cu totul altfel, la fel ca și lumea care ne înconjoară. Poate că plopilor de pe stardă sunt alte suflete, sau zei sau orice altceva.

Tot ceea ce știe Omul că Cunoaște se datorează imaginii virtuale pe care Oglinda Cunoașterii i-o dă Omului despre el și despre lumea care-l înconjoară.

Tot astfel se întâmplă și în cazul Cuvintelor-Matrice și a înțelesurilor acestora, în cadrul Limbajului Uman, care este un limbaj total diferit față de Limbajul Pur Universal.

Gândirea umană va atribui Originii un Început și un Sfârșit și nu un Sfârșit, care pe urmă să determine toate câte sunt sau nu sunt știute de către Om.

Acest lucru ne determină să ne dăm seama cât de mare este diferența dintre Limbajul Pur Universal și Limbajul Uman.

Pentru Limbajul Pur Universal Sfârșitul și Începutul nu sunt altceva decât niște Cuvinte-Matrici la fel ca și Originea și Creația.

Acestea nu sunt niciodată Originea și nici Creația Întregului Limbaj Pur Universal, ci doar o simplă șoaptă a acestuia. Devin Origine și Creație doar pentru Limbajul Uman.

Astfel că Limbajul Pur Universal nu Începe și nu se Sfârșește cu Cuvintele-Matrici Început și Sfârșit, nu are o Origine și nu este Creat de Cuvintele-Matrici Origine și Creație deci în consecință nu poate fi Cunoscut de către Cuvântul-Matrice Cunoaștere decât Oglindit prin intermediul acestuia, dar și Oglinda Semantică a Infinitului ce determină Cuvântul-Matrice al cunoașterii este de fapt o funcție atributivă a Cuvântului-Matrice al Creației.

În acest caz va trebui să definim ce anume se poate „ascunde dincolo” de Cuvintele-Matrici Sfârșit și Început, de unde au pornit funcțiile atributive pentru Cuvântul-Matrice al Cunoașterii.

Pentru aceasta va trebui mai înainte de toate să vedem ce anume poate determina calitatea unui Cuvânt-Matrice de a avea anumite *funcții atributive*.

Prin *atributivitate*, putem defini ca fiind calitatea unui Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal de a atribui anumite caracteristici altui Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal, caracteristici care determină Simbolul și Înțelesul acelui Cuvânt-Matrice.

Trebuie specificat faptul că Înțelesul alăturat Simbolului poate fi folosit doar din punct de vedere al Limbajului Pur Universal Matriceal a Cunoașterii și nicidecum din punctul de vedere al Formelor de expresie matriceale, unde Înțelesul își pierde absolut orice definire, fiind unul dintre principalele caracteristici ale Cuvântului-Matrice a Cunoașterii.

În concluzie caracteristicile atributive ale celor cinci Cuvinte-Matrici sunt „văzute” de către restul de infinitate al Cuvintelor-Matrici ca fiind Simboluri și nu Înțelesuri.

Astfel funcțiile atributive sunt cele care determină Simbolul unui Cuvânt-Matrice prin Simbolul unui alt Cuvânt-Matrice care l-a precedat.

Ca exemplu, Simbolul Cuvântului-Matrice a Originii determină prin funcțiile sale atributive, Simbolul Cuvântului-Matrice a Creației, tocmai prin caracteristicile atributive pe care le imprimă Cuvântul-Matrice a Originii, Creației.

Cu toate acestea referitor la funcțiile atributive putem face remarcă că, acestora le corespund doar cele cinci Cuvinte-Matrici: Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația și Cunoașterea.

Faptul că Limbajul Pur Universal nu este alcătuit doar din cele cinci Cuvinte-Matrici, ci dintr-o infinitate de astfel de Cuvinte-Matrici, înseamnă că funcțiile atributive nu sunt unicele funcții care se află în cadrul Limbajului Pur Universal și că întotdeauna înainte de Sfârșit care în cadrul funcțiilor atributive se remarcă ca un Început fiind creat astfel un paradox al acestor funcții odată cu apariția lor, înseamnă că acest paradox al Sfârșitului-Început este determinat la rândul său de către un alt paradox al Începutului-Sfârșit, la fel cum Nesfârșitul este Terminat iar Totul va fi mereu Neterminat fiindcă va fi structuralizat de Nesfârșitul care îl și înglobează ca sistem al Totului-Nesfârșit, ca sistem al unui Tot care cuprinde Nesfârșitul.

Odată cu aceasta Totul ar trebui să fie cel Terminat, dar Totul nu va putea fi Terminat niciodată fiindcă este mereu în funcție de Nesfârșit care devine la rândul lui un Tot ce se Termină dar doar în calitate de Nesfârșit.

Oare aceste paradox care stă la Originea Totului-Nesfârșit despre care am mai vorbit în cadrul Stării de Concepțiune să fie la Originea celor cinci Cuvinte-Matrice incluse în cadrul funcțiilor atributive?

Nu, în nici un caz, fiindcă dacă ar fi astfel, ar însemna ca Totul să fie determinat de către cele cinci Cuvinte-Matrici ceea ce nu este câtuși de puțin astfel întrucât Totul este determinat de Infinitatea de Cuvinte -Matrici ceea ce înseamnă cu totul altceva.

Ceea ce se află „Înaintea” acestui paradox al Sfârșitului-Început este de fapt o funcție disjunctă, funcției atributive, care o determină într-un mod cu totul și cu totul paradoxal, dar în același timp, impropriu, fiindcă nu putem vorbi de similarități sau complementarități între *funcțiile disjunctive* și cele atributive.

CAPITOLUL II

FUNCȚIILE DISJUNCTIVE

Pentru a defini *funcțiile disjunctive* va trebui mai înainte de toate să revenim la cele cinci Cuvinte-Matrice ale funcțiilor atributive: Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația și Cunoașterea. Acestea sunt Unice.

Calitatea de unicitate ne duce la Cuvântul-Matrice: Unic. Acesta este un Cuvânt-Matrice care determină Factorii Creatori care sunt Unici alături de Factorul Primordial, Factori Creatori care nu sunt altceva decât totalitatea Cuvintelor-Matrice reflectate în Oglinda „EULUI” Factorului Primordial.

Cu toate acestea pentru determinarea *funcțiilor disjunctive* va trebui mai înainte de toate să aflăm ce anume le determină calitatea acestor Factori Creatori și Unic Întâmplători de a fi Unici, fiindcă în ecuația frazeologică de față unicitatea este de o importanță capitală.

Această unicitate este determinată de Întâmplare, fiind Unici Întâmplători?

Referitor la acest aspect am mai dezvoltat și am mai scris multe pagini, și anume de ce sunt Întâmplători, fiindcă toate acestea ser datorează Cuvântului-Matrice al Creației.

Dacă se datorează Cuvântului-Matrice al Creației, Creația se află în cadrul funcțiilor atributive și nu al celor *disjunctive* ceea ce îngreunează și mai mult disertația respectivă, fiindcă Factorii Creatori devin Unici Întâmplători datorită faptului că Întreaga Creație se produce doar o singură dată, ca o reflectare a unui Cuvânt-Matrice în cadrul Oglinzii Cunoașterii, fapt ce complică iarăși și mai mult lucrurile, întrucât Creația este „înaintea” Cunoașterii și nu Cunoașterea „înaintea” Creației.

O altă întrebare ar fi ce anume caută aici acești Factori Creatori și Unic Întâmplători odată ce se vor în afara funcțiilor

atributive ale acestor Cuvinte-Matrici, fiindcă dacă ar fi în interiorul funcțiilor atributive ale acestor Cuvinte-Matrici ar însemna că fiecare Factor Creator și Unic Întâmplător ar aparține nu numai Cuvântului-Matrice al Cunoașterii ci și Cuvântului-Matrice al Creației ceea ce nu este așa, întrucât am stabilit cum anume „apar” Factorii Creatori și Unic Întâmplători alături de Factorul Primordial în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Odată ce aparține unui Cuvânt-Matrice nu are cum anume să mai aparțină și altor Cuvinte-Matrice, fiindcă nu sunt sub nici un aspect dezvoltările lor.

Astfel Factorii Creatori și Unic Întâmplători sunt în afara Cuvintelor-Matrici pe care le reprezintă ca fiind Creatori, Întâmplători și Unici? Răspunsul constă în *funcțiile disjunctive* care sunt cele ce determină funcțiile atributive.

Factorii Creatori sunt reflectarea Cuvintelor-Matrici în oglinda „EULUI” Factorului Primordial unde fiecare astfel de Cuvânt-Matrice devine astfel un Factor Creator și Unic Întâmplător.

Factorii Creatori aparțin Cuvântului-Matrice al Cunoașterii care este un determinant al funcțiilor atributive.

Dacă aparțin numai și numai Cunoașterii, cum pot să fie Unici, Întâmplători dar și Creatori?

Creația ca și Cuvânt-Matrice se află printre cele cinci care aparțin la fel ca și Cunoașterea funcțiilor atributive.

Faptul că acești Factori sunt Creatori se datorează funcției atributive ale Creației date Cunoașterii, ca fiind una dintre caracteristicile acesteia, și anume: Creația.

Oricine poate afirma despre creativitatea din cadrul Cunoașterii, unde aceasta dă un sens sistemului cognoscibil și totodată prin acest sens Cunoașterea se autodetermină ca fiind

un determinant al Creației, și **NU** Creația un determinant al Cunoașterii.

Acest enunț ne duce cu gândul până și la ființa umană care consideră eronat că Creația este determinată de Cunoaștere, în propria sa Iluzie a Vieții și astfel ar deveni ființa umană posesoarea propriei sale Voințe.

Nimic mai fals.

Înainte Cunoașterii a fost etern: Creația!

Creația a determinat Cunoașterea, și prin funcțiile sale atributive a inserat Cunoașterii, care poate fi numită la fel de bine și Oglindă, calitatea de a fi creativă, făcându-se primul pas, dar și cel mai important pentru apariția în cadrul său a Iluziei, reliefate la ființa umană drept Iluzie a Vieții.

Acum știm de ce Factorii Creatori sunt Creatori dar de ce sunt și Unic Întâmplători?

Aici intervin *funcțiile disjunctive* care implică două Cuvinte-Matrici și anume Unicul și Întâmplarea.

Odată ce aceste Cuvinte-Matrici care se reflectă în Oglinda „EULUI” Factorului Primordial primesc datorită funcțiilor atributive calitatea de a primi ca rezultat a imaginii reflectate titulatura de Factor Creator, această Creație, în cadrul imaginii dată de Oglindă (Cunoaștere) se desfășoară doar o singură dată, aspațial și atemporal, fiindcă la acel nivel nici nu poate fi vorba de dimensionalitate pentru cei care se gândesc întâmplător la așa ceva, sau chiar și mai mult, întreaga Creație a unui Factor Creator și Unic Întâmplător se desfășoară, plastic vorbind „în același moment, fiind atât Începutul cât și Sfârșitul Creației, iar tot ce urmează după aceea nu mai este Creație, ci Destin, care urmează calea creată de dinainte și nu o nouă cale.

Creația s-a desăvârșit dar și sfârșit, odată cu apariția Factorilor Creatori și Unic Întâmplători.

Odată ce acea Creație s-a săvârșit, Destinul care aleargă pe căile sale nu este nimic altceva decât un tren care urmează o șină de cale ferată construită cu mult înainte și care duce trenul respectiv la o anumită stație și numai și numai la acea stație și niciodată în altă parte, fapt ce reliefează fără tăgadă unicitatea Creației, și mai ales faptul că acestei Creații nu poate sub nici o formă și sub nici un chip să mai apară o altă Creație, întrucât toată infinitatea de Cuvinte-Matrici s-a reflectat în „EUL” Factorului Primordial.

Acest fapt implică automat Întâmplarea și Unicitatea ca fiind două Cuvinte-Matrici care nu sunt conjuncte prin nici un fel de funcții atributive și nici nu sunt implicate ca fiind Cuvinte-Matrici ale infinității de Factori Creatori și Unic Întâmplători, întrucât cele două Cuvinte-Matrici nu pot fi decât Cuvinte-Matrici care să-și determine imaginea în „EUL” Factorului Primordial doar pentru doi Factori Creatori și Unic Întâmplători și nu pentru ceilalți.

Nefiind astfel Cuvinte-Matrici de „imagine” ale infinității de Factori Creatori și Unic Întâmplători se reliefează acestora datorită *funcțiilor disjunctive*, funcții care implică Cuvinte-Matrici, cum sunt în cazul de față Unic și Întâmplătorul care nu fac parte dintre cele cinci Cuvinte-Matrici ale funcțiilor atributive.

Astfel funcțiile disjunctive pot fi definite drept acele funcții care nu fac parte din cadrul celor cinci Cuvinte-Matrici ale funcțiilor atributive dar care se regăsesc în Cuvintele-Matrici ale funcțiilor atributive, ca și cum ar fi funcții atributive ce le conferă caracteristicile de bază în cadrul desfășurărilor unui Cuvânt-Matrice, cum este Unicul și Întâmplătorul în cazul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii. Astfel aceste Cuvinte-Matrici ale funcțiilor disjunctive care sunt Întâmplarea și Unicul se află datorită funcțiilor lor

disjunctive ca și cum ar fi funcții atributive ale celor cinci Cuvinte-Matrici ale funcțiilor atributive, respectiv Începutul, Sfârșitul, Originea, Creația și Cunoașterea. Acest fapt va face ca Întâmplarea și Unicul să se regăsească în Început, Sfârșit, Origine, Creație și Cunoaștere sub diferite forme în funcție de dezvoltările lor.

În cazul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii aceste atribute sunt determinat prin intermediul Factorilor Creatori care sunt Unici dar și Întâmplători prin intermediul Creației. De ce prin intermediul Creației?

De ce nu prin intermediul Originii sau al Începutului și Sfârșitului?

Răspunsul constă în faptul că Factorii Creatori și Unic Întâmplători sunt Unici și Întâmplători nu numai datorită Creației ci implicit datorită tuturor celor cinci Cuvinte-Matrici care sunt Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația și Cunoașterea, fiindcă în toate aceste cinci Cuvinte-Matrici prin intermediul funcției disjunctive Întâmplarea și Unicul se răsfrâng asupra Factorilor Creatori și Unic Întâmplători care sunt Creatori tocmai fiindcă Sfârșitul la fel ca și Începutul lor sunt Unice și Întâmplătoare la fel cum Unică și Întâmplătoare este Originea Lor, la fel cum Unică și Întâmplătoare este Creația Lor și de aici și aceștia sunt Unici și Întâmplători și în cadrul desfășurat de Cunoaștere.

În esența Factorilor Creatori se află Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația și Cunoașterea unde toate acestea sunt „ produse ” ale unui singur Eveniment Unic și Întâmplător, realizat odată cu reflectarea Cuvintelor-Matrici în Oglindea Semantică Infinită a „ EULUI ” Factorului Primordial, unde la această reflectare au participat cele cinci Cuvinte-Matrici cu funcții atributive la fel ca și Cunoașterea fiindcă Cunoașterea devine o determinantă a funcțiilor

atributive ale acestor cinci Cuvinte-Matrici alături de celelalte două Cuvinte-Matrici care pe baza funcției disjunctive se află în toate acestea cinci dându-le propria lor identitate unor caracteristici ale lor.

În consecință diferența dintre funcțiile atributive și cele disjunctive constă în faptul că funcțiile disjunctive sunt funcții atributive pentru toate cele cinci Cuvinte-Matrici, pe când funcțiile atributive se transmit doar de la un Cuvânt-Matrice la altul. Astfel Unicul și Întâmplarea vor deveni atribute ale celor cinci Cuvinte-Matrici, față de Sfârșitul ce devine un atribut al Începutului, Începutul ce devine un atribut al Originii, Originea ce devine un atribut al Creației și Creația ce devine un atribut al Cunoașterii. Astfel Întâmplarea și Unicul vor fi pentru toate acestea cinci Cuvinte-Matrici un atribut. Odată ce sunt Unice și Întâmplătoare înseamnă că sunt caracterizate de un singur Eveniment?

La acest nivel nu putem vorbi de Eveniment ca cel Oglindit în Oglinda Semantică a Infinitului din lumile Cunoașterii, dar Evenimentul este definit ca fiind Unicul și Întâmplarea prin funcțiile sale disjuncte asupra celor cinci Cuvinte-Matrici.

Prin urmare Sfârșitul datorită funcțiilor disjuncte a Unicului și Întâmplării devine Eveniment Unic și Întâmplător, la fel ca și Începutul, Originea, și Creația, față de Cunoaștere care de și este Eveniment-Unic și Întâmplător va mai deveni și Eveniment Primordial fiindcă în dezvoltările sale matriceale regăsim Evenimentul Primordial.

Acest fapt ne relevă că funcțiile disjunctive ale Unicului și Întâmplării le determină pe Cuvintele-Matrici ale grupului celor cinci, respectiv grupul funcțional atributiv de a fi Evenimente Unice și Întâmplătoare, dar nu Primordiale, fapt pe care-l vom întâlni numai la Cunoaștere.

Astfel Evenimentul Primordial ne apare în cadrul Cunoașterii pentru prima oară ca fiind un Eveniment datorat de funcțiile disjunctive, și de partea atributiv-funcțională care s-a transmis de la Cuvânt la Cuvânt prin intermediul șirului celor cinci Cuvinte cu funcții atributive.

Astfel în structura compozițională a Evenimentului Primordial care constă în prima raportare a Semanticii la Asemantic prin Lipsă, se transmite, prin șirul Cuvintelor-Matrice atributive, funcțiile atributive ale Sfârșitului, prin intermediul Începutului, pe urmă ale Începutului prin Intermediul Originii, ale Originii prin intermediul Creației și ale Creației prin intermediul Cunoașterii, iar toate acestea sunt asociate cu funcțiile disjunctive ale Întâmplării și Unicului.

Tot ceea ce se transmite ca funcție atributivă sau disjunctivă către un Cuvânt-Matrice prin intermediul altui Cuvânt-Matrice, pentru a se reliefa asupra unui Cuvânt-Matrice terț poartă denumirea de esență a acelui Cuvânt-Matrice terț sau secund.

Am spus secund, întrucât attributele funcționale atributive ale Sfârșitului transmise Începutului devin parte din esența acestuia alături de funcțiile disjunctive pe care le înnobilează această esență.

Astfel esența Începutului va consta în Sfârșit, Întâmplare și Unic, a Sfârșitului numai în Întâmplare și Unic fiind primul din șirul celor cinci, al Originii în Sfârșit, Început, Întâmplare și Unic, al Creației în Sfârșit, Început, Origine, Întâmplare și Unic iar a Cunoașterii, în Sfârșit, Început, Origine, Creație, Întâmplare și Unic.

Prin urmare toate Cuvintele-Matrici din șirul celor cinci cu attribute funcționale atributive vor fi Unice și

Întâmplătoare,dar și fiecare în parte un Eveniment Unic și Întâmplător.

Astfel Creația devine un Eveniment Unic și Întâmplător,fiindcă are în esența sa Sfârșitul,Începutul și Originea a căror funcții atributive au transces până la aceasta.,dar și funcțiile disjunctive ale Unicului și Întâmplătorului.

Prin urmare nu se poate Crea decât o singură dată,iar tot ce urmează după aceea este Destin și Iluzie.

Cuvântul-Matrice al Cunoașterii are astfel în esența sa Sfârșitul,Începutul,Originea,Creația,alături de Unic și Întâmplare.

Prin intermediul Evenimentului Primordial deci al Oglinzii Semantice a Infinitului,Semantic primit ca atribut de la Creație,Cunoașterea își dezvoltă propriile sale desfășurări matriceale, al căror specific constau în Oglindire.

Creația se desăvârșește în Cunoaștere ca fiind parte din esența acesteia în momenutl Unic și Întâmplător când „EUL” Factorului Primordial devine Oglinda infinității de Cuvinte-Matrici al Limbajului Pur Universal.Astfel în momentul Unic și Întâmplător al „EULUI” Factorului Primordial se reflectă imaginile Unic și Întâmplătoare al fiecărui Cuvânt-Matrice în parte ce devine imagine Unică și Întâmplătoare datorită funcțiilor disjunctive translatate ca fiind parte din esența Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Prin urmare în esența imaginilor Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal,care devin imagini prin oglindirea acestora în „EUL”Factorului Primordial,se va afla toate cele aflate în esența Cuvântului-Matrice al Cunoașterii,respectiv,Sfârșitul,Începutul,Originea și Creația alături de Unic și Întâmplător,fiindcă aceste imagini sunt de fapt atributul suprem al Cuvântului-Matrice al Cunoașterii

care prin Ogindire, realizează Imaginea infinității Cuvintelor-Matrici.

Aceste imagini sunt de fapt Factorii Creatori și Unic Întâmplători care alături de esența dată lor de către Cunoaștere, respectiv, esența Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, mai intervine pentru fiecare în parte și reflectarea esenței date de către fiecare Cuvânt-Matrice din infinitatea de Cuvinte-Matrici care se oglesc astfel în Oginda Semantică a Infinitului, respectiv Oginda Cunoașterii, ceea ce le determină Unicitatea nu numai ca o caracteristică funcțională disjunctivă primită prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii dar și ca o caracteristică funcțională conjuncturală, primită ca o calitate a lor de a se diferenția astfel unul de celălalt.

În consecință în esența fiecărui Factor Creator și Unic Întâmplător în parte se află: Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația, Unicul, Întâmplătorul, și esența reflectată al Cuvântului-Matrice al cărui imagine o reprezintă.

Această din urmă esență le dă și calitatea de Creatori în cadrul Cunoașterii, fiindcă numai pe baza acestei esențe a imaginii reflectate a Cuvântului-Matrice pentru fiecare în parte, Factorii Unic Întâmplători devin diversitate, prin raportarea la ceilalți care au fiecare în esența lor și imaginea esenței Cuvântului-Matrice pe care îl reprezintă.

Prin această diversitate a Factorilor Creatori Cuvântul-Matrice al Cunoașterii recunoaște Cuvântul-Matrice al Creației și atributele sale funcționale, care s-au transmis de la Cuvânt-matrice la Cuvânt-Matrice prin șirul celor cinci alături de cele două cu funcții disjunctive, respectiv, Unicul și Întâmplarea care acționează în mod direct.

Prin Factorii Creatori,Cunoașterea recunoaște Creația dar și Creația își desăvârșește funcția sa atributivă în cadrul Cunoașterii.

Specificitatea Cunoașterii stă în Oglindă și de aceea acești Factori devin la început înainte de toate imagini,iar prin diversitatea lor aceste imagini devin Creație, chiar dacă Creație a imaginii în Cunoaștere,aceasta este Unică și Întâmplătoare.

Dacă este o imagine a Creației înseamnă că acești Factori Creatori și Unic Întâmplători nu creează?

Imaginea reflectată a Creației nu este tot una cu Creația în sine,în calitatea sa de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal?

Aici am ajuns la unele dintre cele mai importante enunțuri din întreaga Coaxiologie Asemiotică Fenomenologică și anume:Creația este un Eveniment-Unic și Întâmplător fiind odată,o singură dată creată -(determinată etern prin raportarea la „Continuumul Infinit,Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și a Limbajului Pur Universal,termenul „creată” este pur figurativ) -prin desăvârșirea sa în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal.Creași din Cunoaștere este o Creație Unică și Întâmplătoare având drept esență Sfârșitul,Începutul,Originea și Creatia,pe când Creatia în calitate de Cuvânt-Matrice are drept esență doar Sfârșitul,Începutul și Originea,iar doar față de acestea Cuvântul-Matrice al Creației devine Unică și Întâmplătoare,față de Creația Cunoașterii care devine Unică și Întâmplătoare și față de Creație.

Atributele funcționale ale Cuvântului-Matrice al Creației,constau tocmai în Creație,pe care Cunoașterea nu putea să le pună în practică decât prin

„inventarea”Oglinzii,întrucât o a doua Creație nu mai putea fi Creată!

Prin Oglindă și numai prin Oglindă, Cunoașterea poate pune în practică atributele funcționale a Creației de a Crea,dar totodată să nu determine o a doua Creație care-i era imposibil,fiind deja prima un Eveniment Unic și Întâmplător.

Astfel Cunoașterea prin Oglindă Creează imagini.Creind IMAGINI nu se repetă Creația ce ar fi fost imposibil.Astfel Creația a fost cea care i-a impus Cunoașterii Oglinda Semantică a Infinitului prin atributele sale funcționale de a-și perpetua propria sa Creație Unică și Întâmplătoare dar care să fie CREAȚIE A IMAGINII și nu CREAȚIE ÎN SINE.CREAȚIA IMAGINII ESTE DIFERITĂ DE CREAȚIA ÎN SINE FIINDCĂ IMAGINEA UNUI LUCRU NU VA FI NICIODATĂ LUCRUL ÎN SINE,PRECUM IMAGINEA UNUI OM ÎNTR-O OGLINDĂ NU ESTE OMUL ÎN SINE CI DOAR IMAGINEA LUI ACEASTA ESTE ȘI DIFERENȚA DINTRE CUVÂNTUL-MATRICE AL CREAȚIEI ȘI CREAȚIA FACTORILOR CREATORI SAU CREAȚIA DIN CADRUL CUNOAȘTERII CUM AM MAI DENUMIT-O.IMAGINEA ÎN OGLINDĂ ESTE INVERSĂ CEEA CE NE ARATĂ ÎNCĂ ODATĂ CĂ CUVÂNTUL-MATRICE CREAȚIE TINDE CĂTRE ORIGINE ETERN ȘI NU DE LA ORIGINE CUM ESTE CAZUL CREAȚIEI CUNOAȘTERII,NEAVÂND ASTFEL O ORIGINE A SA CI DOAR UN ATRIBUT FUNCȚIONAL AL ACESTEIA CĂTRE CARE TINDE CUM CUNOAȘTEREA ARE DREPT ATRIBUT FUNCȚIONAL CREAȚIA CĂTRE CARE TINDE.

O astfel de imagine este fiecare Factor Creator în parte care este o Imagine,ce reflectă Unic și Întâmplătoarea Creație prin atributele transmise de aceasta Cunoașterii,dar totodată

datorită diversității infinite ale imaginilor create de Oglinda Semantică a Cunoașterii și implicit prin intermediul „EULUI” Factorului Primordial, acești Factori Creatori devin diversitate iar prin propria lor diversitate devin și Creatori, fiindcă înfinitatea de Cuvinte-Matrici reflectate în Oglinda „EULUI” Factorului Primordial, nu este altceva decât asigurarea atributelor funcționale ale Creației că vor putea beneficia de o diversitate pentru a se putea Crea asocieri sau diverse combinații ale acestei diversități dând astfel Imaginii acestor Imagini Oglindite care sunt Factorii Unici Întâmplători, calitatea lor de a putea realiza Combinații și asocieri între imaginile oglindite ale alor și altor Cuvinte-Matrice în oglinda „EULUI” Factorului Primordial, care nu sunt altceva decât Factorii Creatori și Unic Întâmplători.

Prin posibilitatea de a realiza asocieri și combinații între aceste Imagini, Factorii Unici Întâmplători devin Creatori. Ce anume le determină Factorilor Creatori posibilitatea de a realiza anumite combinații și asocieri între alți Factori Unici Întâmplători care de fapt sunt aceste diversități de imagini oglindite în „EUL” Factorului Primordial de către Cuvintele _matrici ce dau astfel o diversitate infinită de imagini, respectiv de Factori Creatori și Unic Întâmplători?

Calitatea ca aceștia să poată face asocieri combinate, distributive sau de orice natură în cadrul diversității infinite de imagini care sunt tocmai ei înșiși le este dată de către Cunoaștere prin Înțelesul Simbolului.

Se vede ce fantastic se așează aceste lucruri ce păreau la prima vedere de neînțeles, și anume, Creația este cea care determină Cunoașterea să-și definească o Oglindă pentru a-și reflecta propria sa imagine (Creația și nu Cunoașterea) în această Oglindă, tocmai pentru că ea fiind Unică și

Întâmplătoare nu se mai putea repeta în Cunoaștere,dar Imaginea ei da.

O astfel de Imagine a Creației constă în diversitate și astfel avem o imagine a diversității prin reflectarea Cuvintelor-Matrici în „EUL”Factorului Primordial.

Ca aceste Imagini să poată Crea aveau nevoie de posibilitatea conștientizării anumitor combinații asociative și distributive între imaginile care erau tot EI,acești Factori Creatori și Unic Întâmplători.

Ce le-a dat această calitate de a conștientiza,atunci când erau doar un Simbol al unei Imagini?

Expresia Cuvântului-Matrice al Cunoașterii care constă în Înțelegerea sau Cunoașterea Imaginii care este Simbol.

Astfel prin Cunoașterea Simbolului Creația devine reflectată în Cunoaștere în calitate de Imagine.

Cine alcătuiește această Imagine a Creației?

Factorii Creatori și Unic Întâmplători care astfel sunt Creatori.

Cum Creația este Unică și Imaginea acesteia este Unică.

*Astfel și cei ce alcătuiesc Imaginea Creației sunt Unici,fîind **FACTORII CREATORI ȘI UNIC ÎNTÂMPLĂTORI.**Astfel s-a „născut” etern Numerologia.*

Evenimentul Unic și Întâmplător,este Evenimentul care se află înaintea Evenimentului Primordial al Cunoașterii,și după Fenomenul Asemiotic despre care voi vorbi în paginile care urmează.

Această Oglindă determină Evenimentul Primordial,de fapt Unicul Eveniment Primordial,dar și Întâmplător al Funcțiilor atributive din șirul celor cinci,determinat de acest șir și nu de funcțiile disjunctive ca și până acum care le determinau Cuvintelor-Matrici funcțiilor atributive din acest

șir calitatea de a fi Evenimente Unice și Întâmplătoare,dar nu Primordiale.

De ce nu sunt aceste Evenimente Unice și Întâmplătoare Primordiale odată ce definesc Evenimente de „dinaintea” celui Primordial și conlucrează la „apariția”Evenimentului Primordial?

Fiindcă aceste Evenimente nu sunt atribuite pentru nici un Cuvânt-Matrice al șirului celor cinci cu funcții atributive ci devin Evenimente datorate celor două Cuvinte-Matrici cu funcții disjunctive,ceea ce determină ca Evenimentele respective să fie definite din afară și nu din sinele lor,din „exterior” și nu din „interiorul” funcțiilor lor atributive,astfel Evenimentul Unic și Întâmplător le aparține ca o definiție ale unor funcții externe lor (disjunctive)și nu ale lor (atributive),deci prin urmare aceste Evenimente sunt determinări iar determinarea devine Eveniment scindat mereu în două,unul din punct de vedere al determinantului și altul al determinatului.

Prin urmare în cadrul acestor Evenimente Unice și Întâmplătoare nu putem vorbi de un Eveniment Unic și Întâmplător în sinea lui ci de un determinat Unic și Întâmplător al determinantului disjunctiv.Astfel Evenimentul Unic și Întâmplător devine un Eveniment fără a avea structuralizată o funcție atributivă în cadrul său dar se răsfrânge asupra șirului celor cinci cu funcții atributive.

Prin caracterul său determinat-determinant,Evenimentul Unic și Întâmplător se reduce la funcțiile disjunctive care-l determină și astfel nu este un Eveniment în Sine pentru Cuvintele-Matrici din șirul celor cinci cu funcții atributive,nefiind determinat de către funcțiile atributive ci rămâne un Eveniment doar în măsura raportării funcțiilor atributive la funcțiile disjunctive,abordări care se

fac în funcție de fiecare Cuvânt-Matrice în parte,și astfel NU putem să-i acordăm acesti Eveniment statutul de a fi un Eveniment în sine la fel cum este Evenimentul Primordial,care în substratul său ascunde funcțiile atributive care l-a determinat și în care se desfășoară.

Astfel pentru ca un Eveniment să poată fi considerat Eveniment Împlinit cum este cazul Evenimentului Primordial,va trebui să fie definit de funcțiile(în cazul de față) al Cuvintelor-Matrici din șirul celor cinci care să-l determine în mod direct și nu ca acestea să fie un determinat al acestui Eveniment nerecunoscut,aparținând altor funcții,respectiv funcțiilor disjunctive,și prin urmare devenind astfel un Eveniment Neîmplinit.

Pentru ca un Eveniment să fie Împlinit cum am mai spus trebuie să fie determinat în mod direct și esențial de către cel căruia îi aparține Evenimentul devenind astfel determinantul său iar Evenimentul să se răsfrângă asupra și numai asupra determinantului său care astfel să realizeze un determinant.În cazul de față asupra Evenimentului Unic și Întâmplător vorbim despre un Eveniment Neîmplinit,fiindcă dacă ar fi fost Împlinit,ar fi trebuit să se răsfrângă asupra celor două Cuvinte-Matrici posesoare ale funcțiilor disjunctive,respectiv asupra Unicului și Întâmplătorului mai înainte de toate pentru a se Împlini în calitate de Eveniment Unic și Întâmplător și mai apoi să devină un determinant al șirului celor cinci cu funcții atributive.

Cum se poate Împlini Evenimentul Unic și Întâmplător acționând asupra Unicului sau Întâmplătorului când tocmai acestea sunt Unice și Întâmplătoare în calitatea lor de Cuvint-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal?

Se știe foarte bine că nici un Cuvânt-Matrice nu este un Eveniment în sine,fiindcă nu are cum anume,nefiind

determinat de un anumit Fenomen. Eveniment, respectiv de o succesiune evenimențială, fapt care poate fi atribuit doar Cunoașterii, iar Fenomenul Asemiotoc despre care voi vorbi în paginile următoare nu este un Fenomen asemănător Fenomenului Primordial din cadrul Cunoașterii care să fie determinate de un Eveniment Primordial.

Astfel Cuvintele-Matrici nu sunt Evenimente, și prin urmare nimic nu ar fi putut duce la desfășurarea acestui Eveniment Unic și Întâmplător mai puțin tocmai cele două Cuvinte-Matrici cu funcții disjunctive care reprezintă întocmai Unicul și Întâmplătorul.

Din acest punct de vedere Evenimentul Unic și Întâmplător este Neîmplinit. Poate din alt punct de vedere să devină un Eveniment Împlinit?

Prin răsfrângerea lui asupra șirului celor cinci Cuvinte-Matrici cu funcții atributive?

În nici un caz, fiindcă nici una dintre aceste funcții nu pot defini acest Eveniment.

Și totuși ce anume îl clasează pe acesta în calitate de Eveniment?

Răspunsul constă în funcțiile disjunctive, a modului cum acestea acționează asupra Sfârșitului mai înainte de celelalte fiindcă acesta are în esența sa cele două caracteristici ale funcțiilor disjunctive, Întâmplarea și Unicul chiar dacă el devine membru și fondator al șirului celor cinci.

Astfel prin intermediul Sfârșitului Evenimentul Unic și Întâmplător devine un Eveniment Împlinit doar pe jumătate întrucât acesta devine posesor al funcțiilor atributive și nu disjunctive cum ar fi trebuit ca acest Eveniment să fie în totalitate Împlinit. Cu toate acestea el se transmite astfel pe cale atributivă șirului celor cinci Cuvinte-Matrici și astfel la

nivel de Cunoaștere va determina Primul Eveniment Împlinit, respectiv: Evenimentul Primordial!

Cu toate acestea și acest Eveniment poate fi considerat ca aparținând celor cinci Cuvinte-Matrici fiindcă el se transferă prin intermediul Sfârșitului și al funcțiilor atributive determinate de acesta, și celorlalte Cuvinte-Matrici sub formă atributivă, rămânând ca Eveniment doar pentru Cuvintele-Matrici disjunctive care sunt Unicul și Întâmplarea iar pentru acestea doar atunci când se raportează la șirul celor cinci. Fiind astfel un Eveniment de Raportare din punct de vedere disjunctiv al Unicului și Întâmplării. Astfel Sfârșitul se interpune Evenimential prin acest Eveniment care va deveni Împlint abia în calitatea sa de Eveniment Primordial, la care conlucrează tocmai prin funcțiile atributive în care s-a impregnat.

Concluzia este: Prin Cunoaștere s-a desăvârșit Creația care are o Origine într-un Început ce are un Sfârșit sau un Sfârșit ce are un Început și a determinat Originea care a desăvârșit Creația pentru a Cunoaște.

Toate acestea se datorează Factorului Creator și Unic Întâmplător, care după câte se vede, determină Creația, prin Unicitatea Sa, fiind și Unic Întâmplător, dar rog mare atenție, fiindcă această Creație a Factorului Creator NU este Cuvântul-Matrice al Creației ci o altă Creație diferită de acest Cuvânt-Matrice, o Creație unde intervine Întâmplarea fiind o Întâmplare Întâmplătoare față de Cuvântul-Matrice Creație care NU este o Întâmplare Întâmpălătoare, ci un Cuvânt al Limbajului Pur Universal, în cadrul căruia datorită funcțiilor disjunctive și acolo intervine Unicul și Întâmplarea dar nu pentru a determina statutul ca atare al Cuvântului-Matrice al Creației ci pentru a le transcede prin acest Cuvânt-Matrice al Creației către Cuvântul-Matrice al

Cunoașterii prin funcțiile sale atributive, în Scopul devenirii Factorilor Creatori și Unic Întâmplători. Mai mult de atât scopul funcțiilor disjunctive nu este numai acel de a „trece” prin Cuvintele-Matrici Sfârșit, Început, Origine și Creație pentru a ajunge la Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, ci are și o altă caracteristică și anume de a se Uni doar cu atributele funcționale ale acestora, astfel în atributele funcționale ale Sfârșitului se va afla Unicul și Întâmplarea, precum în toate celelalte atribute funcționale ale celor cinci Cuvinte-Matrici din cadrul funcțiilor atributive. Astfel Unicul și Întâmplarea intervin asupra Cuvântului-Matrice al Creației doar prin Cuvântul-Matrice al Originii din punct de vedere funcțional dar și atunci numai și numai ca un atribut funcțional Unic și Întâmplător al Originii Creației și nu al Creației, fiindcă atributul funcțional Unic și Întâmplător al Creației este Cunoașterea. Astfel se vede cum Cuvântul-Matrice al Creației prin Cuvântul-Matrice al Originii este Unic și Întâmplător dar numai din punct de vedere al Originii, el nefiind CREAT!

Fiindcă Totul se ascunde etern în spatele Totului iar Starea de Concepțiune NU acceptă Creația în înțelesul nostru despre Creație, respectiv al Cunoașterii. Cuvântul-Matrice al Creației la fel ca și toate celelalte Cuvinte-Matrici Nu au fost Create, ele se determină asimptotic la Nesfârșit.

În concluzie, între Cuvântul-Matrice al Creației care este Necreat având o Origine Unică și Întâmplătoare și între Creația Factorilor Creatori și Unic Întâmplători din cadrul Cunoașterii este o mare desebire, întrucât în Cunoaștere, Creația este CREATĂ!

Cuvintele-Matrici fiind Limbajul Pur Universal al Stării de Concepțiune, NU sunt Create, ele se determină mereu prin

raportarea Conștiinței Pure Universale și a caracteristicilor de bază a „Continuumului Infinit”,astfel Starea de Concepiune NU acceptă Creația,în sensul dat de noi prin Cunoaștere,ci doar ca unul din infinitatea de Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal,necreate dar care are nume de Creație,al cărui Simbol adevărat noi oamenii nu îl vom putea Cunoaște vreodată!

Precum Originea are în esența sa Sfârșitul și Începutul ale căror funcții atributive au transces până la aceasta,iar Începutul va avea în esența sa Sfârșitul pe când Sfârșitul va avea în esența sa doar funcțiile disjunctive ale Unicului și Întâmplării care la rândul lor se vor afla în esențele Începutului alături de esențele lor atributive pe care le-am amintit adineaori,în esența Originii ,a Creației și a Cunoașterii,care va avea în esența sa alături de funcțiile disjunctive ale Unicului și Întâmplării și funcțiile atributive care au transces de la Sfârșit până la Creație.

Astfel funcțiile disjunctive se află în toate cele cinci Cuvinte-Matrici cu funcții atributive,în schimb funcțiile atributive transced de la un Cuvânt-Matrice la celălalt,dându-i astfel anumite caracteristici atributive celui alt Cuvânt-Matrice.

Mai pe înțeles,odată ce Întâmplarea și Unicul în calitate de funcții disjunctive acționează în mod direct pentru fiecare dintre cele cinci Cuvinte-Matrici,ca și cum ar fi premergătorul Cuvânt-Matrice care să-i de-a atributele sale funcționale atributive următorului,Cuvintele-Matrici cu funcții atributive îi vor transmite următorului Cuvânt-Matrice din atributele primite de la premergătorul Cuvânt-Matrice,fără să poată a-i transmite și un altui Cuvânt-Matrice în mod direct funcțiile sale atribuite decât numai prin intermediul următorului Cuvânt-Matrice.

Prin „următorul Cuvânt-Matrice” se va înțelege Cuvântul-Matrice care urmează în șirul creat de Ordinea celor cinci

Cuvinte-Matrice cu funcții atributive, ordine compusă din următorul șir: Sfârșit, Început, Origine, Creație și Cunoaștere.

Cuvântul-Matrice Sfârșit este Unicul care nu are nici o determinantă funcțională atributivă în caracteristicile sale fiindcă nu are nici un Cuvânt-Matrice premergător în șir care să-i transmită caracteristicile sale atributive, fiind prin excelență, primul Cuvânt-Matrice care va dezvolta caracteristici atributive, dar care este determinantul caracteristicilor disjunctive, față de Început, care este un Cuvânt-Matrice ce alături de caracteristicile disjunctive ale Întâmplării și Unicului mai întrunește pentru prima oară în cadrul șirului celor cinci, și caracteristicile atributive ale Sfârșitului, precum Originea va întruni prin Început, caracteristicile atributive atât ale Sfârșitului cât și ale Începutului alături de caracteristicile disjunctive ale Unicului și Întâmplării, iar Creația conform șirului va întruni prin Origine caracteristicile atributive ale Sfârșitului, Începutului și Originii, iar alături de acestea pe cele disjunctive ale Unicului și Întâmplării iar prin intermediul Creației, Cunoașterea va întruni caracteristicile atributive ale Sfârșitului, Începutului, Originii și Creației iar alături de acestea pe cele ale funcțiilor disjunctive ale Unicului și Întâmplării. La nivelul Creației ne apare și Evenimentul Unic, care este diferit de cel al Oglinzii Semantice a Infinitului datorat Cunoașterii, dar tocmai aceste Eveniment Unic este transmis Cunoașterii de către Creație prin funcțiile sale atributive, acestea, pentru a determina ceea ce în Creație se numește Evenimentul Primordial. Astfel Evenimentul Primordial este o rezultată a funcțiilor atributive a Creației, și implicit a Evenimentului Unic și Întâmplător al acesteia, devenind același Eveniment doar că privit din punct de vedere al Creației ne apare ca Eveniment Unic și Întâmplător iar din punct de vedere al Cunoașterii ne apare ca Eveniment

Primordial.Tot ceea ce a transmis Cunoașterii ca atributivitate a sa funcțională Creația,constă în Semantic,care este veșmântul **Evenimentului Unic și Întâmplător.** ce prin intermediul Cunoașterii își va pierde latura sa de funcție atributivă a Creației devenind astfel Oglinda Semantică a Infinitului și prin Asemanticul izvorât din aceasta:Evenimentul Primordial ce va determina Lipsa și Periodicul.Astfel Evenimenutl Primordial devine Unic dar și Întâmplător,numai și numai prin Creație,iar Primordial,numai și numai prin Cunoaștere.

Într-un cuvânt diferența dintre funcțiile disjunctive și cele atributive constă în faptul că cele disjunctive se adresează direct fiecărui Cuvânt-Matrice în parte pe când cele cu funcții atributive doar următorului Cuvânt-Matrice,primind și el la rândul lui anumite caracteristici atributive de la premergătorul Cuvânt-Matrice.

Astfel *funcțiile disjunctive* sunt determinate de Unic și Întâmplător.

Referitor la Întâmplătorul în calitatea sa de Cuvânt-Matrice putem reliefa calitatea sa de Întâmplare Pură la fel cum aceasta disjunge la nivelul Factorilor Creatori care sunt imaginea Cuvintelor-Matrice reliefate în „EUL”Factorului Primordial.

Astfel faptul că acești Factori Creatori sunt Întâmplători este cât se poate de real, fiindcă Creația nu a fost începută ca desfășurare în lumile Cunoașterii decât odată cu Factorul Primordial și Factorii Întâmplători.

La fel sunt și Unici, fiindcă imaginea fiecărui Cuvânt-Matrice oglindită în „EUL” Factorului Primordial este Unică.

Odată ce Factorii Creatori sunt atât Unici cât și Întâmplători în adevăratul sens al Cuvântului-Matrice, cum poate fi acel Cuvânt o imagine virtuală reflectată în Oglinda Cunoașterii și nu o imagine reală?

Creația prin caracteristicile sale nu poate să fie decât Unică, iar tot ceea ce este Unic devine prin caracteristicile Unicității sale și Întâmplător.

Toate acestea transcend Factorilor Creatori ca fiind caracteristica de bază a lor, datorată funcțiilor disjunctive.

Aceasta înseamnă că Întâmplarea și cu Unicul sunt unicele două Cuvinte-Matrice a căror imagine reflectată de „EUL” Factorului Creator devine o imagine care se potrivește ca o mănășă cu realitatea sau cu ce anume sunt cele două Cuvinte-Matrici, care disjung.

Acestea penetrează funcțiile atributive, și dă în cele din urmă caracteristicile lor Factorilor Creatori ce vor săvârși Creația tocmai datorită caracterului primit de la funcțiile disjunctive acela de a fi Unic și Întâmplători.

Dar celelalte Cuvinte-Matrici?

Pot oare acestea să-și reliefeze caracterele lor asupra Cuvântului-Matrice al Cunoașterii?

Da, dar nu mai pot fi incluse în cadrul funcțiilor atributive și nici al celor disjunctive, formate din cele două Cuvinte-Matrici și anume: Unicitatea și Întâmplarea care prin caracterul lor specific se vor răsfrânge asupra Creației dându-i caracterului acesteia specificitatea de Unicitate și de Întâmplător.

Ce s-ar fi întâmplat oare dacă alături de funcțiile atributive ale celor cinci Cuvinte-Matrici nu ar fi intervenit și funcțiile disjunctive ale celorlalte două?

Oare mai putea fi Cunoașterea în calitatea sa de oglindă la fel ca acum?

Ar mai fi putut crea imaginile infinității de Cuvinte-Matrici, unde imaginea fiecăruia în parte reprezintă un factor Creator și Unic Întâmplător?

Cu siguranță că nu.

Fără funcțiile disjunctive ale celor două Cuvinte-Matrici cheie, nici funcțiile atributive nu ar fi avut nici un rost, și mai mult decât atât nu ar fi fost determinate sub nici o formă, fiindcă o Creație continuă și fără Destin precedat de Predestinare prin Creația Terminată odată cu Începutul său Sfârșit, ar fi fost echivalentul „Continuumului Infinit” reflectat în Creație ceea ce nu ar fi dus sub nici o formă la dezvoltarea imagisticii de oglindire datorate funcțiilor atributive ci ar fi rămas în faza „amorfă” de etern Început-Neterminat și Sfârșit, Creat!

În acest caz ce anume determină funcțiile disjunctive?

Răspunsul constă în funcțiile conjunctive care se bazează pe Prima Analogie a Totului despre care am mai scris de atâtea ori într-o altă lucrare de-a mea.

Aceste *funcții conjunctive* sunt funcțiile care se răsfrâng asupra tuturor Cuvintelor-Matrici de la toate Cuvintele-Matrici prin faptul că fiecare astfel de Cuvânt-Matrice, trebuie să se regăsească în celălalt, sub o formă sau alta.

Funcțiile conjunctive au la bază după cum am mai spus Prima Analogie a Totului pe care o citez din *Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică* ca fiind:

1)ANALOGIA TOTULUI: Se definește prin faptul că orice Element Primordial se află întotdeauna localizat ÎN Infinit și niciodată ÎN exteriorul său, fiindcă dacă atribuim Infinitului Primordial Noțiunea de TOT, și numai din acest punct de vedere, niciodată un Element Primordial nu va putea fi în afara Totului prin care și acesta se identifică în cele din urmă.

Astfel apare Prima Analogie sau Analogia Totului.

Astfel fiecare Element Primordial va trebui să se regăsească sau să se afle în Toate celelalte Elemente Primordiale, chiar dacă sunt Atipologii între acestea ,

reflectarea se va face printr-un Element Primordial Comun care va avea dubla calitate de Tipologie față de cele două Elemente Atipologice între ele.

Doar Elementele Tipologice între ele se pot regăsi unele în altele.Închei citatul.

Această Analogie este responsabilă de determinarea celor trei funcții de bază ale Limbajului Pur Universal, respectiv a funcției conjunctive, definită prin starea conjunctivă creată între Cuvintele-Matrici ale limbajului Pur Universal, caracterizată prin faptul că aceste Cuvinte-Matrici converg către un Tot al lor prin Prima Analogie, astfel regăsindu-se în toate celelalte, prin enunțul: Totul este în Toate și Toate sunt în Tot.

Astfel funcțiile disjunctive se vor reliefa asupra tuturor Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal, chiar și asupra acelor care sunt posesoarele unor funcții disjunctive sau atributive.

Astfel funcțiile conjunctive sunt funcții, determinate de Prima Analogie sau Analogia Totului, care sunt valabile pentru toate Cuvintele-Matrici chiar dacă acestea la rândul lor sunt posesoarele altei funcții, cum am mai spus adineaori.

Totul se menține prin această funcție care este cauza tuturor celorlalte.

Noi ființele umane putem determina doar aceste trei tipuri de funcții, dar cu siguranță numărul lor este de ordinul infinitului, doar că alte asemenea funcții vor putea fi nominalizate doar atunci când ființa umană va gândi cu un alt Coeficient Logic decât 2.

Astfel Cuvintele-Matrici ce pot fi determinate ca având funcții diferite de funcțiile conjunctive, care converg datorită Totului, sunt, cele atribuite funcțiilor atributive și anume: Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația și Cunoașterea, pentru funcțiile disjunctive mai avem Unicul și Întâmplarea, iar restul

de o infinitate de Cuvinte-Matrici aparțin funcțiilor Conjunctive cum am mai stabilit.

Acest fapt implică un alt enunț, și anume: Cele șapte Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal care alcătuiesc lumea Omului sunt : Unicul, Întâmplarea, Sfârșitul, Începutul, Originea, Creația și Cunoașterea, care aparțin funcțiilor disjunctive, primele două și funcțiilor atributive următoarele cinci.

Nu putem atribui cele șapte Cuvinte-Matrici ca fiind principalele Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal, întrucât acestea devin principale doar pentru lumea Omului, respectiv pentru Matricea Noastră care este Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, la fel cum pentru această Matrice sunt și cele trei categorii de funcții care o determină din punct de vedere caracteriologic.

Într-o asemenea ordine unde se mai află Dumnezeu în calitatea de Cuvânt-Matrice al limbajului Pur Universal privit prin prisma Formelor de Expresie Matriceală, adică diferit de intervenția Cunoașterii?

O astfel de întrebare ne duce cu gândul la Origini, la o reprezentare structuralistă a Totului, fiindcă accepțiunea de Dumnezeu este aceea de Demiurg, deci de Creator în sufletul ființei umane.

Mai poate fi Dumnezeu un Creator din perspectiva Formelor de Expresie Matriceale?

Am stabilit până acum unde și care este rolul și locul Creației, care are caracteristicile datorate funcțiilor atributive ale Originii iar Creația la rândul ei prin funcțiile sale atributive dă caracteristicile Cunoașterii, pentru a se reîntregi funcția lor conjunctivă care este o funcție prezentă la toate Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal.

Astfel Creația are două funcții și anume atributivă și conjunctivă față de Unic sau Întâmplare care au și ele tot două funcții dar disjunctive și conjunctive.

Acest fapt ne duce la raționamentul că Dumnezeu ar putea fi un complex din trei funcții și anume Conjunctive, Disjunctive și Atributive?

De ce? Datorită faptului că este Unic și Întâmplător (Funcții disjunctive), Creator (Funcții atributive) iar toate acestea sunt incluse funcțiilor conjunctive care determină convergența Cuvintelor-Matrici în Totul care cuprinde Nesfârșitul și astfel se perpetuează „Continuumul Infinit”.

Un astfel de Dumnezeu al Originii și Creației acesteia cât și al tuturor celorlalte este un Dumnezeu al Omului, al Elementului-Comun sau Cuvântului-Comun al Omului care include în accepțiunea sa toate acestea prin Tipologia sa coroborată cu Tipologic Cunoașterii, care este o Tipologie de sorginte atributivă și conjunctivă, dar care este determinată de către tipologic disjunctivă.

De ce folosesc funcțiile Cuvintelor-Matrice în acest exemplu ca fiind Tipologii?

Pentru faptul că aceste funcții sunt Tipologice între ele, având anumite complementarități, similarități sau pur și simplu determinanți comuni cum ar fi cei ai Unicului și Întâmplării care disjung în Sfârșitul ce devine atributiv Începutului.

Acest raționament ne trimite la funcția conjunctivă, care este o funcție de convergență valabilă pentru toate Cuvintele-Matrici ceea ce înseamnă că toate aceste Cuvinte sunt Tipologice între ele?

NU, în nici un caz, chiar dacă funcția conjunctivă dă această caracteristică de Tipologie Cuvintelor-Matrici acestea nu pot fi în totalitatea lor Tipologice între ele, în pofida faptului

că funcția conjunctivă este o funcție general valabilă pentru toate Cuvintele-Matrice.

Cauza constă în faptul că fiecare Cuvânt-Matrice alături de funcția general valabilă pentru toate care este funcția conjunctivă mai este atribuit și altor funcții ca în exemplul de mai sus, unde fiecare Cuvânt-Matrice din cele șapte aparțineau pe lângă funcția conjunctivă și funcțiilor disjunctive sau atributive, ceea ce nu le mai dădea caracterul Tipologic în totalitate decât parțial prin funcția conjunctivă datorate Primei Analogii sau Analogiei Totului.

Aceste funcții diferite le dau Cuvintelor-Matrice, caracterele lor Atipologice între ele, respectiv, cele care posedă funcția disjunctivă vor deveni Atipologice față de cele care posedă funcția atributivă chiar dacă între ele sunt Tipologice din punct de vedere al funcției conjunctive.

Cine este de fapt Dumnezeu am mai spus-o în Starea de Concepțiune în Coaxiologie Fenomenologică, și anume că Dumnezeu este tocmai Starea de Concepțiune, iar dacă noi vedem în Dumnezeu un Creator și un Unic Întâmplător se datorează tocmai Unicității Creașiei ca și Cuvânt-Matrice care se reflectă astfel prin Factorii Creatori și Unic Întâmplători aflați în dezvoltarea matriceală a Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Acest fapt ne determină pe noi oamenii să atribuim acestor Factori Creatori și Unic Întâmplători Creația.

De ce Creația este reflectată și atribuită acestor Factori Creatori unde fiecare reprezintă o imagine a unui Cuvânt-Matrice reflectată în Oglinda „EULUI” Factorului Primordial?

Creația îi este atribuită și Factorului Primordial aproape în aceeași măsură ca și Factorilor Creatori și Unic Întâmplători doar că Factorul Primordial nu face altceva decât să reflecte prin „EUL” Său, imaginea Cuvintelor-Matrice ale Limbajului

Pur Universal, pe când aceste imagini de un număr infinit care devin Factori Creatori și Unic Întâmplători și care în mod uimitor sunt și numerele ce definesc Numerologia, sunt imagini Creatoare ce dezvoltă în cadrul Matrici Noastre care este Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, propriile lor lumi și Universe cu sau fără dimensionalitate, cu sau fără viață dar care are fiecare în parte propriile lor structuri și amprente ale acestora.

De ce toate acestea?

De ce nu este atribuită Creația altor asemenea forme sau structuralizări diferite de cele ale Factorilor Creatori și mai cu seamă cum pot aceștia Crea fiecare în parte când ei sunt o infinitate iar Cuvântul-Matrice al Creației nu este decât unul singur.

În acest aspect se află poate cea mai frumoasă dezvoltare din cadrul filosofiei mele, și la care țin în mod personal, unde converg mai multe elemente pe care le-am prezentat până acum.

În primul rând Factorii Creatori sunt o infinitate iar Creația este una singură, și normal ar fi ca acesta să se afle la un singur Factor Creator care reflectă Limbajul Pur Universal din cadrul „EULUI” Factorului Primordial și nu la o infinitate.

Acest fapt se datorează unui concurs care a dus în cele din urmă la Tipologizarea anumitor Cuvinte-Matrici cu funcții diferite și anume cele două Cuvinte-Matrici ale funcțiilor disjunctive și celelalte cinci ale funcțiilor conjunctive.

Unicul apare la fel ca și Întâmplarea în același sistem disjunctiv-atributiv alături de Creație, doar că Creația este atributivă iar Unicul și Întâmplarea disjunctive, dar tocmai prin această funcție devin Unice pentru ele ca Sine al lor , unicitatea care le-o dau la rândul lor și celorlalte Cuvinte -Matrici cu care acestea realizează Tipologia celor șapte, alături de Unicitatea

disjunctă, mai apare și Întâmplarea la fel de unică și de disjunctă în același timp.

De ce sunt acestea disjuncte am explicat în paginile de dinainte.

În această ordine de idei cele șapte Cuvinte -Matrici devin reprezentate în cadrul „EULUI” Factorului Primordial ca fiind Unice și Întâmplătoare tocmai datorită disjuncțiilor care se reflectă în acest „EU” al Factorului Primordial alături de Cuvintele-matrice atributive ce alcătuiesc caracteristicile principale ale lumilor Cunoașterii, care sunt datorate funcțiilor conjunctive generale, disjunctive și atributive, funcții întregite de cele șapte Cuvinte -Matrici de bază pentru aria Cuvântului-Matrice al Cunoașterii și anume, disjunctivele, Unic și Întâmplător și atributivele, Sfârșit, Început, Origine, Creație și Cunoaștere.

CAPITOLUL III

INFINIT ȘI „CONTINUUM INFINIT”

Fiecare Factor Creator și Unic Întâmplător, datorită funcțiilor disjunctive care se răsfrâng asupra Cuvântului-Matrice al Cunoașterii va deveni Unic și Întâmplător, dar totodată datorită celor șapte Cuvinte -Matrice devenite Tipologice în acest ciorchine care definește în cele din urmă Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, va determina ca toate cele șapte să se afle în caracteristicile de bază ale fiecărui Factor Creator și Unic Întâmplător în parte, caracteristici care pentru aceștia vor deveni, UNIC CREATOR și ÎNTÂMPLĂTOR, enunț în care se vede caracterul disjunct al Unicului și atributiv al Creației reflectată prin intermediul celor șapte Cuvinte-Matrici în fiecare astfel de Factor Creator și Unic Întâmplător.

Mai mult decât atât chiar dacă noi nu folosim această denumire tot timpul, trebuie neapărat reliefat faptul că fiecare Factor Creator are prin Unicitatea sa Întâmplătoare și toate celelalte caracteristici ale celor șapte Cuvinte-Matrici care definesc Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, și anume este Unic, Întâmplător, ce are un Sfârșit dar și un Început, în Origine și Creație pentru a Cunoaște!

Aceasta este adevărata denumire a Factorilor Creatori și Unic Întâmplători.

Principiul al patrulea al Stării de Concepțiune, menționează că: ”Întâmplarea Întâmplătoare sau Întâmplătorul este Creația, atribuită numai Factorilor Creatori. Astfel Numerologia este Creație.”

Astfel funcțiile disjunctive se caracterizează mai ales prin faptul că se regăsesc în toate Cuvintele-Matrice cu caracteristici funcționale atributive, față de Cuvintele Matrice atributive a căror caracteristici atributive nu se regăsesc decât la următorul Cuvânt-Matrice ce transcede caracteristicile atributive ale anteriorului Cuvânt-Matrice în propriile sale caracteristici care la rândul lor vor determina noi și noi caracteristici atributive.

Cu toate acestea, funcțiile disjunctive și atributive pot fi atribuite Cuvântului-Matrice al Cunoașterii prin care și noi ființele umane le determinăm, și doar prin acest Cuvânt-Matrice putem structuraliza conjunctural toate cele șapte Cuvinte-Matrice, respectiv două care aparțin funcțiilor disjunctive și cinci funcțiilor atributive, față de funcțiile conjunctive de convergență, conform Analogiei Totului, unde fiecare Cuvânt-Matrice din infinitatea de astfel de Cuvinte-Matrice deține această funcție conjunctivă.

O altă problematică asupra celor șapte Cuvinte-Matrice care sunt adiacente Cuvântului-Matrice al Cunoașterii prin funcționalitatea lor ar mai fi problematica Infinitului, respectiv a Oglinzii Semantice a Infinitului care aparține ca o caracteristică a Cunoașterii fiind o funcție atributivă a Creației, prin Factorul Semantic.

Infinitul, după cum stabilisem în Principiile Stării de Concepțiune are o anumită funcționalitate reliefată la Cunoaștere, datorată tocmai Oglinzii Semantice a Infinitului și o cu totul altă funcționalitate reliefată la infinitatea de Cuvinte-Matrice unde funcția sa de bază este funcția conjunctivă, pe baza căreia Totul se va regăsi în Nesfârșitul care-l înconjoară, și care va defini mereu un nou Tot din spatele Totului.

Această stratagemă de așezare a Infinitului într-o matcă motoare, ce include în sorgintea sa un paradox al Totului-

Nesfârșit, unde Totul este eternul Neterminat iar Nesfârșitul eternul Terminat reunește de fapt principala caracteristică a „Continuumului Infinit” și anume funcția sa Asimptotică, funcție care stă la baza acestuia.

Astfel Infinitul pe baza funcției sale principale și anume aceea de a fi conjunctiv față de toată infinitatea de Cuvinte-Matrice, se poate regăsi în acestea.

Trebuie făcută neapărat precizarea că Infinitul, luat în calitate de Cuvânt-Matrice nu este nici pe departe „Continuumul Infinit” care nu mai este un Cuvânt-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal, ci un cumul al celor patru caracteristici de bază: Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea, caracteristici al căror cumul întrunesc „Continuumul Infinit” care se află la baza Limbajului Pur Universal.

Astfel Limbajul Pur Universal se va dezvolta mereu în cadrul acestui „Continuum Infinit” care nu este un Fenomen fiindcă în interiorul lui nu se produc niciodată Evenimente care să poată determina un anume Fenomen în sine.

”Continuumul Infinit” este mai presus decât un Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal și implicit și decât Cuvântul-Matrice Infinit al acestui Limbaj Pur Universal, fiindcă „Continuumul Infinit” este responsabil de toate caracteristicile Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal, determinându-le atât parametrii cât și funcționalitatea acestora bazată pe anumite funcții procesuale despre care am scris până acum, respectiv, Disjunctivă și Atributivă, etc.

Numărul acestor funcții procesuale este infinit de mare, doar că noi ființele umane nu putem discerne pe baza Coeficientului Logic 2 decât două astfel de funcții pe care să le

raportăm funcției Conjunctive, general valabilă pentru întreaga infinitate de Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal.

De ce funcții procesuale, termen care până în prezent nu l-am folosit? Deoarece sunt responsabile cu procesarea noilor Cuvinte-Matrici pe care le determină (în cazul funcțiilor atributive) sau se implică în același timp în procesarea mai multor Cuvinte-Matrici dându-le astfel propria lor caracteristică, cum este în cazul funcțiilor disjunctive.

Astfel Infinitul definit ca și Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal este cu totul alt infinit față de „Continuumul Infinit” care nu este un Cuvânt-Matrice ci o conglomeratie sau o sumă de caracteristici, respectiv cele patru despre care am tot amintit: Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea.

Dacă aceste nu sunt Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal, ce anume pot fi, și ce anume le determină.

O parte din acest subiect l-am epuizat în Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică, unde logica fenomenului respectiv nu era altceva decât un simplu instrument al Cunoașterii și nu al oricărei Cunoașteri, respectiv al Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, ci al Cunoașterii de la nivelul iluzoriu al Coeficienților Logici, din care Coeficientul Logic 2 îi este atribuit și ființei umane.

Acest fapt demonstrează că de fapt atunci când vorbim despre Coaxiologia Fenomenologică, vorbim despre o cu totul și cu totul altă Fenomenologie decât aceea de până acum în care logica juca un rol esențial, fiind un fel de Conștiință pură, delimitată în totalitate de ființa umană.

În realitate în Coaxiologia Fenomenologică, Conștiința Pură constă în Expresia Limbajului Pur Universal, fără să aibe o legătură cu logica, iar Fenomenul este o succesiune de Evenimente care se întrepătrund în cadrul unui Fenomen ce va

deveni un nou Eveniment la rândul lui, neavând nici o legătură cu logica în vre-un fel sau altul.

Am acceptat terminologia de Coaxiologie Fenomenologică, care s-ar traduce prin Coaxiologie Fenomen și Logică doar pentru faptul că prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii pe care l-am atribuit ca fiind Matricea Noastră, noi oamenii gândim și raționăm chiar dacă prin intermediul Iluziei Vieții.

La baza Cuvântului-Matrice al Cunoașterii se află principala sa caracteristică ce transcede datorată funcției atributive a Cuvântului-Matrice al Creației și anume Semanticul, respectiv Oglinda Semantică a Infinitului, care determină primul Eveniment și implicit cu acesta primul Fenomen, fapt care duce ca datorită lui să putem noi oamenii în prezent discerne indiferent dacă acest discernământ este eclipsat de către Iluzia Vieții.

Totul este un vis pentru om inclusiv propria lui viață, doar că și acest vis se datorează Fenomenului inițial datorat Evenimentului Primordial, și care constă pentru Cuvântul-Matrice al Cunoașterii în Oglinda Semantică a Infinitului.

Înainte de aceste Fenomen, Fenomenologia nu numai că nu-și mai are locul, dar aceasta nu mai are nici o rezonanță rațională dacă dispare cu totul Fenomenul iar logica se află doar în calitate de simplu instrument, lăsând locul Coaxiologiei să continue acest periplu.

Așa și este doar că noi discernem toate acestea tot prin intermediul Cunoașterii, respectiv al Primului Eveniment-Fenomen ce survine pe baza funcției atributive a Creației, ca fiind Semanticul care prin Lipsa sa din Asemantic va determina Periodicul, un fel de reflectare a „Continuumului Infinit” în Oglinda Semantică a Cunoașterii.

Am spus un fel de reflectare întrucât orice imagine în Oglindă, fie ea chiar și Oglinda Cunoașterii, nu este o imagine reală, chiar și pentru noi oamenii, ci o imagine virtuală.

Astfel Oglinda Semantică a Infinitului este un „Continuum Infinit” virtual.

De aici „Încolo” doar la nivel de Cuvânt-Matriceal al Cunoașterii, intervine Coaxiologia Fenomenologică, respectiv Coaxiologia bazată în aplicațiile sale pe Eveniment-Fenomen sau succesiuni evenimentiale.

În Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică am subliniat cu preponderență caracterul Fenomenologic al Stării de Concepțiune, respectiv în raport cu Cunoaștere, dar fără să omit a reliefa întregul arsenal al Stării de Concepțiune și raportul acestuia față de Cuvântul-matrice al Cunoașterii, prin Analogiile care se desfășurau antrenând-o pe aceasta.

Astfel Starea de Concepțiune a fost reflectată în Cuvântul-Matrice al Cunoașterii și implicit s-au făcut referiri la succesiunile evenimentiale care structuralizează Fenomenul ce va deveni Eveniment, fără ca logica să aibe vre-un cuvânt major de spus în toate acestea decât în calitatea sa de simplu instrument ajutător.

Astfel Fenomenologia viitorului va consta în Coaxiologie și în reliefaarea acesteia la Coaxiologie în contextul depășirii frontierei Cunoașterii, respectiv a Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Am făcut acest mic tur referitor la Fenomenologie, întrucât avem nevoie să definim cauza diferențierilor de aspect a Infinitelor, respectiv a Cuvântului-Matrice Infinit și a „Continuumului Infinit” cât și pentru a stabili ce anume este „Continuumul Infinit” dacă prin esența sa nu este un Fenomen, întrucât Fenomenul nu poate fi decât determinat de un anumit Eveniment, iar „Continuumul Infinit” nu poate fi determinat

sub nici o formă de un anumit Eveniment întrucât Evenimentul Primordial se desfășoară numai și numai în cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.

Este o Stare de Fapt „Continuumul Infinit”?

Pentru a fi o Stare de Fapt, trebuie să devină produsul unui Fapt care este mai mult decât un Evenimen-Fenomen în sine.

Acest lucru ne demonstrează că „Continuumul Infinit” nu este sub nici o formă o Stare de Fapt asemănătoare Instinctului sau Adevărului Absolut din cadrul Matricei Noastre respectiv, Cuvântul-Matrice al Cunoașterii.

Atunci ce anume este „Continuumul Infinit”?

Până acum știm că este un cumul de caracteristici, dar și aceste caracteristici sunt date de către noi oamenii prin intermediul Coeficientului Logic 2, iar dacă nu am întruni acest Coeficient Logic 2 ci am poseda un altul și aceste caracteristici strutralizate astfel s-ar schimba?

Cu siguranță că da!

Atunci ce a determinat aceste caracteristici, am mai spus, când m-am referit la Tot și Nesfârșit, dar aceste caracteristici nu au un Eveniment al lor Primordial de când au fost determinate de Totul-Nesfârșit?

NU! Acest lucru îl susțin fiindcă Totul-Nesfârșit NU are un început al său și nici un sfârșit.

Începutul și Sfârșitul au sens doar în calitatea de Cuvinte-Matriceale ale Limbajului Pur Universal, unde își transced atributivitățile datorate funcțiilor lor atributive, Originii, care la rândul lor le va transcede Creației și aceasta Cunoașterii.

Astfel la nivel de caracteristici a „Continuumului Infinit” nu putem vorbi despre un Sfârșit sau un Început și nici despre vre-o altă alternativă care ar putea genera vre-un Eveniment-Fenomen.

Nici în cadrul Evenimentului Primordial al Cunoașterii nu putem vorbi despre un Început anume al său sau despre vre-un Sfârșit, dar tot ce putem să afirmăm este că la acesta se pune părtaș un Cuvânt-matrice al Limbajului Pur Universal care este Infinitul și NU „Continuumul Infinit”.

Infinitul va interveni pe baza funcției conjunctive datorate Analogiei Totului în acest incident al Evenimentului Primordial, datorat Semanticului și Oglinzii Semantice a Infinitului, care nu este altceva decât reliefarea conjunctivă a Cuvântului-Matrice a Infinitului conform Analogiei Totului în Cuvântul Matrice al Cunoașterii, determinând astfel Oglinda Semantică a Infinitului și odată cu aceasta prima Lipsă prin Asemantic și bineînțeles Evenimentul-Fenomen-Primordial.

Mai mult decât atât faptul că Semanticul se datorează funcției atributive a Creației, înseamnă că Cuvântul Matrice Infinit a devenit convergent prin funcția sa conjunctivă cu funcția atributivă a Creației pentru a se reuni sub cupola Oglinzii Semantice a Infinitului, determinând astfel Cuvântul-Matrice al Cunoașterii.

Această conjunctură nu poate fi pusă și la nivelul „Continuumului Infinit” care este anterioară Limbajului Pur Universal, chiar dacă la acest nivel nu putem folosi decât la modul cât se poate de figurativ noțiunile de tipul anteriorului și posteriorului ele se cer introduse pentru a reliefa prin propriul nostru limbaj omenesc, faptul că „Continuumul Infinit” este un cumul de caracteristici (cele patru caracteristici), care se desfășoară, chiar și în mintea noastră între Tot și Nesfârșit având la „Origine”, iarăși devenit cuvânt figurativ al limbajului nostru fiindcă nici Originea nu poate fi pusă în discuție, ea fiind Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal.

Deci având la „Origine” Pradoxul Tot-Neterminat, Nesfârșit-Terminat.

Acest Paradox devine esența care stă la baza „Continuumului Infinit” determinând, Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea.

Ce anume reprezintă aceste Cuvinte-Matrici Funcție, Asimptotic, Reper, Negație, Structuralizare și Nedefinire luat ca atare și nu în calitate de caracteristici ale „Continuumului Infinit”?

Să fie acestea „primele” Cuvinte-Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal?

În primul rând nu putem vorbi niciodată nici de primele precum nici de ultimele Cuvinte-Matrici din cadrul acestui Limbaj Pur Universal întrucât a fost structuralizat doar o singură dată, nefiind Creat, Creația fiind un Cuvânt-Matrice ca toate celelalte.

Odată ce nu pot fi primele Cuvinte-Matrici înseamnă că și cele inserate adineaori de mine sunt la fel ca toate celelalte Cuvinte-Matrici, doar că Simbolul lor diferă față de altele devenind sinonim cu cel al caracteristicilor de bază ale „Continuumului Infinit”.

Acest fapt denotă că caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit” nu au nici o legătură cu Simbolul Cuvintelor-Matrice, precum nici Cuvântul-Matrice Simbol de exemplu nu are nici o legătură cu Simbolul tuturor Cuvintelor-Matrice fiindcă acesta nu le-a precedat în vre-un fel sau altul cedându-le acestora calitatea de Simbol, ci a apărut odată cu toate Cuvintele-matrice și mai mult decât atât, chiar dacă Simbolul este o calitate a acestora Cuvântul-Matrice Simbol nu este câtuși de puțin diferit față de toate celelalte Cuvinte-Matrice.

Acest fapt ne poate duce la un raționament curios și anume, toate celelalte Cuvinte-Matrice pot avea aceeași asemănare pe care o au și Cuvintele-Matrice invocate de mine

adineaori cu anumite caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit” sau cu calitatea comună a Simbolului pe care o are fiecare Cuvânt-Matrice.

Faptul respectiv ne determină să înțelegem că noi ființele umane atribuim cele patru caracteristici de bază „Continuumului Infinit” tocmai datorită capacității noastre reduse de raționament, iar dacă am avea o capacitate mai mare, aceste caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit” nu ar mai fi doar (patru) 4, ci mult mai multe, iar dacă am raționaliza infinit, atunci numărul caracteristicilor de bază ale „Continuumului Infinit” ar fi infinit, prin urmare fiecare Cuvânt-Matrice ar fi similar cu o caracteristică de bază a „Continuumului Infinit”.

Acest lucru fiind valabil și pentru calitatea comună a Cuvintelor-Matrici pe care în Starea de Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică le-am denumit Elemente primordiale, întrucât au și această calitate dar doar din anumite puncte de vedere față de Simbol care este universal, adică din toate punctele de vedere posibile dar mai ales imposibile.

Astfel alături de Simbol pentru un raționament mult mai evoluat decât cel al ființei umane ar mai fi și alte calități ale Cuvintelor-Matrici ale limbajului Pur Universal, iar în cazul în care raționamentul ar fi Infinit, atunci numărul acestor calități aflate alături de Simbol ar fi infinite, ceea ce ne duce la următorul enunț, și anume: Numărul caracteristicilor de bază ale „Continuumului Infinit” este Infinit, dacă raționamentul pe baza căruia aceste sunt determinate este Infinit, astfel și numai astfel, numărul caracteristicilor de bază care au un Înțeles din punct de vedere al Cunoașterii sunt Echivalente, Similare, dar și Atribuite, Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal, unde fiecare astfel de Cuvânt se regăsește în caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit” și fiecare Cuvânt-Matrice al

Limbajului Pur Universal, primește alături de calitatea de Simbol al Cuvântului-Matrice Simbol și calitățile tuturor celorlalte Cuvinte-Matrici ale Limbajului Pur Universal care se regăsesc în fiecare alt Cuvânt-Matrice în formă de calitate .

Unica calitate de Simbol o primesc Cuvintele-Matrice doar prin intern

Spun calitate universală, întrucât Omul, alături de calitatea de Simbol prin intermediul Cunoașterii, care în cazul în care Cunoașterea ar fi îndepărtată ar fi dată la o parte nu poate fi numită o calitate universală.

Omul nu este capabil să discearnă fără ajutorul Cunoașterii calita

La ființa umană, orice Înțeles se bazează pe Cunoaștere, ceea ce din p

Mai mult decât atât noi nici măcar nu putem concepe Cunoașterea la r

Acest amalgam face parte din Iluzia Vieții, dar trebuie să știm că fieca

De ce nu putem distinge Cunoașterea fără Înț

De ce Simbolul poate fi definit ca o calitate universală a Cuvintelor-M

Voi începe mai înainte de toate prin a răspunde la cea de-a doua între
alta, ci pentru faptul că ființa umană chiar dacă trăiește visul
datorat Iluziei Vieții alături de acest vis, aceasta răspunde la
anumiți Factori externi care devin subliminali, respectiv
subconștienți, și se răsfrâng asupra acesteia sub formă de
Simboluri, unde fiecare astfel de factor extern, de mediu, sau
intern, dinlăuntrul ființei umane devine un Simbol.

La fel și Cunoașterea din acest punct de vedere devine un Simbol alăt

Abia în momentul când Simbolul în cauză devine Cunoscut, acesta se

De aceea Omul are o existență a sa structuralizată pe două planuri sau

Aprofundând mai mult această problematică ajungem să vedem că Or

Cu toate acestea și o lume și alta din cele două lumi paralele în care
altceva decât să se raporteze la Moarte, privindu-se în Oglinda
Morții.

Dacă nu s-ar privi în această Oglindă a Morții, nu ar mai trăi, întrucât

Odată ce Omul este conștient că se află în timpul Vieții sale, înseam

Atâta timp cât avem conștiința că trăim conștient în Viață înseamnă că

Prin excelență Oglinda es
Astfel tot ceea ce vedem că ne înconjoară, și tot ceea ce realizăm că ș
prin care Cuvintele-Matrice ale Limbajului Pur Universal
interacționează cu noi, nu este altceva decât Lumea Vieții.

Prin urmare Omul trăiește propria sa Vi
Astfel Omul chiar dacă există pe două planuri unul subliminal al Vieții
dar tot timpul pentru a-și Cunoaște Viața, în acesta se privește
în Oglinda Cunoașterii care pentru Om devine Moartea la care
acesta se raportează și prin urmare subconștientul acestuia
odată privit în Oglinda pe care dorește să o vadă că-l
conștientizează, aceasta în loc să-i conștientizeze lumea lui
subliminală, Simbolică reală, îi conștientizează exact imaginea
opusă Lumii sale Simbolice Subliminale, respectiv imaginea la
care acest Subliminal Simbolic, care este Viața se reflectă și
anume inversul său, care este Moartea.

De aceea fiecare Om atunci când va privi într-o Oglindă un șurub cu p
Atunci înseamnă că după Moarte odată ce nu ne vom mai raporta la a
va trebui să ne raportăm mereu la Moarte fiindcă fără această
raportare Viața nu ar mai avea nici un Înțeles.

Pentru a avea acel Înțeles va trebui să ne privim în Oglinda Cunoașter
Astfel Oglinda în care ne vom privi „acolo” va fi de fapt ceea ce nu v
că ne aparține „aici”.

Acestea sunt cele două planuri Viață-Moarte între care se interpune O
Cum această Oglindă este responsabilă de Înțeles, este cât se poate de
Scriam deunăzi în cărțile mele despre Reîncarnare, respectiv despre fa
Așa și este, de aceea fiecare Sine care reprezintă de fapt un Element P
Sinele ființei umane, poate trece de la un Element Comun la altul sau
cazul Omului), față de care este Atipologic (vezi: Starea de
Concepțiune în Coaxiologia Fenomenologică și Moarte. Neant,
Aneant, Viață și Bilderberg Group).

Toate acestea nu pot spune că de fapt Sinele, care și el este un Elemen
Matrice al Cunoașterii, precum poate să se reflecte prin

intermediul unui alt Element Comun sau nu, în alte Cuvinte-Matrice sau Elemente Primordiale, ceea ce înseamnă că NU Sinele este cel care se Reîncarnează de fapt, ci Amprenta Karmică care transcede odată cu acesta „acolo” unde se va „reîncarna”.

Amprenta Karmică este de fapt esența acestui Sine, care-l deosebește de alții. Reflecția sa nu este dată tocmai de către Amprenta Karmică.

Astfel orice ființă umană este o reflecție a unui Cuvânt-Matrice din interiorul Elementului Comun (Cuvânt Matrice Comun) sau fără intermediul acestuia când Cuvântul-Matrice care se reflectă într-un alt Cuvânt-Matrice, este Tipologic față de acesta.

Toate acestea tind să ne dezvăluie faptul că fiecare ființă, lucru sau om are o reflecție proprie.

Totul depinde de modul cum un anumit Cuvânt-matrice se reflectă în realitate. Reflecția Sinelui este o reflecție a Sinelui în Elementul Primordial al Cunoașterii, dar le-am denumit astfel într-o altă carte a mea, și nu Cuvinte-Matrici fiindcă doream mai mult să pun accentul pe structuralismul acestui nou mod de studiu care este Coaxiologia.

Mergând pe baza Principiilor Stării de Concepțiune și mai ales pe Principiul de Cuvinte-Matrici.

Considerând fiecare astfel de reflecție un Sine care are o Amprentă Karmică.

Astfel fiecare Om, plantă, animal, lucru, obiect, etc., are propriul său Cuvânt-Matrice, unde fiecare în parte la rândul lui are propriul său Cuvânt-Matrice, iar de aici pornește diversitatea din toate punctele de vedere până și în lumea noastră a Cunoașterii.

Faptul pentru care sunt mai multe ființe umane sau animale de aceeași rasă sau plante sau alte și alte astfel de reprezentări, am mai spus că toate acestea se datorează unui Element Comun al fiecăror rase în parte, Element Comun care apare doar în momentul când sunt Atipologii între Cuvintele-Matrici ale acestora și Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, Element-Comun care devine Tipologic față de ambele Cuvinte-

Matrici ce sunt Atipologice între ele stabilindu-se astfel premisele funcționării Principiului Primei Analogii sau al Analogiei Totului.

După cum am văzut modul în care se reflectă în vocabularul nostru an se reflectă aceste Cuvinte-Matrici în cadrul Cunoașterii sunt diferite de la caz la caz.

Părearea mea este că Cuvintele-Matrici care sunt Tipologice fără inter

Acestea pot fi anumite forme de reli

Fiindcă nici acestea nu sunt unice decât din punct de vedere al formelo

Formele su

Sunt unice doar în măsura în care nu sunt asimilate toate la un loc ca fiind Forme.În acel moment nu sunt unice.

Ce an

Dacă stăm cu adevărat să reflectăm la această întrebare ce pare la prima vedere de-a dreptul copilărească, ajungem să vedem că nimic din ceea ce cunoaștem nu este Unic.

Planeta noastră Terra, este unică, nemaifiind nici o altă astfel de plane

Întradevăr din acest punct de vedere este unică, dar oare câte miliarde

La fel ca și Formele, dacă luăm noțiunea de planete și o asociem Terre

Acest aspect ne duce cu gândul că nimic din tot ceea ce Cunoaștem sa

Ce anum

Prin definiție ar trebui să fie un element care să nu se regăsesacă și în cadrul altui element sau al altor elemente, lucru care ființei umane îi este imposibil de reprodus, fiindcă dacă stăm să ne gândim Cunoașterea se bazează întocmai pe aceste asocieri.

Unicul se află și în calitate de Cuvânt-Matrice unde fără intermediul Cunoașterii poate deține o anumită ordine de calități din infinitatea de calități pe care le dețin Cuvintele-Matrici.

Această ordine a calităților unui Cuvânt-Matrice să stea la baza reflectării unora în altele conform Analogiei Totului, sau

nici Ordinea nu există ca atare decât din punct de vedere al Cuvântului-Matrice al Cunoașterii?

După cum am amintit la începutul acestei cărți, Semiotica nu ne poate demonstra prin semne și raporturile dintre acestea, - semne, care sunt apanajul Cunoașterii Omului deci al Iluziei Vietii - care sunt interdependențele care se stabilesc între Cuvintele-Matrici.

Aceste interdependente care sunt asociative, distributive și conjuncturale. Astfel va trebui să înlocuim semnul dat de Iluzia Vietii din visul Cunoașterii cu elementul dat de Sinele Omului, sau Dumnezeuul său, care este Iubirea și prin care un anumit Cuvânt-Matrice se regăsește în Cuvântul-Matrice al Cunoașterii pentru a defini Omul.

Aceste interdependente asociative, distributive și conjuncturale stau la baza raporturilor dintre aceste interdependente poartă denumirea de Coaxiologie. Astfel dacă vrei să definești Iubirea din punct de vedere al interdependenței, Omul numai prin intermediul Sinelui său, poate defini mai aproape de realitate. În concluzie pentru a ști relațiile de interdependență care se stabilesc între Cuvintele-Matrici care sunt de altfel și raporturile sale de interdependență.

Din punct de vedere al definiției prin Coaxiologia Asemiotică înțelegem că Vedem că la baza Coaxiologiei Asemiotice stau tocmai termenii și formele combinate și sugestive care se succed. Prin urmare ramurile Coaxiologiei Asemiotice Fenomenologice vor fi:

- 1) Ramura Combinativ Asociativă,
- 2) Ramura Combinativ Distributivă,
- 3) Ramura Combinativ Conjuncturală,
- 4) Ramura Sugestiv Asociativă,
- 5) Ramura Sugestiv Distributivă,
- 6) Ramura Sugestiv Conjuncturală,

CAPITOLUL IV

RAMURA COMBINATIV ASOCIATIVĂ, RAMURA COMBINATIV DISTRIBUTIVĂ, RAMURA COMBINATIV CONJUNCTURALĂ

Abia după ce vom defini aceste Ramuri vom pute defini în sfârșit ce este Cunoașterea, Ordinea, Unicul, atât pentru Om (Iubirea, Voința, Cunoașterea, respectiv conștiința acestuia) cât și pentru Cuvântul-Matrice al Cunoașterii, care sunt interdependențele dintre Cuvântul-Matrice al Cunoașterii și al Cuvintelor-Matrice din cadrul Limbajului Pur Universal, interdependențe pe baza cărora se stabilesc modurile în care Cuvintele-Matrici se reflectă unele în altele conform Analogiei Totului.

Rog a nu se face greșeala de a se confunda Ramurile Coaxiologiei A pot fi atribuite Semanticului din cadrul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, sau atributului Semantic al Creației, unde acestea pot fi cu adevărat ajutătoare într-un anumit procentaj. Toate acestea se datorează faptului că ele se definesc numai prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii și nu al Formelor de Expresie Matriceale unde Cunoașterea nu mai are nici o relevanță. Astfel relația Om-semn, (pragmatica) sau semn-semnificant (semantica) sau semn-semn (sintactica) dispare fiind

înlocuită de relațiile și caracteristicile ramurilor Coaxiologiei Asemiotice Fenomenologice,unde semnele sunt înlocuite de caracteristici,Cuvinte-Matrice,Expresii,”Continuum Infinit”,Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale,etc.Toate acestea nu pot fi semne!

Chiar și în cadrul Cunoașterii,respectiv al părții Coaxiologice care o în-

A afirma cu tărie că Omul cunoaște semnul și că are o anumită relație
ca ramură a Coaxiologiei Asemiotice
Fenomenologice.Semantica se știe foarte bine ce poate
reprezenta prin Infinitul Oglinzii Semantice despre care am mai
scris.

Cu toate că până acum erau denumite „ramuri” ale Semioticii, eu con-
structurale ale Semioticii în consemn cu dezvoltarea filosofică a
acestui domeniu,devenind ramurile Asemioticii deoarece,cele
trei ramuri ale Semioticii clasice sunt datorate relației Omului
cu Cunoașterea prin intermediul Coeficientului Logic 2,ce
determină raporturile,de genul,Om-semn,semn-semnificant și
semn-semn.

În cadrul Coaxiologiei Asemiotice, Semantica devine un simplu atribut

A fi un atribut al unui Cuvânt-Matrice nu înseamnă că ești o ramură a

Pragmatica este un simplu mod de a raporta Omul la natura propriei sa

Astfel că Pragmatica nu poate fi o ramură universală a Semioticii Coa-

Chiar și din punct de vedere al Cunoașterii și al Coaxiologiei
Asemiotice cu privire la Cunoaștere,Sintactica nu-și are locul
fiindcă semnul este în funcție de Coeficientul Logic prin care
acesta devine raționalizat,și astfel și *Sintactica* este la fel ca și
logica un simplu instrument al Cuvântului-Matrice al
Cunoașterii care acționează asupra acestui vis care se numește
Iluzia Vieții.

Cuvântul-Matrice alături de Expresia Unică a Conștiinței
Pure Universale,”Continuumul Infinit” și Fenomenul Asemiotic
sunt cele care înlocuiesc semnul din cadrul Semioticii

clasice,întrucât semnele în acel context sunt doar niște simple atribute ale raportării Omului la Cunoaștere și implicit a raportării semnificației elementelor Cunoașterii între ele ca și în Semiotica clasică sau a raportării acestor elemente fără a implica semnificația ca și în cazul Sintacticii clasice.

Toate acestea sunt depășite,întrucât nu semnele sunt cele care alcătuiesc lumea privită generalizat ca un Tot,și nici semnificațiile lor,privite prin intermediul Omului sau al Cunoașterii ci Limbajul Pur Universal,Conștiinta Pură Universală,”Continuumul Infinit” și Fenomenul Asemiotic,cel responsabil de Coaxiologia Asemiotică Fenomenologică. Toate acestea sunt independente de Cunoaștere care nu este altceva decât un Cuvânt-Matrice din infinitatea de astfel de Cuvinte al Limbajului Pur Universal.

Prin accepțiune generalizată,numai prin intermediul Cunoașterii, am putea atribui Cuvintele-Matrici semnelor,la fel și caracteristicile acestora,precum și Expresiile acestora,inclusiv Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale dar niciodată „Continuumul Infinit” cu Fenomenul Asemiotic fiindcă nici unul și nici celălalt nu au o semnificație stabilă decât atunci când sunt raportate la „ceva”stabil,primind o anumită semnificație în funcție de raportor,dar chiar și instabilitatea poate fi o semnificație din punct de vedere al Cunoașterii și numai prin intermediul acesteia,dar dacă facem abstracție de Cunoaștere,mai putem vorbi de SEMNIFICATIE?NU!Mai putem vorbi de semn?NU!,Mai putem vorbi de OM?NU!

Această nouă calitate diferită de Cunoaștere, face ca semnul să nu mai poată fi explicat fiindcă el devine un simplu instrument al Iluziei Vieții pe care o posedăm în această viață.Semnul este,doar atâta timp cât este

Cunoașterea,fără aceasta dispare la fel cum a venit.Prin semn Cunoașterea poate deveni un Înteles,dar acest Înteles este parte al visului vietii noastre,iar Întelesul este în funcție de Coeficientul Logic 2,astfel că la un Coeficient Logic diferit va fi un Înteles diferit,deci un semn diferit.Prin urmare același semn chiar și în Cunoaștere devine diferit sau poate să nu fie deloc.Totul depinde de modul de abordare.Odată ce poate să nu fie deloc,înseamnă că el nici măcar nu este decât un simplu instrument al Visului Iluziei Vieții noastre.Astfel cele trei ramuri ale Semioticii clasice,Pragmatica,Semantica și Sintactica,se prăbușesc,fiind necesare noi abordări.

Mai mult decât atât,în susținerea acestei problematice intervine și multitudinea semnificanților unde același Cuvânt-Matrice definește Infinitul la fel ca și „Continuumul Infinit” dar ambele sunt de fapt infinite total diferite nu numai ca semnificație dar și în calitate de caracteristici de bază sau caracteristici structurale pe care le dezvoltă fiecare în parte,ccea ce iarăși ne denotă că nici măcar Cunoașterea nu acceptă această împărțire a Semioticii.De aceea i-am și schimbat numele în Asemiotică,deoarece Semiotica prin accepțiunea pe care o definește reprezintă raporturile dintre semne,iar cum acestea lipsesc cu desăvârșire la nivelele unde lipsește și Cunoașterea sau chiar nu lipsește dar este privită părăn alte Coeficiente Logice,Semiotica nu mai poate fi validă fiind înlocuită cu Asemiotica care reprezintă raporturile dintre înlocuitorii semnelor.

Între Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal pot exista similitudini,care să ducă până la a avea același Înteles și Simbol cu alte Simboluri și Întelesuri,(vezi Infinit-”Continuum

Infinit”)cu al altor reprezentări,dar care au totuși dezvoltări structurale și caracteristici diferite.

A vorbi din punct de vedere Sintactic de relația semn – semn sau Semantic de relația semn-semnificant fiindcă de relația Om-semn cred că nu mai are rost să amintim, la nivel de Limbaj Pur Universal,este a nesocoti întru totul „Continuumul Infinit”,Fenomenul Asimptotic,Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale care este Unică pentru fiecare Cuvânt-Matrice din Limbajul Pur Universal în parte,ceea ce-i conferă același caracter Infinit tocmai prin Unicitatea sa la fiecare Cuvânt-Matrice în parte,iar având acest caracter Unic dar Infinit nu putem să-i abordăm un anumit semn întrucât devine o Infinitate de astfel de semne prin raportarea sa la Cuvintele-Matrici ale Limbajului Pur Universal,raportare care le definește Continuu și Infinit pe acestea.

Astfel,Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale nu i se poate da un semn fiindcă este Unică și totodată infinită,iar orice semn cu privire la Expresia unică a Conștiinței Universale ar consta tocmai în anularea lui,fiindcă ar definind-o ca fiind Infinită,dar ea este Unică, iar atunci când ar definind-o ca fiind Unică ea este Infinită.

Acesta este doar unul dintre multiplele aspecte care intervin în această nouă abordare a Coaxiologiei Asemiotice Fenomenologice.

1) Ramura Combinativ Asociativă

Prin definiție, Ramura în sine reprezintă un sistem care delimitează o structură.

Acest sistem structural primește capacitatea Combinativă datorită diversității de Cuvinte-Matrici conform Analogiei Totului.

Este o Formă ce definește prin excelență Reperul Negației și Nedefinirii. Asociativul va interveni invers față de Combinativ realizând și asociativitatea grupurilor combinate.

O regroupare a acelor grupuri pe alte principii față de cele ale Combinativului. Disocierea principiilor în cauză se situează tocmai pe palierul Reperului. Tocmai faptul că Asociativul este asemănător cu Combinativul dar am

2) Ramura Combinativ Distributivă

Aceeași diversitate ale Cuvintelor-Matrici, care se răsfrânge asupra Reperului Cuvintelor-Matrici în realizarea unei Ordini a Unicului, pentru anumite Cuvinte-Matrici printre care și Cuvântul-Matrice al Cunoașterii și implicit cu acesta al celor șapte Cuvinte-Matrice al funcțiilor atributive (cinci) și al celor disjunctive (două) fapt ce le dă un caracter general valabil pentru toate cele șapte Cuvinte-Matrici și anume caracterul premonitoriu care se concretizează prin admiterea Cuvântului-Matrice Ordine ca fiind posesor al funcției premonitorie, funcție care se răsfrânge asupra grupului celor șapte Cuvinte-Matriceale, dar nu numai asupra acestora ci din punct de vedere al Cunoașterii, Ordinea se răsfrânge asupra întregului Limbaj Pur Universal fiind astfel prin funcția sa premonitorie similară funcției conjunctive caracterizată prin convergența datorată Analogiei Totului a Limbajului Pur Universal.

Cu toate acestea Ordinea este și va rămâne un Cuvânt-Matrice ca toate

Tocmai aici se observă partea frumoasă a Coaxiologiei și anume că a tuturor Cuvintelor-Matrici ale Limbajului Pur Universal tot astfel toate celelalte Cuvinte-Matrici se regăsesc ca fiind

caracteristici la toate celelalte Cuvinte-Matrice ale Limbajului Pur Universal.

Întâmplarea face, ca prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii

Dacă nu am gândi prin intermediul Cunoașterii, ar dispărea cu certitudine

Înțelesul este unul dintre atributele supreme ale Cuvântului-Matrice al Cunoașterii.
implicat, Lipsa acestora, Cuvântul-Matrice al Cunoașterii.

Cu toate acestea Înțelesul ca și Cuvânt-Matrice nu face parte din grupul
Simbolul este înlocuit cu alte și alte structuralizări ale
Înțelesului, care îl determină ca fiind opus Cunoașterii și mai
ales Simbolului care pentru Cunoaștere reprezintă tocmai
Înțelesul său.

Simbolul în schimb în calitate de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal

Prin aceasta se observă că Cuvântul-Matrice al Cunoașterii determină

Acest lucru nu înseamnă că asupra Cuvântului-Matrice al Cunoașterii
„devine” Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal, și astfel
are un cu totul alt Înțeles decât Simbolul, celălalt atribut al
Cunoașterii.

Având un cu totul alt Înțeles decât Simbolul, Înțelesul în calitate de
apropiat Cuvântului -Matrice al Cunoașterii, și anume de:
neosens.

Prin neosens, putem înțelege un sens care nu este nici opus dar nici as

De aceea Cuvântul-Matrice Simbol poate fi atribuit ca având un neose

Această schimbare de sensuri, respectiv, sens (Cunoașterea) sens difer

În acest caz Ordinea nu trebuie luată ca o Ordine anume dată, ci este c

Diferența de sens constă tocmai în „Continuumul Infinit” care se află
determina Combinativă Distributivă despre care vorbim în
acest moment.

Astfel Ordinea în calitatea sa de Cuvânt-Matrice al Limbajului Pur Universal
celui de-al treilea atribut al Cuvântului-Matrice al Cunoașterii,
atribut caracterizat pe ordonarea Simbolurilor ce au avut un
Înțeles.

Astfel cele trei atribute principale ale Cuvântului-Matrice al Cunoașterii

Ordinea datorită funcției atributive a Cunoașterii devine un Cuvânt-Matrice

Astfel Cuvântul-Matrice Ordine devine un Cuvânt-Matrice cu funcții specifice asemănătoare, fiindcă la Ordine atributivitățile (funcțiile atributive) sunt caracterizate prin Simbol, Înțeles ca și la Cunoaștere din punct de vedere al Cunoașterii, Ordinea se regăsește în Cunoaștere și cunoașterea în Ordine, doar că alături de celelalte două atributivități, sau funcții atributive se mai găsesc și aranjamentele, combinațiile, permutările, sau alte și alte funcții procesuale care pot indica o anumită Ordine, dar toate acestea chiar dacă nu au un Înțeles prin Cunoaștere, ce poate să îl și posede în anumite cazuri, vor fi definite întotdeauna printr-un simbol.

Faptul că Ordinea nu face parte din grupul celor șapte se datorează faptului că Cunoaștere nu se regăsește ca atribut care să fi transces prin Cunoaștere și care să aparțină celorlalte șase Cuvinte-Matrici din grupul celor șapte.

Astfel Combinativă Distributivă nu se răsfrânge doar unui anumit Cuvânt-Matrice „noul” Cuvânt-Matrice, dar mai ales, Combinativ Distributivă se răsfrânge asupra întregului grup de Cuvinte-Matrici (grupul celor șapte) care deosebește dar și definește grupul respectiv de alte și alte structuralizări diferite de acesta din cadrul Limbajului Pur Universal.

3) Ramura Combinativ Conjuncturală

La această Formă Combinativă cele mai importante sunt *nivelele conjuncturale*. Astfel primul nivel conjunctural este acela care se stabilește la nivelul

Acest prim nivel conjunctural se stabilește prin intervenția celor trei Cunoașterii.

Prin urmare primul nivel conjunctural se va numi nivelul conjunctural este, întrucât sunt toate aceste posibilități ale caracteristicilor infinite ale fiecărui Cuvânt-Matrice în parte al Limbajului Pur Universal.

Ce înseamnă „toate aceste posibilități a caracteristicilor

Toate acestea înseamnă în primul rând că fiecare Cuvânt-Matrice, după determinată ce-i drept prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, tot astfel fiecare Cuvânt-Matrice devine la rândul său prin ceea ce el definește o caracteristică pentru toate celelalte Cuvinte-Matrice ale limbajului Pur Universal, prin intermediul unui anumit Cuvânt-Matrice.

Astfel primul nivel conjunctural se realizează la nivelul funcțiilor de *Cuvânt-Matrice ca fiind o caracteristică de bază a altui Cuvânt-Matrice.*

Cum am demonstrat adineaori Cuvântul-Matrice Simbol devine o caracteristică ale Cuvintelor-Matrice, prin intermediul celor trei sensuri, respectiv, sensul, nonsensul și neosensul.

Prin urmare față de primul nivel conjunctural care este definit ca un nivel

Și în cel de-al doilea nivel intervin cele trei sensuri de bază determinate

Cum anume pot interveni cele trei sensuri în cazul exemplului dat cu Simbolul pot avea la rândul lor un anumit sens, nonsens, sau neosens față de caracteristica Simbolului lor, astfel încât propriul lor Simbol să fie determinat ca *sens*, cum este cazul Înțeleșului sau al Ordinii, ca *neosens*, cum este cazul Creației sau al Originii unde Simbolul în sine își are rostul doar pentru a da o semnificație și nu un sens acestei semnificații (Originea este, dar nu se îndreaptă către, rămâne Origine, etc, sau Creația este dar nu are un Înțeleș decât determinată prin Cunoaștere, respectiv prin „EUL” Factorului Primordial, etc.).

Iar în cel de-al treilea caz Simbolul poate fi determinat ca nonsens, cu

După nivelul funcțional conjunctural și nivelul intermediar funcțional de Cuvinte-Matrici definite prin Expresii Comune.

Pentru prima dată la nivelul interrelațional conjunctural apare termenul

Aceste Expresii Comune sunt de fapt cele formate în cadrul unor grupuri

Funcțiile care se stabilesc între Cuvintele-Matrici cum sunt cele atribuite
Universală a unui anumit grup de Cuvinte-Matrici, Expresie
Comună care face parte la fel ca și Limbajul Pur Universal din
Conștiința Pură Universală sau Expresia Limbajului Pur
Universal.

Vedem că și în cazul în care intervin anumite funcții între Cuvintele
interrelaționale stabilite nu numai pe baza funcțiilor de bază ci
și pe baza caracteristicilor de bază ale fiecărui Cuvânt-Matrice
în parte cât și pe baza a ceea ce se stabilește între aceste
caracteristici care este Expresia Comună, de fapt o Conștiință
Pură Comună numai a acelor Cuvinte-Matrici care participă la
filiația amintită.

În concluzie Combinativă Conjuncturală se definește prin cele trei ni

CAPITOLUL V

RAMURA SUGESTIV ASOCIATIVĂ, RAMURA SUGESTIV DISTRIBUTIVĂ, RAMURA SUGESTIV CONJUNCTURALĂ

4) Ramura Sugestiv Asociativă

Sugestivul se definește ca fiind o parte opusă oricărei caracteristici de
Sugestivul Matriceal se identifică ca fiind o determinantă sub formă a
Astfel Sugestivul devine o constantă a Conștiinței Pure Universal, o la

Astfel Ramura Sugestivă Asociativă, poate fi definită ca o formă asoc

Caracteristicile asociative ale Expresiilor Comune determină Sugesti

Aceste caracteristici asociative se determină mai înainte de toate prin

De ce trebuie să se „imprime” și nu devine parte asociată a Întregului

În primul rând nu poate deveni parte integrantă din cadrul Expresiei C

Într-un alt rând, nici o astfel de Expresie Comună nu poate interveni

Universal constă în Expresia Conștiinței Pure Universale iar a
Conștiinței se datorează Limbajului Pur Universal.

Lucrurile nici în acest caz nu se opresc aici ci ar mai fi și o altă cauză
de orice natură a Expresiei Conștiinței Universale nici unul
dintre infinitatea de Cuvinte-Matrici nu ar mai rămâne cu
aceleași caracteristici ca și până în acel moment, ci acestea s-ar
schimba radical, ceea ce ar duce la năruirea întregului Limbaj
Universal.

Astfel nimeni, niciodată nu poate atenta la Expresia Conștiinței Pure U
Toate celelalte Expresii Comune sunt surori mai mici ale
Expresiei Conștiinței Pure Universale, față de care aceasta este
intangibilă și inalienabilă vre-unei Expresii Comune sau alteia.
Întrebarea care se pune este de ce anume se dezvoltă toate
aceste structuri?

Care este de f

Sensul lor constă tocmai în faptul de a avea sens Expresia intangibilă a

Prin urmare oricât de mult am dori ca Sugestivul Matriceal să devină p

Sugestivul Matriceal în calitatea sa de Amprentă poate avea mai multe
al doilea grad: Sugestivul Matriceal Funcțional, în funcție de
structura analogică și al treilea grad: Sugestivul Matriceal
Analogic.

Am spus că Sugestivul Matriceal este o Amprentă a Expresiilor Comu

În cazul Sugestivului Matriceal Funcțional este vorba despre Ampre
Expresiilor Comune respective pentru a fi „imprimată” în
cadrul Expresiei Conștiinței Pure Universale.

Toate aceste grade definesc Sugesti

5) Ramura Sugestiv Distributivă

Această ramură este rsăpunzătoare de Fenomen

Față de Fenomenul obișnuit despre care am vorbit până acum în cărți în Oglinda Semantică a Infinitului cum este de altfel în cazul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii, fiindcă din punct de vedere Asemiotic Sugestivul -Matriceal Distributiv nu constă în reflectarea Expresiilor Comune ale Cuvintelor Matriceale în Oglinda Semantică a Cunoașterii fiindcă și Cunoașterea este un Cuvânt-Matriceal dintr-o infinitate care participă la întregirea Limbajului Pur Universal.

Fenomenul Asemiotic este definit de capacitatea Distributivă a Expres

Prin Expresia Cuvântului-Matrice se înțelege totalitatea caracteristicilor

Aceste caracteristici sunt reflectate prin intermediul calității Sugestive

Acest aspect al laturii Sugestiv-Distributive din cadrul Semioticii rez Expresiilor Comune.

Ramura Sugestiv Distributivă se împarte în două grade de compa

Aceste două grade sunt tocmai cele care determină Fenomenul Asemiotic prezent, întrucât nu poate fi vorba la nivel Asemiotic de un Eveniment inițial care se produce doar prin reflectarea unui anumit Eveniment în Oglinda semantică a Infinitului care dă naștere primului Eveniment sau Evenimentului Primordial ce definește la rândul său Fenomenul Primordial.

Între Fenomen și Fenomen Asemiotic este o foarte mare diferență în Infinitului, moment inițial infinit ce-i drept dar care poate fi definit astfel față de Fenomenul Asemiotic care nu numai că se află înaintea Fenomenului Primordial despre care am mai amintit dar nu are nici măcar un moment inițial sau un Eveniment oarecare care să poată fi reflectat de „ceva” în „ceva” și astfel să nominalizeze Fenomenul Primordial.

Pe de altă parte Fenomenul Asemiotic care stă la baza Coaxiologiei A Matrici prin raportarea la aceasta.

Deci Fenomenul Asemiotic este o rezultantă a Expresiei Unice a Conștiinței

Cu toate acestea elementul responsabil de Fenomenul Asemiotic nu suferă

În concluzie Fenomenul Asemiotic se datorează „intervenției” Expresiei Unice

Dacă nu ar fi Fenomenul Asemiotic nici Cuvintele-Matrică nu ar putea defini modul prin care se poate realiza această raportare fiind de ordinul divergent și convergent, astfel încât raportarea să se poată realiza astfel încât să nu se interpună sub nici o formă celor patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit”.

Fără Fenomenul Asemiotic nici una dintre caracteristicile „Continuumului Infinit” sunt datorate caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit” sunt datorate tocmai acestui Fenomen Asemiotic care întărește dar și păzește mersul acestora asemeni unei legități dar nu putem folosi termenul de legitate pentru a-l atribui acestui Fenomen fiindcă după cum ve-ți vedea imediat nu putem atribui calitatea succesională evenimentială acestui Fenomen Asemiotic și prin aceasta să devină o legitate determinată de un anumit determinant, condiție care se cere unei anumite legități, pentru a putea fi structuralizată la rândul ei, tocmai pentru că Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale nu poate fi un determinant în corpore al Fenomenului Asemiotic întrucât acesta survine **ca o consecință** a raportării Cuvintelor-Matrică și al Expansiilor acestora la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, doar că această consecință este realizată datorită Expresiei Unice a Conștiinței Universale care recunoaște Fenomenul Asemiotic definit prin divergență și convergență.

Consecință nu înseamnă câtuși de puțin determinant, întrucât consecința

Mai mult decât atât Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale poate fi

Cum anume se naște această consecință determinată de Expresia Unică a Conștiinței

Spune această Expresie Unică a Conștiinței Pure Universale în conținutul

Noi ființele umane nu vom putea afla niciodată ce anume semnifică Analogia Totului, care prevede ca fiecare Cuvânt-Matrice să se regăsească într-o formă sau alta în caracteristicile celorlalte Cuvinte-Matrici, caracteristici care determină Expresia fiecărui Cuvânt-Matrice în parte, Expresii care împreună se raportează la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Mai mult decât atât, această consecință survine și datorită „Continuumului Infinit” diferit de Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale. Care este în acest caz relația sau interdependența dintre „Continuumul Infinit” și „Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale”? În acest caz ne delimităm la două planuri și anume la planul „Continuumului Infinit” și la planul „Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale” care se referă la partea de Conștiință Pură Universală și nu de Limbaj Pur Universal.

Astfel „Continuumului Infinit” îi corespunde Limbajul Pur Universal. Tocmai această delimitare de planuri, respectiv planul „Continuumului Infinit” și planul „Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale” care se finalizează la nivelul Expresiei Unice a conștiinței Pure Universale ce va determina prin raportarea Expresiilor Cuvintelor-Matrici, Fenomenul Asemiotic.

Trebuie neapărat amintit modul celor două planuri care duce în sfârșit la realizarea Analogiei Totului. În acest caz nu intervină și planul „Continuumului Infinit” care de altfel alături de Fenomenul Asemiotic va avea o adevărată realizare care va consta în Ramura Sugestiv Conjuncturală a Semioticii.

Fenomenul Asemiotic este un determinant al consecințelor stabilite în Analogia Totului. În concluzie Fenomenul Asemiotic nu este o legitate în sine dar se poate realiza în Analogia Totului. În privința determinantului pentru a stabili o legitate pe care să o atribuim Fenomenului Asemiotic pentru ca acesta să devină o legitate pentru Cuvintele -Matrice, și nici măcar nu îl determină în sensul pe care îl putem noi atribui determinării, ci mai degrabă îl definește fiindcă dacă l-ar determina ar fi și Primul Fenomen sau Fenomenul Primordial.

Putem considera o determinare și

Da, dar nu și în acest caz întrucât definirea trebuie să fie realizată de către „ceva” pentru a sugera „altceva” sau chiar acel „ceva”.

În cazul nostru definirea ar fi realizată de către Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale definește doar Cuvintele. Acest amalgam este definit pentru a realiza astfel definirea Analogiei Totului.

Fenomenul Asemiotic nu este o lege, fiindcă nu acest Fenomen menționează.

Fenomenul Asemiotic are doar menirea de a redefini Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Astfel Fenomenul Asemiotic are două caracteristici de bază care sunt: divergența și convergența. Divergența este caracteristica divergentă a Expresiei Conștiinței Pure Universale față de Expresiile Comune ale Sugestiv-Matricealului astfel încât să se poată autodetermina Funcția Asimptotică, Reperul Negației, Structuralizarea și Nedefinirea pentru „Continuumul Infinit” al expresiei Conștiinței Pure Universale care o definește astfel văzută prin intermediul Cuvântului-Matrice al Cunoașterii pe baza căruia putem raționa noi oamenii.

Fenomenul Asemiotic se răsfrânge doar asupra Expresiilor Cuvintelor.

De altfel esența Fenomenului Asemiotic constă în...

Astfel Expresiile devin Fenomene Semiotice, pornind de la Expresiile Cuvintelor-Matrici și până la Expresiile Comune ale acestora inclusiv Expresia Conștiinței Pure Universale ce definește forma supremă a Fenomenului Asemiotic.

Prin urmare Fenomenul Asemiotic nu este o rezultată de structuralitate a Cuvintelor-Matrici sau a Limbajului Pur Universal ci o rezultată de Expresie a Sugestiv-Matricealului al acestui Limbaj Pur Universal, ceea ce duce la raționamentul ca la baza Fenomenului, la nivelul esenței sale nu se află o diversitate structuralizată pe semne ci pe însemnătatea acestora, ceea ce denotă că nu Cuvântul-matriceal în sine este cel care contează pentru desăvârșirea Fenomenului Asemiotic ci

Înțelesul său, cum îl vedem noi oamenii prin intermediul Cunoașterii, sau Expresia acestuia, care se reunește în Expresii Comune ale grupurilor de Cuvinte, Expresii Comune care primesc grade Sugestiv Distributive de Convergență sau de Divergență față de Expresia Conștiinței Pure Universale care este Unică și nu se schimbă niciodată decât gradele prin care se reliefează Expresiile Cuvintelor-Matrici sau Expresiile Comune ale acestora față de Expresia Conștiinței Pure Universale. De ce sunt aceste grade mereu Sugestiv Distributive și nu Sugestiv Asociative sau Conjuncturale?

Datorită faptului că Totul raportat la Expresia Conștiinței Pure Universale

Un Tot asociat cu sine ar denota o asociere nulă, sau că acel Tot nu

Mai mult decât atât chiar dacă acea asociere ar fi conjuncturală tot la a

Pe de altă parte odată ce Expresia Conștiinței Pure universale este Un
Tot cu alte calități, fapt ce ar determina surparea întregului
Limbaj Pur Universal odată cu transformarea tuturor infinității
de caracteristici ale Cuvintelor -Matrici.

Mai mult decât atât Expresia Conștiinței Universale poate avea doar
Conștiinței Pure Universale.

Această raportare este cea care devine responsabilă de caracterul D
unicitatea Expresiei Conștiinței Pure Universale, statut care
determină caracterul Sugestiv Distributiv al raportării la
Expresia unică a Conștiinței Pure Universale, raportare care se
face pe baza celor două grade despre care am mai amintit și
anume Sugestiv Distributiv Convergent și Divergent, grade
care prin esența lor constau în raportarea la Expresia Unică și
intangibilă a Conștiinței Pure Universale definesc Fenomenul
Asemiotic.

Astfel Fenomenul Asemiotic survine prin Totul definit ca
totalitate a Cuvintelor-Matrici din cadrul Limbajului Pur
Universal care se raportează etern Sugestiv Distributiv
Convergent, atunci când Expresiile lor converg către Expresia

Unică a Conștiinței Pure Universale și Sugestiv Distributiv Divergent, atunci când aceste Expresii sunt definite de către Expresia unică a Conștiinței Pure Universale și prin urmare se definesc ca pluralitate față de unicitatea Expresiei Conștiinței Pure Universale.

Și în cadrul gradului Sugestiv Distributiv Convergent sunt definite tot Diferența dintre aceste două grade stă în definiție și anume convergența Bineînțeles că acel „înainte” și „după” sunt folosite doar cu titlu figurativ. Dacă nu își au rolul și locul cum anume putem defini diferența dintre Convergență și Divergență? Explicația constă tocmai în cadrul Sugestivului ce definește prin excelență Convergența și Divergența. Acest lucru realizează gradele de Convergență sau Divergență dintre a) Convergență și Divergență, b) Convergență și Divergență, c) Convergență și Divergență, d) Convergență și Divergență. Aceste grade de Convergență sau Divergență, aparțin Expresiilor Pure Universale. De ce?

Pentru simplul fapt că Expresiile Comune se schimbă neconținut prin Convergență și Divergență. Mai mult decât atât chiar dacă caracteristicile Cuvintelor-Matrici nu se schimbă, ele fiind definite în cadrul Limbajului Pur Universal ca atare, dar Expresiile lor se schimbă mereu prin raportarea la Expresiile Comune sau la Expresiile altor Cuvinte-Matrici datorate funcționalităților ce creează filiații între anumite grupuri de Cuvinte-Matrici ce rezultă Expresii Comune.

Toate acestea determină Fenomenul Asemiotic.

Astfel Fenomenul Asemiotic mai poate fi definit ca fiind fazele de Convergență și Divergență reflectate acest caracter să devină divergent pentru ca cele patru caracteristici de bază ale „Continuumului Infinit” să poată fi astfel definite.

Prin urmare Fenomenul Asemiotic definește prin împlinirea lui tocmai Convergența și Divergența. Cauza aceste definiții stă tocmai în caracterul Unic și Intangibil al Expresiei Pure Universale. Am mai spus că acel „înainte” și „după” sunt pur figurative, întrucât Convergența și Divergența nu le putem percepe.

Chiar dacă implicăm eternitatea și atemporalitatea în desfășurarea acestor

Odată ce sunt axate pe aceste grade care se obțin numai prin schimbarea
trecere se face etern?

Să intervină pentru acest moment inițial Cuvântul-Matrice Timp, și a
divergent și invers?

NU.

Această schimbare nu este o schimbare a caracteristicilor Cuvintelor-

Privită prin intermediul unei Expresii al unui Cuvânt-Matrice din infinit
aceasta va avea un alt unghi de raportare la Expresia Unică a
Conștiinței Pure Universale, unghi care va fi diferit de celălalt
unghi de raportare fiind convergent în cazul că celălalt era
divergent sau invers.

Astfel se deduc convergențele și divergențele prin raportarea la Expresia

De ce nu există un moment inițial odată ce toate acestea suferă schimbări

Tocmai pentru că fiecare astfel de schimbare se datorează unghiului p

Aceste unghiuri prin care se privesc anumite Expresii prin intermediul

Odată ce sunt diferite, această diferență constă tocmai în infinitatea lor
astfel raportată la Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale
este astfel nulă, fiindcă Toate sunt un Tot și un Tot Toate, la
nivel infinit!

Practic la nivel infinit, dacă privim o Expresie printr-o infinitate de un

Acest fapt nu înseamnă că se schimbă ceva anume ce ar determina un

Nu are loc nici o schimbare sau transformare prin intermediul celor d
din urmă se raportează la Expresia Unică a Conștiinței Pure
Universale unde Expresia Cuvântului-Matrice de exemplu,
vizionată prin prisma sau calitatea Totului devine convergentă
față de Expresia Unică a Conștiinței Universale iar în calitate
de unghi al aceluși Tot devine divergentă, astfel fiind determinat
Fenomenul Asemiotic al fiecărui Cuvânt-Matrice în parte.

6) Ramura Sugestiv Conjuncturală

Se definește ca fiind o ramură a Coaxiologiei Asemiotice determinată de Fenomenul Semantic, respectiv de relația acestuia față de „Continuumul Infinit”.

Astfel raporturile Fenomenului Semantic față de „Continuumul Infinit”

Se observă că raportarea Fenomenului Asemiotic la „Continuumul Infinit” este Sugestiv Conjuncturală a Coaxiologiei Semiotice.

Prin raportarea Fenomenului Asemiotic la caracteristicile de bază ale „Continuumului Infinit”

De ce Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale și „Continuumul Infinit”

Fiindcă ambele sunt cele care determină consecințele apariției eterne a Fenomenului Asemiotic

Astfel prin Fenomenul Asemiotic Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale este determinat „Continuumul Infinit” iar prin intermediul Fenomenului Asemiotic rezultanta acestor caracteristici de bază care este „Continuumul Infinit” se întoarce mereu la propriile sale origini pentru a redeveni o eternă nouă rezultantă.

De altfel „Continuumul Infinit” se autodetermină cu ajutorul Fenomenului Asemiotic

În concluzie ciclul de autodeterminare a „Continuumului Infinit” al Fenomenului Asemiotic este Cuvintele-Matrici unde conform Analogiei Totului fiecare astfel de Cuvânt-Matrice trebuie să se regăsească în toate celelalte, astfel posedând caracteristicile tuturor celorlalte Cuvinte-Matrici care în totalitatea lor formează Expresia Cuvântului-Matrice respectiv, prin suma caracteristicilor care se raportează la el.

Această Expresie este de fapt Conștiința de sine a Cuvântului Asemiotic

Mai multe astfel de Expresii realizează Expresia Comună, iar totalitatea acestora este Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale

Cum poate determina „Continuumul Infinit” Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale

Acest fapt se realizează datorită dualității „Continuumului Infinit” și a Fenomenului Asemiotic de sine.

De ce „privit” dintr-o anumită perspectivă „Continuumul Infinit”

Cine anume îl privește dintr-o anumită perspectivă

Răspunsul constă în Fenomenul Asemiotic

Astfel „Continuumul Infinit” determină Expresia Unică și Expresia Comună a Conștiinței Pure Universale și eternității acestora.

**Aceste două perspective sunt : Convergența
Totul trebuie să Diveargă prin Fenomenul Asemiotic, ca pe urmă să**

Se vede cum la acest proces Tot-Nesfârșit despre care am mai vorbit
Conștiinței Pure Universale.

Aceasta alături de „Continuumul Infinit” caracterizat prin cele patru c
să fie cele care prin Expresiile lor să redefinească etern
Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, pentru a genera
etern consecințele apariției Fenomenului Asemiotic a cărui
activitate constă în a menține etern „Continuumul Infinit” în
matca sa de Tot care devine etern Nesfârșit, prin Convergența
și Divergența generată de acest Fenomen Asemiotic asupra
„Continuumului Infinit” și Expresiilor acestuia, respectiv a
Expresiei Unice a Conștiinței Universale generată de
„Continuumul Infinit” când acesta se află în fază de Tot și al
Expresiilor infinite ale Infinității de Cuvinte-Matrici când
„Continuumul Infinit” se află în fază de Nesfârșit.

Cele două faze ale „Continuumului Infinit” fiind determinate de Conv

Astfel datorită Fenomenului Asemiotic etern, ”Continuumul Infinit”
Pure Universale.

Ciclul este următorul: ”Coninuum Infinit” - Expresia Unică a Conștiin

Acest ciclu se

Abia acum se poate vedea importanța capitală a Fenomenului Asemio

Revenind la Raporturile Fenomenului Asemiotic față de „Continuum
Convergentă, fiind raportul de bază al trecerii.

Acest lucru face ca structurile să-și schimbe perspectivele atât la niv
Conștiinței Pure Universale, sau Nesfârșit cu Expresiile infinite
ale Cuvintelor Matrici din cadrul Limbajului Pur Universal.

Astfel relația Fenomen Asemiotic -Funcție Asimptotică este o relație

Nu folosesc termenul de schimbare fiindcă la acest nivel nu putem fo
infinite ale Cuvintelor-Matrici.

Cel de-al doilea raport stabilindu-se între Fenomenul Asemiotic și Re

Astfel prin relația acestui Fenomen Asemiotic cu Reperul Negației se

Toate acestea se produc pentru a determina cel de-al treilea raport al Fenomenului Asemiotic-Structuralizare, deschide poarta spre o Conștiință Pure Universale.

Acestui raport îi urmează cel de-al patrulea și ultimul raport, și anume alături.

Chiar dacă folosesc terminologia care implică o anumită succesiune, revenim asupra celor implicați în fiecare raport în parte vedem că în Fenomenul Asemiotic se află tocmai consecințele „Continuumului Infinit” și ale Expresiei Unice a Conștiinței Pure Universale, consecințe care acționează tocmai asupra caracteristicilor „Continuumului Infinit” ce l-a determinat pe acesta și astfel prin Fenomenul Asemiotic caracteristicile „Continuumului Infinit” acționează asupra acelorași caracteristici ale „Continuumului Infinit” doar că alături de acestea la realizarea consecințelor ce au determinat Fenomenul Asemiotic se află și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale, astfel pe lângă caracteristicile „Continuumului Infinit” ce l-au determinat pe acesta ca la rândul lui să realizeze premisele consecințelor apariției „Continuumului Infinit” să mai apară și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale.

Astfel ceea ce determină perspectivele cât și fazele de Convergență și

Ce anume a determinat această Expresie Unică a Conștiinței Pure

Există o interrelaționare a sa cu „Continuumul Infinit” și Fenomenul A

După câte am stabilit până acum Expresia Unică a Conștiinței Pure U

Dacă nu ar fi Fenomenul Asemiotic nici Expresia Unică a Conștiinței Pure „Continuumul Infinit” și Expresia Unică a Conștiinței Pure Universale sunt interdependente și se relaționează reciproc, autodeterminându-se unele pe altele.

Expresia Unică având rolul de a fi raportorul tuturor, prin intermediul „Continuumului Infinit” prin caracteristicile sale de bază devine generatorul Totului-Nesfârșit.

Astfel apar cele trei prezențe importante ale Totului-Nesfârșit, și anume

Nu am folosit cuvântul Origine, respectiv că aceste trei s-ar afla la Cuvinte-Matrici din grupul celor șapte despre care am tot amintit anterior.

Coaxiologic nu putem să ne imaginăm că Totul-Nesfârșit ar avea o Origine, fiindcă nu are un Început și nici un Sfârșit. Începutul și Sfârșitul sunt în vocabularul nostru fiindcă se află și acestea în grupul celor șapte Cuvinte-Matrici cu filiații funcționale de ordin disjunctiv și atributiv.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....	
Funcțiile atributive	

CAPITOLUL II.....

Funcțiile disjunctive

CAPITOLUL III.....

Infinit și „Continuum Infinit”

CAPITOLUL IV.....

Ramura Combinativ Asociativă, Ramura Combinativ
Distributivă, Ramura Combinativ Conjuncturală

CAPITOLUL V.....

Ramura Sugestiv Asociativă, Ramura Sugestiv Distributivă,
Ramura Sugestiv Conjuncturală